

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I am
made

KELLY ANDREW

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
YOUR BLOOD, MY BONES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

I am made of death

KELLY ANDREW

SCHOLASTIC PRESS / NEW YORK

KENDİNİ SEVMİYİ ZOR YOLDAN ÖĞRENEN HERKES İÇİN

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm: Dansçı](#)

[Bölüm 1: Thomas](#)

[Bölüm 2: Vivienne](#)

[Bölüm 3: Thomas](#)

[Bölüm 4: Vivienne](#)

[Bölüm 5: Thomas](#)

[Bölüm 6: Vivienne](#)

[Bölüm 7: Thomas](#)

[Bölüm 8: Vivienne](#)

[Bölüm 9: Thomas](#)

[Bölüm 10: Vivienne](#)

[Bölüm 11: Thomas](#)

[Bölüm 12: Vivienne](#)

[Bölüm 13: Thomas](#)

[İkinci Bölüm: İblis](#)

[Bölüm 14: Vivienne](#)

[Bölüm 15: Thomas](#)

[Bölüm 16: Vivienne](#)

[Bölüm 17: Thomas](#)

[Bölüm 18: Vivienne](#)

[Bölüm 19: Thomas](#)

[Bölüm 20: Thomas](#)

[Bölüm 21: Vivienne](#)

[22. Bölüm: Thomas](#)

[Üçüncü Kısım: Ev](#)

[Bölüm 23: Vivienne](#)

[Bölüm 24: Vivienne](#)

[25. Bölüm: Vivienne](#)

[26. Bölüm: Thomas](#)

[27. Bölüm: Vivienne](#)

[28. Bölüm: Thomas](#)

[Bölüm 29: Vivienne](#)

[Bölüm 30: Colton](#)

[31. Bölüm: Vivienne](#)

[32. Bölüm: Thomas](#)

[Bölüm 33: Vivienne](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Telif Hakkı](#)

PART ONE

the dancer

"Hades'in evine canlı olarak inmekle cesurca bir şey yaptın
ve iki kez ölmüş olacaksın, başkalarınıninkine bir kez."

Homeros'un *Odysseia*'sı

1

thomas

Thomas Walsh tuhaf işlere yabancı değildi. Bu tür Lise ve üniversite arasındaki boşlukta tökezleyerek girdiği bir şey. Bir önceki kış, soğuk Massachusetts aylarını kolları uyuşana kadar araba yollarını kürekleyerek geçirmişti. Sabahlarını tuz sererek, öğleden sonralarını ise saban kullanmayı öğrenerek geçirdi. Bir gün ilkbaharda, herkes onun neden bu kadar uzun süredir Okula döndükten sonra amcasının yanında yarı zamanlı bir işe girmiş, ensesindeki derisi kızarana kadar sıcak çatılara kiremit zimbalamıştı. İstakoz kırmızısına döndü.

Çimleri biçti. Ahırları temizledi. At dışkısını el arabalarına kürekle doldurdu ve kokuşmuş kompost bahçelerine döktü. Karnı şişmeye kararlı görünen iki betta balığına, ona kurt ısılığı çalmayı bırakmayan yaşlı bir kakaduya ve yedi yaşlı kediye baktı.

Bir sürü kedi boku topladı.

Yine de yetmiyordu. Annesinin tezgâhındaki fatura yığını giderek yükseliyordu. Kırmızı gecikme bildirimleri posta deliğinden içeri süzülüyordu.

Üst kattaki yatağında annesi sabunlarını izliyor, ilaçlarını alıyor ve ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyordu.

Ama annesi bir yalancıydı.

Ve böylece, Thomas şikayet etmeden kedi kumu temizledi. Umumi tuvaletlerin tıkanıklıklarını açtı ve her kuruşun hesabını yaptı. Önüne çıkan her işi kabul etti.

Bu da farklı olmayacaktı.

Farrow ailesinin oturma odasının sessizliğinde otururken ve bir kadeh içkiye sarılırken kendine söylediği şey buydu pahalı konyak. Daha on sekiz yaşındaydı -yasal olarak içki içme yaşına bile gelmemişti- ama kendi kendini yetiştirmiş milyoner ve Farrow & Co. şirketinin yönetici ortağı Philip Farrow gibi insanlar için bu tür şeylerin önemli olmadığını düşünüyordu.

Goldman Davası.

Philip Farrow oturuyordu, özel dikim üç parçalı takımıyla şatonun gerçek bir kralıydı. Babasının eski cenaze takımının içine tıktırılmış olan Thomas kendini son derece yersiz hissediyordu. Philip Farrow'un, Thomas'ın sadece geçen hafta kedi kumu küremek için ne kadar zaman harcadığını bilseydi kendisi hakkında farklı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordu.

Farrow gibi bir adam, iyi niyetli başvuru sahiplerinin referanslar ve Ivy League geçmişi. Disiplin sicili pek de etkileyici olmayan üniversite terkler değil.

Ve yine de Thomas burada oturuyordu.

"Elbette sağduyulu olmanızı bekliyoruz," dedi Philip. "Bu her şeyden önce gelir. Ailemiz çok özeldir. İsteyken gördüğünüz ya da duyduğunuz her şey bir aile meselesi olarak kabul edilir ve bu nedenle kesinlikle aile içinde kalmalıdır."

Thomas terleyen bardağını sıkıca tuttu. "Anlaşıldı."

"Çok sayıda tercümanla görüştük. Hiçbiri bu işin gereklerine tam olarak uymuyordu. Ama siz öylesiniz, değil mi?"

"Umarım öyledir efendim."

Mektupta listelenen ilk şart buydu.

Farrow & Goldman Litigation kırtasiyesine daktilo edilmiş olarak alındı: *İşaret dilini akıcı bir şekilde anlamak bu pozisyon için gerekli bir ön koşuldur.*

Sağır bir annenin işiten çocuğu olarak Thomas, ilk kelimelerini söylemeden çok önce elleriyle konuşmayı öğrenmişti. O zamanlar Artık onun için ikinci doğaydı, yılların alışkanlığından kaynaklanıyordu, ama hepsi buydu.

"Size telefonda da söylediğim gibi," dedi, "ben sertifikalı bir tercüman değilim."

"Ahh." Philip onu başından savdı. "Bunun için endişelenmiyorum. Sertifika bir kağıt parçasından başka nedir ki? Ben daha çok *deneyim*."

Thomas ona sorunun tam da bu olduğunu söylemeyi düşündü, tecrübesi . En azından profesyonel anlamda. Philip Farrow'un konyaktan büyük bir yudum almasını izledi ve kendisinin de aynısını yapıp yapmaması gerektiğini düşündü. Bir yudum bile almadan bardağını bu şekilde tutmaya devam etmek kabalık mıydı?

"Vivi son derece titiz olabiliyor," dedi perdelerden gelen bir ses. Philip'in karısı Amelia perdelerin arasında iki büklüm durmuş, araba yoluna bakıyordu. "Bunu ona söylemeyi unutma."

Philip ceketinin üst düğmesini açtı ve sanki karısı hiç konuşmamış gibi devam etti. "Özel günler dışında Vivienne'in katı bir sokağa çıkma yasağına uyması bekleniyor. Güneş sekiz buçukta batıyor. En geç sekiz buçukta evde olması gerektiğini biliyor.

"On sekiz, on beş, ama bazen biraz dürtülmeye ihtiyacı oluyor, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Anlıyorum," dedi Thomas, ancak normalde bir tercümanın işinin müşteriye şu ya da bu şekilde *dürtmek* olmadığı aklına geldi. Bunu söylemekten kaçındı. Philip'in evindeydi.

on dakikadır oradaydı ve daha şimdiden adamın kendisine karşı çıkılmasından hoşlanacak biri olmadığını anlayabiliyordu. Thomas son benzin parasını da

O sabah Greenwich'teydi. Eve gönderilmesine neden olabilecek bir şey yapmayacak ya da söylemeyecekti.

Philip odanın ucundan ona bakıyordu. Kendinden son derece memnun görünüyordu, sanki Thomas'ı topraktan kırmızı, olgun bir yakut gibi bizzat çıkarmıştı.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi ve kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Sorumluluk sahibi. Kendini adanmış. Özüne sadık. Bu tür şeyler için iyi bir hissim var."

Pencerede, Amelia öyle bir ses çıkardı ki, daha az Kibarca bir alay sanılabılırdı. Philip'in sol gözündeki seğirme neredeyse fark edilmiyordu.

"Yaz dersleri ve sayısız sosyal aktiviteleri arasında Vivienne'in yoğun bir programı var. Evden her ayrıldığında ona eşlik edeceksiniz. Hizmetçiye eşyalarını misafir odalarından birine getirmesini söyledik."

Mektubun ikinci şartı buydu: *Teklif*
Yeni işe alınan kişinin sözleşme süresi boyunca tesiste yaşayabilmesi.

Bu şart neredeyse Thomas'ın teklifi geri çevirmesine neden olacaktı. Annesinin yanından ayrılmak istememişti. Ama Bu günlerde -her ne kadar aksini iddia etse de- yataktan kalkamayacak kadar hastaydı. Yakınında kalmak istemişti ama yine de borç tahsildarları evi aramaya ve ipotek şirketi kapının altından mektuplar atmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş, sağlık tasarruf hesapları kurudu.

Sonunda, düzenli bir maaş çeki vaadi vazgeçilemeyecek kadar iyi gelmişti.

Düzenli, *yüklü* bir maaş çeki.

"Mektupta her şeyi özetledim elbette," dedi Philip, içkisinin dudakları arasından onu süzerek, "ama Vivienne bir süredir Şimdi konuşma zamanı değil."

"O *seçmedi*," diye tısladı Amelia. "Sessiz kalması için travmatize edildi."

"Amelia."

Onun adı bir uyarıydı. O bunu dikkate almadı.

"Ne? Eğer bizim çatımız altında yaşayacaksa, ona söyleyebilirsin."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Birkaç saniye boyunca odadaki tek ses buzun şingirtısı ve peyzajcının tel kesme makinesinin boğuk uğultusuydu.

"Her şeyin bir zamanı var," dedi Philip bardağını boşaltırken. Bakışlarını Thomas'a sabitleyerek ince ince gülümsedi. "Buraya kadar kendi başına araştırma yapmadan gelmediğine eminim. Senin yaşındaki çocuklar internette hemen hemen her şeyi bulabilirler. Sanırım Vivienne'in sayısız sosyal medya hesabını görmüşsündür?"

"Onları gördüm efendim," diye itiraf etti Thomas, çünkü yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Bizim Vivienne çok güzel bir kız," dedi Philip. "Eminim fark etmişsinizdir."

Thomas'ın sesi boğazında düğümlendi. Her cevap yanılsmış gibi geliyordu.

"*Philip.*" Amelia perdelerin arkasından yeniden göründü. "mahkeme salonu değil. Onu rahatsız etme."

"Ne var? Çocuğun gözleri var. Çok güzel, değil mi Walsh?"

"Öyle, efendim." Kelimeler düz çıktı.

"Doğru, öyle." Philip Thomas'ın işbirliğinden memnun görünüyordu. "Ve tüm çabalarımıza rağmen internette paylaştıkları konusunda pek de dikkatli değil. Böyle bir kız dikkat çekmeye meyillidir. Her türlü ilgi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? ne diyorsun?"

"Ben, , emin değilim."

"Vivienne hayatını bir tür balonun içinde geçirdi. Bunun suçunu ben üstleniyorum. Her zaman aşırı korumacı olduk. Ve kim dünyanın durumu göz önüne alındığında bizi suçlayabilir mi?"

Bu kez Amelia'dan gelen alay netti. Philip'in gülümsemesi titredi.

"Geçtiğimiz yıl boyunca," diye devam etti, "çevrimiçi varlığı o balonu patlattı. Yeni insanlarla tanışıyor. Tatsız insanlarla, bizim güvendiğimiz çevrelerin çok dışında. Annesi ve ben, bu yeni arkadaşlarının onun güvenli kararlar alma becerisini olumsuz etkilemesinden endişe ediyoruz."

"Ondan gerçekten ne istediğini söylemek için çok fazla kelime kullanıyorsun," diye tersledi Amelia, nihayet perdelerin arkasından . "Lafı dolandırma. Açık açık söyle. O senin küçük örümceğin rolünü oynamak için burada."

Thomas'ın huzursuzluğu göğsünün içinde bir uçuruma dönüştü.

"Histriyoniğe gerek yok," dedi Philip, bir eliyle görünmez bir tiftik parçası. "Walsh, Vivienne'in güvenliğini riske attığını düşündüğü bir şeye kulak misafiri olursa, bana haber vermesini beklerim. Bu pek de gizli bir casusluk sayılmaz."

"Bu onun mahremiyetinin ihlalidir."

"İkimiz de Vivienne'in mahremiyet hakkını uzun zaman önce kaybettiğini biliyoruz."

"Özür dilerim," dedi Thomas, dikkatleri tekrar kendisine kadar yüksek sesle. "Birinin haberi olmadan onu gözetlemek konusunda rahat olduğumu sanmıyorum."

Philip Amelia'ya kısa ama iğneleyici bir bakış fırlattı, bak şimdi ne yaptın. Odağı Thomas'a döndüğünde kaşlarının yerinde yatıştırıcı bir gülümseme vardı. "Seni rahatlatmama izin ver evlat, Vivienne onunla çalışan herkesin bana rapor vereceğinin farkında. Hayatı boyunca benim çatım altında yaşadı. Evimi nasıl yönettiğimi biliyor. Belli bir düzen beklerim. Senin buradaki varlığın sadece bu düzeni pekiştirmeye yardımcı olacak."

"Ah," dedi Thomas, bu hiç de güven verici değildi.

Kısa bir an için, teklifi kibarca reddettiğini hayal etti. Sonra Worcester'daki evine, seyrek buzdolabına ve faturalarla dolu tezgâha geri döndüğünü hayal etti ve hayalleri sönüp gitti.

Annesi hacizden birkaç ödeme kaçırmıştı. Burs parası gitmişti. Eğer bir *gelecek* istiyorsa -herhangi bir gelecek- bu işi kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Amelia kısa bir sessizlikten sonra, "Ben bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Vivienne'in de hoşuna gitmeyecek."

"Vivienne hayatta kalacak," dedi Philip sakın bir sesle. "Sen de öyle." "Peki ya o?"

"Peki ya o?" diye sordu Philip.

"Ya işler kontrolden çıkarsa? Ya o-" gözleri endişeyle Thomas'a kaydı. "Ya onlar dışarıdayken bir *durum* tırmanır mı? O sadece bir çocuk. Ne yapabilir ki?"

Thomas da aynı şeyi merak ediyordu. Boyunun ona heybetli bir duruş kazandırdığı doğru olsa da, 1.80'lik gövdesini ve İrlandalı öfkesini babasından miras almıştı.

bir savunucu. Vivienne Farrow'un ne tür çirkin karakterlerle vakit geçirdiğinden emin değildi ama tahmin edebiliyordu.

Karşısında duran Philip öne doğru eğildi ve Thomas'ı onu üşüten ani bir keskinlikle değerlendirdi.

"Ben de araştırmamı yaptım," dedi. "Sen bir kardeşlik derneğindesin, değil mi?"

Thomas bu konuda konuşmayı sevmezdi. Kısa süren üniversite hayatı deneyim. Okulun akreditasyonunu kaybetmesi. Burs parası geri dönmeye parasının yetmemesi. Bir *iş görüşmesinde* bundan bahsetmeyi kesinlikle planlamamıştı. Her halükarda, onun

Başarısız geçen güz dönemi bir ateş rüyasından biraz daha fazlası gibiydi. Onun Okulun ayrıcalıklı kardeşliğine kabul edildim, daha da . "Öyleydim,"

dedi dikkatle. "Artık değilim."

"Ah." Philip onu başından savdı. "Bir kez böyle bir şeyin parçası oldun mu, her zaman parçası olursun. Ben de Phi Epsilon Nu .

91'de mezun oldum, ama hala arkadaşlarımdan birkaçıyla buluşuyorum.

Yılda bir ya da iki kez mezun olduğum okul. Kardeşliğin en güzel yanı da bu; herhangi birini herhangi bir nedenle çağırabilirim ve soru sormadan orada olurlardı. Bu tür bir sadakat çok derindir. Satın alınamaz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim," dedi Thomas.

"Böyle bir toplumda biraz gizlilik söz konusu," diye düşündü Philip, "sizce de öyle değil mi?"

Thomas'ın gözünde birinci sınıf öğrencilerinin bir araya toplandığı ve isimlerin sıralandığı bir duvar canlandı, hâlâ ıslak olan mürekkepler ateş ışığında parlıyordu. "Yapardım."

"Ve kardeşliğinizin güvenine asla ihanet etmezsiniz, değil mi?"

"Yapmazdım, efendim."

"Bu doğru. Ben de öyle, benimki." Philip uzun bir süre ona baktı. "Sanırım birbirimizi gayet iyi anlıyoruz, sen ve ben. Bunu basitleştirelim, olur mu?"

İç cebine uzanarak bir çek defteri ve lüks bir kalem çıkardı. Bir çek doldurduktan sonra yırttı ve Thomas'a uzattı. Miktarı bir bakış atınca kalbi durdu. Çekip gitme düşünceleri bir anda buharlaştı.

Thomas'ın hayatında hiç görmediği kadar çok paraydı bu. "Bunu ödemeye hazır olduğum iki haftalık meblağ olarak kabul edin," dedi Philip.

"Zaman ayırdığınız için ve gizliliğiniz için." "Bu-ah-şey, bu, uh-"

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Philip yaptı. "Bu kadar yeter. Hayal et. Evde biriken faturaların masraflarını karşılamaya yetecek kadar. Annenin son beş yıldır bekleme listesinde olduğu klinik araştırmaya başlamasına yetecek kadar. Yüksek öğrenime devam etmeyi seçersen, bir ya da iki ders için ödeme yapmaya yetecek kadar."

Thomas sırlarının bu kadar kolay ortaya döküldüğünü duyunca irkilerek başını kaldırdı.

Bundan kaçış yoktu - Philip Farrow onun hakkından . Bu paraya ihtiyacı vardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Onun şaşkınlığı karşısında Philip gülümsedi. "Dediğim gibi, ben de araştırmamı yaptım.

Şimdi, herhangi bir sorunuz var mı?"

En az bir düzine vardı. Ama hayatının akışını değiştirecek kadar büyük bir çeki elinde tutuyordu ve bu yüzden sadece bir tane istedi.

"Ne zaman başlayacağım?"

Dışarıdan bir motosikletin gümbürtüsü geliyordu.

Philip elini sıkmak için uzattı. "Zaten ."

Ön kapı çarparak açılırken Amelia, "Geri döndü," diye fısıldadı.

Philip ayağa kalktı ve Thomas da ayağa kalktı.

fark edilmeden bardağını bırakma fırsatı buldu. Çeki dikkatlice katladı ve cebine soktu. Sanki cebinde bir som altından bir tuğla.

Dışarıda, fuayede, bir çift topuklu ayakkabı mermeri sürekli bir *tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı* ile ısıırıyordu.

"Vivi," diye seslendi Amelia. "Vivi, sevgilim, oturma odasındayız."

Geniş, dokuma bir şapka çerçeveye girdi. Altında soluk pembe bir elbise giymiş minyon bir kız duruyordu. Gözleri koyu renk bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti ve platform topuklu ayakkabıları olduğundan en az yarım ayak daha uzun olduğu izlenimini veriyordu. Saçları küt siyah bir çizgi, ağzı koyu, narin bir kalp gibiydi. Bekleyiş içindeki anne ve babasını görünce kaşları çatıldı.

"İşte buradasın," diye gürledi Philip. "İçeri gelin. Thomas Walsh ile tanışmanı istiyorum."

Vivienne gözlüklerinin çerçevesinin üzerinden Thomas'a baktı. Onunla ilgili her şey elle tutulur bir küçümsemeyle doluydu. Motosiklet uzaktan uzaklaştı, sesi sessizliğe gömüldü.

"dışarıdaydın?" Amelia'nın üstünkörü ses tonu inandırıcı değildi. "Az önce mi?"

F-r-a-n-k-i-e, Vivienne diye yazılıyor. Hâlâ Thomas'a bakıyor, bir şekilde ona burun kıvrımayı başarıyordu.

neredeyse bir ayak kısaydı. Dudağındaki hafif kırıksıklık onu, ayakkabısının topuğunun altında ezilmiş bulduğu bir böcek gibi hissettirdi.

"Onun arkasına binmen konusunda ne düşündüğümü biliyorsun," diye söylendi Amelia. "Umarım en azından kask takacak kadar sağlıklı davranmışsındır."

Vivienne annesine cevap vermeden bakmaya devam etti. Thomas onun bakışlarına aldırmadı ve tehditkâr görünmemek için elinden geleni yaptı.

İçinde bir panik hırıltısı vardı. Daha fazla soru sorması gerekirdi. Bu haliyle, kendisinden *ne* beklendiğinden emin değildi. Bir şey mi söylemesi gerekiyordu? Bir şey imzalamak mı? Tanıtmak kendisi mi? Görünmez bir kutuya hapsolmuş hüznünlü bir pandomimci gibi orada dikilmemesi gerektiğinden emindi. Bir şeye karar verdi kapalı dudaklı gülümseme.

Vivienne geri .

"Bay Walsh Worcester'dan geldi," dedi Philip, biraz fazla yüksek sesle. "Yeni tercümanınız olarak görev yapacak."

Vivienne'in babasını duyduğunu sadece kaşlarının hafifçe çatılması gösteriyordu.

"Akıcı konuşuyor," diye eklemek için acele etti annesi. "Durum gerektirdiğinde tercümanlık yapacak birinin elinin altında olması iyi olabilir. Sence de öyle değil mi hayatım?"

Vivienne'in tek tepkisi çekip çıkarmak ve yakındaki salon ağacına fırlatmak oldu. Annesini en az yarım metre havaya kaldıran bir takırtıyla yere düştüler. Thomas tam olarak yanık kehribar renginde bir bakışla karşılaştı.

"Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum Bayan Farrow," dedi, çünkü *bir şeyler* söylemesi gerektiğini hissetmişti. Her halükarda, bu kesinlikle yanlış bir karar gibi görünüyordu.

Bebek bakıcısı için biraz yaşıyım, Vivienne imzaladı. Onun sözdizimi ASL değil, konuşulan İngilizceyi taklit ediyordu. Thomas merak etti.

ziyade kendi kendine öğrenmişti - eğer bir dili artıklardan bir araya getirdiyse.

"Burada olmamın nedeni bu değil," diye onu temin etti. "Buraya-" *Beni idare et*, diye bitirdi sözünü keserek. *Yalan söyleme*. Avuç içi çenesinde düz, suçlayıcı bir çizgi oluşturdu.

"Tamam," dedi. "Yapmayacağım."

Çenesini yana doğru eğerek onu yeniden inceledi. Kız Açıkça iki katına çıkmasını bekliyordu. Şaşkınlığı ortaya çıkar çıkmaz kayboldu ve onu aynı esrarengiz ifadeyle baş başa bıraktı. ifade.

Bu iş için çok genç görünüyorsun. Kaç yaşındasın sen? Yirmi mi?

"Ne sen?" Philip talep etti. "O ne diyor?" "On sekiz yaşımdayım," dedi Thomas. Hangisi olduğundan emin değildi.

Müşterisi olan Farrow'a ya da maaş çekini imzalayan 'a.

Fuayede Vivienne'in ağzı geniş ve güzel bir gülümsemeye dönüştü. Bu görüntü onu bir ok gibi delip geçti.

"Ben, uh-" Boğazını yumruğunun içine doğru temizledi. "Sizinle çalışmayı gerçekten dört gözle bekliyorum."

Sen sadece bir bebeksin.

Amelia Farrow'un yüzü kızardı. "Hayatım, terbiyemizi unutmayalım."

Philip'in teni kırmızının birkaç tonuna dönüşmüştü. "Bay Farrow. Walsh," dedi sert bir şekilde, "sizin sorunlarınızla ilgilenmek için eşsiz bir niteliğe sahip. *durum.*"

Eşsiz, diye imzaladı Vivienne, işaret parmağını çekiştirerek. *Onun nesi bu kadar eşsiz?*

Philip'in yüzündeki kızarıklık mora dönüştü. "imza atman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Eğer konuşmamakta *ısrar* edersen en azından bir not defterine not alabilir."

Vivienne onu görmezden geldi ve Thomas'a döndü. *P-h-i-l-i-p sana "konuşmayı" yaptı mı? "Aile içinde kalsın" konuşmasını yaptı mı? Sana kardeşliğinden bahsetti mi?*

"Bahsetmiş olabilir," diye itiraf etti Thomas.

Yumruklarını daire şeklinde çevirdi, baş ve serçe parmaklarını uzattı. *Her zamanki gibi.* "Vivi, *ltffen*," dedi Amelia. "Bu kadar yeter."

Vivienne şapkasını çekiştirerek çıkardı ve güneş gözlükleriyle birlikte koridordaki ağacın üzerine fırlattı. *Senden önce bir idarecim vardı*, diye imzaladı.

Bunu bilmelisin. Sen ilk değilsin. İlk olan S-o-u-n-d'un dibinde çürüyor.

"Vivienne!"

O da annesini görmezden geldi. *Ona işi kabul etmeyeceğini söyle.*

"Peki bunu neden yapmalıyım?" Thomas bir ayıyı dürttüğünü hissetmesine rağmen sordu.

Vivienne'in parmakları sanki ona bir sır veriyormuş gibi sinsice hareket ediyordu. İnce kahverengi hilaller olduğunu fark etti. manikrnn pembe gomalağının altında paketlenmişti. Kadının geri kalan her yeri tertemiz, güzel ve cilalıydı ama tırnakları kirle doluydu.

Sanki toprağı kazıyormuş gibi.

Nereden başlasam, diye imzaladı. *Bir, çünkü bunu yapmanı istemiyorum. İki, çünkü evimde yaşayıp eşyalarımı koklamandan hoşlanmıyorum.*

"Oh," dedi Thomas. Gururunun incindiğini fark edince şaşırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

Pek sayılmaz. Başparmağı yumruğundan kurtuldu. Gülümsemesi Aldatıcı bir şekilde tatlı. *ç, çünkü işi geri çevirmezsen, seni doğduğuna pişman ederim.*

2

vivienne

Bugün çok kötü bir gün olacaktı. Vivienne Farrow bunu iliklerinde hissediyordu.

O sabah banyonun fayans döşeli zemininde, sol yanağına mozaiklenmiş altıgen desen ve baş ağrısıyla uyanmıştı. gözlerinin arkasında çiçek açıyordu. Geceliği yırtılmış, kolları sıyrılmıştı, sanki pençelerini temizlemek için elinden geleni yapmış gibiydi. gecenin köründe.

Ve belki de öyleydi.

Bu ilk kez olmazdı.

Yavaşça , temiz pembe bir mayo ve taç yapraklı eteği giyerken garip bir şekilde parçalanmış hissediyordu. Yatak odasının penceresinin dışındaki gökyüzü süt beyazı, nem ise çorba kıvamındaydı. Üzerine bir yine de örme ısınma giysisi, kollara kadar yerine çekiştirerek kollarının öfkeli kafesini yuttu. Saçlarını topuz yapıp salona doğru ittirdiğinde çoktan terliyordu. Sağ gözündeki görüş tünelleşmeye başlamıştı.

Önceki gecenin büyük bir kısmında uyanık kalmış, düşünceleri panik içinde parıldayan bir fırıldak gibi dönmüştü; alt kattaki misafir odasına yerleşen yeni misafirlerinin farkındaydı. Henüz bilmiyordu ama Thomas'ın onun için emek verdiği her şeyi bir anda yok etme gücü vardı.

Kulaklarının dibine çökmek için. Bu kaçınılmazdı. O bütün yaz peşindeyken sırlarını saklaması mümkün değildi. Philip'e tek bir söz söylemesi yeterdi ve mahvolurdu.

Onun gitmesine ihtiyacı vardı, bu çok açıktı.

Sorun *nasıl olacağıydı*. Bütün gece endişeden uyuyamamıştı. Merak ediyordum. Odasındaki hava çok sıcaktı. Ev çok durgundu. Her şey tam olarak yanlış bir şekilde oturuyordu - örtüleri çiziliyor, pijamaları kaşınıyor, cildi sürünüyordu.

Ve sonra -ay'ın orak gibi keskin olduğu gecelerde sık sık yaptığı gibi- soğuk, istenmeyen bir şey kıvrıla kıvrıla

Yüzeye. Yağmurda çamurun içinde kıvranan bir solucan gibi. Işıklar açık, aynalar kapalı ve etrafına tebeşirle çizilmiş koruyucu bir çember varken bile onu uzak tutmayı başaramamıştı

Yatakta. Yanında hırlayan köpekler olsa bile, tüyleri diken diken olmuştu.

Sonraki birkaç saati karnındaki kurtçukları dışarı atmaya çalışarak geçirmişti. Dizlerini banyonun zeminine bastırarak kendini klozete dayamış ve ağartılmış porselen suyun kokusunu içine çekmişti. Kıvrılmayı durdurmak için elinden geleni yaptı.

Çoğu gece böyle geçirdi - uzun uykusuzluk nöbetleri ve ardından büyük, pençeli bir mücadele. Hayat yıllardır bu şekildeydi. Neredeyse ezberlenmişti.

Gerçi normalde bu kadar derinlemesine çözülmezdi. Bu da daha kötüye gittiği anlamına geliyordu.

- - -

Çok kötü bir gün geçiren kızın durumu bir anda daha da kötüleşti. dışarı çıktı. Gözlerini sabah güneşinden koruyarak dik revakın altında kısa bir süre durdu. Thomas Walsh at nalı yolunun kıvrımında durmuş, üvey babasının ona verdiği şüphe olmayan bir takım elbise giymiş ve

Annesi kısa süre önce taktırmıştı. Adam onu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu ama yine de onun özellikle orada beklediğinden emindi. Onu pusuya düşürmek.

Önceki gün Thomas'ı kabul odasında bulmak sistemde bir şok etkisi yaratmıştı ama belki de yaratmamalıydı. Bunun olacağını biliyordu. Bir önceki kış Mikhail'in geçirdiği kaza içinde hayati önem taşıyan bir şeyi koparmıştı ama bu kayıp Philip için bir rahatsızlıktan biraz daha fazlası olmuştu. Düzeltilmesi gereken başka bir sorun.

Doldurulması gereken bir boşluk daha. O varsayarak hata yapmıştı Mikhail'in halefi, eski idarecisinin karbon kopyası olacaktı: orta yaşlı, tehditkar ve -her zaman şiddetle inkar etti, eski Bratva'dan şüpheleniyordu.

Thomas Walsh hiçbirisi değildi. Ondan biraz daha büyüktü, arkadaş canlısı bir yüzü, kısa kesilmiş kumral sarı saçları ve gülümsediğinde korkunç bir şekilde çukurlaşan sol yanağı vardı.

Aklıma gelen kelime güzeldi, ki bu en kötüsüydü. Aklına gelebilecek her şeyi. Bütün yaz boyunca böyle bir çocuğun etrafında dolaşması aşağılayıcı olurdu. Onu takip etmesi, onunla *ilgilenmesi*, onu en çirkin, kaba, en ahlaksız haliyle görmesi fikri hayal bile edilemeyecek kadar onursuzdu.

Göğsünde bir kızgınlık damlası yandı ve refleks olarak yere tekme attı. Patlamasıyla gevşek bir çakıl taşı çakılların üzerinde dehşet verici bir şekilde sıçradı ve Thomas Walsh'un ayakkabısının aşınmış topuğuna çarptı. Bakışlarını onunkine çevirmeden önce çakıl taşına hafifçe baktı.

"Günaydın."

Gözleri tanımlanamaz bir renk tonundaydı. Mavi. Ya da belki Yeşil. Hangisi olduğunu anlayacak kadar yaklaşmayı planlamıyordu. Yüzünde hafifçe avlanmış bir ifade vardı ama bunu gülümseyerek gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Baban bugün seni götürmemi istedi," dedi aralarındaki sessizlik tedirgin edici bir hal aldığı anda.

P-h-i-l-i-p benim babam değil, diye imzaladı ve sonra içten içe kendine lanet etti. Hiçbir şey söylememek niyetindeydi. Planı, ondan en iyi nasıl kurtulacağına karar verene kadar, ölü bir hamsterı bahar gelene kadar dondurucuya koymak gibi, onu buzda bekletmekti. toprağı küçük bir mezar kazacak kadar yumuşattı.

"Ah." Eliyle ensesini yokladı. "Tamam. Üvey baban o zaman."

Philip belli ki iyi davranması için ona fahiş bir ücret ödüyordu. Bu yeterli olmayacaktı. Bu dünyada geçirdiğı on sekiz yıl boyunca herkesin bir sınırı olduğunu öğrenmişti. Yakında onunkini de bulacaktı.

Stüdyoya gidiyorum, diye imzaladı. *Yalnız olacağım. Tercümana ihtiyacım olmayacak.*

Buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Onsuz olmaz yüceltilmiş bir köleden başka bir şey olmadığını itiraf etti. Sonunda, biraz da tereddütle, "Bana senin bir hizmetkarın olmadığı söylendi. lisans."

Kışkırtmak için yumruğunu salladı. *Ne olmuş yani?*

"Yani, diğer herkes evden çıktı," diye karşılık verdi sertçe.

Anında pişmanlık yüz hatlarına yansdı ve bir adım attı. burnundan nefes alıyordu. Onu neredeyse *duyabiliyordu* Kafasının içinde 10'dan geriye doğru sayıyordu. Bir gülümsemenin başlangıcını ısırdı.

Yani, kısa bir sigortası vardı. Bunu kendi avantajına kullanabilirdi - onu kırana kadar bükebilirdi. Bırakacak kadar sinirlenene kadar onu biraz daha zorlayabilirdi.

Bütün gece boşu boşuna endişelenmişti.

Thomas Walsh'tan kurtulmak çocuk olurdu.

Bahçenin öbür ucunda birkaç fıskiye çalışıyor, damlacıkları soğuk bir gökkuşağı sisi halinde araba yoluna saçıyordu. Telefonunu dans çantasından çıkardı ve saati kontrol etti.

"Eğer seni bırakmamı istiyorsan," dedi Thomas, "tek sahip olduğun benim."

Sabahtan beri şansının yaver gittiği ilk anda, yaklaşan bir motosikletin gürültüsü ona cevap verdi. Egzoz patlaması, Frances Lefevre'nin parlak kırmızı spor motosikleti köşeyi dönerek görüş alanına girdi. Eski okul arkadaşı birkaç metre durdu ve Vivienne'in annesinin felç geçirmesine neden olacak şekilde araba yolunda siyah bir lastik izi bıraktı.

Kask gevşedi ve Frankie'nin kendine özgü kaş çatmasıyla tamamlanmış, keçeleşmiş bir sarı saç ve şeftali rengi bir tenle karşılaştılar.

Vivienne el salladığında, "Uyanık olmak için çok erken," diye söylendi. "Sakin bana sana iyilik yapmadığımı söyleme."

Thomas tanıştırmayı beklemedi. "Sen kimsin?"

"Ben onun arabasıyım." Frankie tek gözünü kapattı ve onu tarttı.

"Nereden geldin, Kripton Gezegeni'nden mi?"

"Yakın," dedi Thomas. "Worcester. *Ben de* onun arabasıyım aslında."

"Öyle mi?" Frankie Vivienne'e baktı. "Viv mi?"

Yeni bebek bakıcısı, imzaladı.

"Tercüman," diye düzeltti Thomas, ellerini düz bir şekilde ilgili işarete doğru bükerek.

Vivienne Frankie'ye sözsüz bir bakış attı ve bacağını bisikletin arkasına salladı. Ekstra kaskı çenesinin altına sıkıştırarak Thomas'ın bakışlarıyla yüz yüze geldi. Gözleri çakmak çakmaktı, çenesi gergindi. Ne yapacağından emin olmadığını anlamak için zihin okuyucusu olmaya gerek yoktu - ne kadar zorlaması beklendiğini. Ne kadar yetkisi vardı.

Yok, ona söylemek istedi. *Vazgeç. Evine dön.*

Motor çalıştı. Alaycı bir vedalaşmayla parmaklarını oynattı.

"Sonra görüşürüz Süpermen," diye seslendi

Frankie. Ve onu toz içinde bıraktılar.

- - -

Saylor Akademisi, Greenwich'in şirin şehir merkezinin simge yapılarından biriydi, ışıltılı bir düğün butiği ile üst düzey bir konsinye mağazası arasına sıkışmış yüksek tuğla yapı. İçeride, ön koridor raf raf pırıl pırıl kupalarla bezenmiştir; bu da akademinin saygınlığının ve rekabetçi ruhunun bir kanıtıdır.

Bir , Vivienne henüz küçükken ve mükemmeliyetçi, şirketin baş balerini olmayı hayal ediyordu. Çalışırsa - normal hayalleri olan normal bir kızmış gibi - sonunda baş dansçı rolüne ulaşacağını varsaymıştı.

Ama sonra işler .

Yaşlandı. Vücudu değişti, tıpkı vücutlar gibi. Ancak, arkadaşları öfkeli hormonlar ve stres sivilceleriyle mücadele ederken, o bir hesaplaşmadan geçiyordu. Öyle görünüyordu ki

Bir gecede. Bir sabah aynaya baktı ve bir kız gördü.

arkasına bakıyor. Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Küçük, karanlık bir ağız. Bir sonraki adımda, onun olduğu yerde tanınmaz bir şey duruyordu.

Uzun süredir uykuda olan bir şey yavaşça uyanıyor.

Ondan sonra geceler zorlaştı. Sonra günler de öyle oldu. Ne zaman *Fındıkkıran*'da Sugarplum Perisi rolü Vivienne'e . Kumpanya turneye çıktığında, o geride kaldı. Philip'in sevdiği şekilde yakın durdu. Kemiklerindeki sefilliğin serbestçe kanamaması için tasmalı tutuldu.

Bu günlerde tek başına antrenman yapıyordu.

Genellikle akademi onun . Onun vahası. Burada hiç kıpırdanma yoktu. Hiçbir şey kıvranmıyor, kaşınmıyor ya da tırmalamıyordu. Uzun, soğuk parmaklar iç organlarını tırmalamıyordu. Bu tesadüfi değildi. Disiplin. Yıllarca süren sıkı talimler, saatlerce süren günlük antrenmanlardı. Kırık ayak parmaklarının, bantlanmış ayakların ve bitmek bilmeyen, yorucu ayak hareketlerinin öldürücü acısıydı. Bu onun ruhunu hizada tuttu. Ruhunu sakinleştirdi.

Genelde, ama bugün değil.

Bugün yansıması biraz fazla hareketsiz duruyordu. Bu Camdaki Vivienne onun gibi kıpır kıpır değildi. Gözlerini kırptığında gözlerini kırpmadı. Ona güvenmiyordu. Yaratığın izleyip izlemediğini anlayamamak onu huzursuz ediyordu.

Bugün özellikle dikkatliydi. Muazzam bir şeyi harekete geçirmek üzereydi. Sonunda, *sonunda* hayatını daha iyi hale getirecek bir şey. Yaratığın görmesini istemiyordu.

Ellerinde, spiral ciltli şık bir dosya tutuyordu. İki kopyadan biriydi. Diğerini bisikletli kurye ile göndermişti. Kısa bir talep listesi. Tahmini doğruysa, her an varış noktasına ulaşabilirdi.

Kapak sayfası net ve beyazdı, harfler düzgün bir serif yazı tipindeydi:

Cerrahi Eksizyon ile Ortopedik Exorcism'in Biyomekanik Karşılaştırması

Jesse C. Grayson tarafından

Altında, kurşun kalemle bir özet vardı.

Amaç: Kötü huylu büyüme ve şeytani ele geçirilme arasındaki biyokimyasal benzerlikleri ortaya koymak.

Yöntem: Çağdaş cerrahi prosedürlere benzer bir şekilde gerçekleştirilen dini çıkarma işlemlerini detaylandıran tarihi ders kitaplarının nitel bir analizi.

Çoğu kişi için bu tez bir delinin saçmalıkları gibi görünüyordu. Vivienne'e ise umut gibi görünüyordu. Karanlıkta geçen yılların ardından gelen ilk olasılık ışıltısı. Atlamak için yeterince çaresiz olduğu bir uçurum. Kağıdı tutan eli titredi. Göz ucuyla camdaki yüzün kendi yüzüne doğru kalktığını gördü. Dehşet fermuarını çekti. omurgasını yukarı kaldırdı. Kağıdı yavaşça yere bıraktı ve gözlerini aynaya doğru kaldırdı.

Ona doğru bakıyordu.

Camdaki yaratık.

Cehennemdeki uğrak yeriyle ilgili en kötü şey, *neredeyse* tıpatıp kendisine benzemesiydi. Bu benzerlik tekinsizdi. Rahatsız ediciydi - sanki ilahi bir el *gerçek* Vivienne Farrow'u hafızasından çizmiş ve birkaç ince ayrıntıyla oynamıştı.

Dudakları biraz fazla inceydi, gülümsemesi bir insanda olması gerekenden daha genişti. Gözleri yüzünde birbirinden uzakta duruyordu, polikorik

Gözbebekleri sararmış skleraya karşı mürekkep sıçraması gibiydi. Parmakları aşırı uzun ve çift eklemliydi, uçları kangren renginde bir noktaya kadar kararmıştı.

Gülümsediğinde dişleri jilet gibi keskindi.

"Elinde ne var?" diye sordu çakıl taşı gibi bir sesle. "Küçük kağıdına mı yazdın?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı. Onun suskunluğu karşısında gülümsemesi büyüdü. "Mırıldandığında seni duyamadığımı biliyorsun."

Gözlerini kapattı. Yaptığı çok saçma bir şeydi. Kötülükten . Onun içindeydi. Bu olay olduğunda dört yaşındaydı - Alice'in tavşan deliğinden aşağıya düşmesi gibi bir vadiye yuvarlandığında ve dipte bekleyen uğursuz bir şey var.

Onu rahatlattığında, kabul etti. Yardım etmeyi teklif ettiğinde, kabul etmişti. Bir bedeli olacağını bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? O bir çocuktuk, kaybolmuş ve korkmuştu, gece yaklaşıyordu. O ona kurtuluş vaat etseydi bir kurda bile güvenebilirdi.

Onu eve taşıdığını bilmiyordu. Sonraki birkaç yılını sessizce damarlarına tohum ekerek geçirdiğini bilmiyordu. Kök saldığını. Bir gün -on ikinci doğum gününden kısa bir süre sonra- çiçek açana kadar hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Sesi ile başlamıştı, en hafif fısıltıyı bile zehre dönüştürüyordu. İlk kez birini öldürdüğünde hâlâ diş telleri takılıydı. Philip girişte onu gördü, şoförlerinin başında dehşet içinde duruyordu, elleri kendi boğazındaydı. Kâbus

orada durdu. Bir ot gibi doymak bilmez bir şekilde onu tüketmeye devam etti.

Yıldan yıla. Azar azar. Kendini kemiklerine bağıladı, yeşil acı tatlının bir ağacı tümüyle yutabileceği gibi.

Bu sabah fayans zeminde uyandı. Bir gün, hiç uyanmayabilirdi.

"Bizi daha iyi hale getiriyorum," dedi yaratık, sanki Bütün bunları yüksek sesle söyledi. Sesi bir perküsyon gibiydi. Kafatasının içinde çarpıyordu. "Daha güçlü. Benden istediğin *buydu*."

Sağ bacağı, eski yaralarının soğukta yaptığı gibi zonklamaya başladı. İçgüdüsel olarak kalçasını ovuşturdu ve acıyı dindirmek için masaj yaptı. Doğru düzgün esnemek için zaman ayırmamıştı. Daha da kötüleşirse bütün öğleden sonra topallayacaktı.

"Benden sır saklıyorsun," diye şarkı söyledi yaratık. "Bundan hoşlanmıyorum. Sen ve ben sır saklamamalıyız."

Korkunç sesi, gelen bir mesajın zil sesiyle noktalandı. Kalçasını tutmaya devam ederek dans çantasına doğru ilerledi ve cep telefonunu çıkardı. Ekran kilidini açtığında onu tek bir mesaj karşıladı.

Jesse

Aklını mı kaçırdın sen? İştayim.

Demek kurye gelebilmişti. Tam zamanında. Bir yanıt oluştururken kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Vivienne

Gönderdiklerime baktın mı?

Jesse

Ne yazık ki, evet.

Vivienne

Ve?

Cevap verene kadar uzun bir süre geçti. Aynadaki yaratık, uzun tırnaklarından birini cama srtndrerek adım atmaya başladı. Telefon elinde çaldığında rahatladı.

Jesse

Benden yapmamı istediğiniz şey imkansız.

Vivienne

Macera duygun nerede?

ve sonra ekledi:

Vivienne

Eğer bunu , bir tanrı olacaksın.

Bu sefer hiç cevap gelmedi. Gittikçe daha da tedirginleşerek bekledi. Hayal kırıklığı içini pas gibi kemiriyordu. nemli değildi. Eğer reddederse, ona boyun eğdirmenin bir yolunu bulacaktı.

Herkesin bir kırılma noktası vardı.

Antrede n kapı açıldı ve sonra kapandı. "Bayan Farrow." Thomas Walsh'un sesinde bir yankı vardı. Bu koparılmış bir tel gibi yankılandı. "Burada mısınız?"

Yaratığın omurgasının yırtıcı hayvan gibi dikleştiği aynaya dehşetle baktı. Avının kokusunu alan yaratığın dudakları köpek dişlerinden geriye doğru sıyrıldı. Telefonunu ve dosyayı dans çantasına tıkıştırdı ve stüdyonun kapısını arkasından çekiştirerek koridora ıktı.

"Ah," dedi Thomas, onu görünce kısa keserek. "İşte buradasın."

Ne yapıyorsun burada?

"Sana daha önce de söyledim," dedi, kızın öfkesi onu yıldırmamıştı. "Ben senin arabanım."

F-r-a-n-k-i-e benim aracım, diye düzeltti onu. Her an beni almaya gelebilir.

"Aslında, yapmayacak." En azından bakma nezaketini gösterdi. utangaç. "İçeri girerken ona dışarıda rastladım. Onu evine gönderdim."

Ne yaptın? Derisinin altında bembeyaz bir öfke kabarmıştı. Arkadaşlarımla konuşma.

Sıcakta ceketini çıkarmıştı ve onsuz daha da görünüyordu, sanki kendini bir kutunun içine hapsetmiş gibiydi çok küçüktü. Gömleğinin kolları kelepçeliydi ve altından bir dövmenin ince harfleri kıvrılıyordu. Sadece ön koluna kazınmış tek bir kelimeyi seçebiliyordu: *moriar*.

Latinceyi tanıdı, bu da tek başına *öleceğim* anlamına geliyordu.

"Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum Bayan Farrow," dedi yumuşak bir sesle.

Ona dövmesini sormak istiyordu ama kızgın kalması daha iyi olacaktı. yerine etrafından dolandı, geçerken omzu koluna çarptı. Cesareti kırılmayan adam onun yanına düştü.

"Seninle yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum," dedi hızını alamayarak. "Yeniden başlayabilir miyiz?"

Onu görmezden geldi, yakındaki bir banka çöktü ve terliklerini çıkardı. Neyse ki baskı yapmadı. O da terlikleri incelemeye koyuldu. kupalar, elleri ceplerinde, göz ucuyla ara sıra ona bakıyordu. Ayakkabısının bağcıklarını bağlamayı yarılamıştı. Tekrar konuşmadan önce spor ayakkabılar.

"Bunların çoğunda senin adın . Oldukça iyi olmalısın, ha?"

Dans hakkında konuşmak istemiyordu. Onunla konuşmak istemiyordu. Ona New York Şehir Balesi'nde baş dansçı olmayı hayal ettiğini söylemek istemiyordu. Odette. Coppélia. Giselle. Bu fikri düşünmesi bile saçmaydı. Saçma olan Yıllarını lanetli kadınları oynamak için gizli umutlar besleyerek geçirdi, sadece kendisi de bir lanetli kadın oldu. Ancak, onun kederli hikayesinde

nefes kesici bir pas de deux. Ayaklarının dibinde güller yok. Gök gürültülü alkışlar yok.

Sadece sessizlik, dayanılmaz ve sonsuz.

Ayağa fırladı, kalçasındaki ağrıyı görmezden gelerek kapıya yöneldi. Thomas da çıldırtıcı bir şekilde telaşlanmadan onun iki adımına karşılık bir uzun adım atarak onu takip etti.

"Pizza sever misin?" diye sordu, çantasının askısını sorunsuzca omzundan kendi omzuna aktarırken. "Buraya gelirken oldukça umut verici bir yerin önünden geçtim. Duvardaki delik türünden bir yere benziyordu ve her zaman en iyisi onlarda olur-"

Kadın bir dönüş yaptı ve adam ona çarpmamak için kayarak durmak zorunda kaldı.

Ne yapıyorsun?

"Pizza sipariş etmeyi düşünüyor muyum?"

Yanlış. Elini çenesinde gezdirdi. İyi davranıyorsun.

Kupalarımı bakıyorsun. Sorular soruyorsun. Çantamı taşıyorsun.

Kayıışı yeniden ayarladı. "Çantamı taşımamı istemiyor musun?"

Kibar olmanı istemiyorum. T-a-c-t-i-c gibi hissettiriyor.

"Bu bir taktik." Thomas avuçlarını göğsünün üzerinde salladı, kızın parmakla hecelelemeye başvurduğu yerde doğru işareti yaptı. Thomas'ın kendisinden daha çok şey biliyor olması onu rahatsız ediyordu. Onu rahatsız ediyordu. Yürüyüşü. Gülümseyişini. Gamzesinin derinleşerek "Annem bana her zaman balla daha çok sinek yakalayabileceğimi söyler."

Ve ben bir sinek miyim?

Bir adım geri çekildi ve onu tarttı. "Hayır, aslında hiç sanmıyorum. Bence bir böcek olsaydın, peygamber devesi olurdun."

Gözlerini kırıştırdı.

"Beni dinleyin," dedi parmağını kaldırarak. "Bu belalı bir böcek. Dişi peygamberdevesi çiftleştikten sonra erkeği öldürür ve yer."

Kelimeler aralarında vurulmuş bir çan gibi çınladı. Onun bunları tekrar çalmasını izledi ve sonra irkildi. "Şimdi kendimi duyduğuma göre

daha iyi bir şey seebileceğimi kabul ediyorum."

Ani bir çığlık atma isteğini bastırarak otoparka doğru koşmaya başladı ve kapıyı arkasından kapattı. gitti. Thomas onu tekrar açmak zorunda kaldı ve bunu da diğerk her şeyi yaptığı gibi büyük bir ustalıkla yaptı.

Dışarıda, geniş sarı bir güneş sabahın pusunun çoğunu yakıp yok etmişti. Philip'in personel kullanımı için ayırdığı bloklu SUV ön tarafta paralel park halinde duruyordu. Orada durup Thomas'ın kapıları açmasını beklerken, telefonu çantasının içinde çaldı.

Telefonu çekip çıkardı ve ekrana baktı. Bu kez Jesse'den gelen mesaj uzundu.

Jesse

Ben bir cerrahi asistanıym. Bir öğrenciyim.
Bunu anlıyorsun, değil mi? O tezi şaka olsun diye yazdım. Hepsi varsayımsal.
Ben sadece ameliyatlara girdim.
gözlemlemek için. Hiç tek başıma bir şey yapmadım.

Kilit tıkladı ve Thomas ortaya çıktı, sıcağtan terlemeye başlamıştı bile. "Araban," diye mırıldanarak kapıyı araladı.

Yolcu koltuğuna geçerken onu görmezden geldi, bir yanıt hazırlamakla meşguldü.

Vivienne

Bu kadar bozguncu olma. Ben sana inanıyorum.

Jesse

Yapmamalısın. Çünkü bunu yaparsak, hayatta kalamazsın.

Motor . Klima açıldı. Sentetik soğukta Vivienne'in teni garip bir şekilde nemli hissediyordu. Sanki ani bir ateşe yakalandı. Yan aynadaki yansımasının alay ettiğini . Ama bakmadı.

"İyi misin?" Thomas ona bakıyordu, ifadesi donuktu. "Görünüşe göre son mesaj seni üzmüş."

Burnunu sokması için para alıyordu. *Gerçekten* umurunda değildi. Kupaları umurunda değildi. Pizza da değil. Kesinlikle nasıl hissettiğini de.

İyi, diye imzaladı hiçbir şey iyi hissettirmiyordu.

Jesse'yi kaybediyordu. Eğer onu planına uymaya ikna etmek istiyorsa, çok daha fazla şey yapması gerekiyordu.

sert. Ve çabuk.

Sürücü koltuğunda oturan Thomas hâlâ ona bakıyordu. Bu Yakından bakınca adamın gözlerinin gri olduğunu gördü. Yaz günündeki bir göl kadar berrak ve durgundu. Fark etmek istememişti.

Bakmayı kes, diye imzaladı iki parmağını sokarak. *Sadece işini yap ve beni eve götür.*

3

thomas

Thomas Walsh çok küçükken, ölümü bir sedanın bagajında kendisini bulmuştu. İlk bir saat boyunca hapsedildiğinde, tekmeledi ve tekmeledi, küçük topuklarını ışıklı ayakkabılar-annesinin para biriktirip aldığı ayakkabılar-Mandalın içine. Her vuruşta karanlık, kırmızılar ve mavilerden oluşan girdaplar halinde çılgınca titreşerek ona geri dönüyordu. Bunca yıl sonra, hâlâ yanıp sönen renkleri hayal ediyordu.

Artık onu sarsarak uyandıran renkler değildi. Gözlerini zifiri karanlığa açtığı anda, derisi hissedilir bir şekilde kaşınıyordu. izledi. Birkaç kalp atışı boyunca yatağın üzerinde yüzüstü yattı ve tenindeki karıncalanmanın sadece yabancı bir yerde uyanmanın sonucu mu yoksa daha fazlası mı olduğunu anlamaya çalıştı.

Odanın öbür ucundaki kapı şangırdarak kapandı.

Kalbi küt küt atarak ayağa kalktı. "Alo?"

Sessizlik bir ayaz gibi tenine sızdı. Kimse cevap vermedi, Yine de sessizlik yaşayan, nefes alan bir şey gibi bakıyordu. Bir ürperti bastırdı ve kollarındaki hissi geri kazandı.

Worcester'daki evinden her saat ses geliyordu. Ev sesleri - derz çatlamaları, temel inlemeleri, toprağın oturması. Bu asla-

sona erdi. Radyatör çınladı. Rüzgâr hava sıyrıcısının içinden ılık çalarak geçti.

Buna karşılık Farrow'ların evi bir mezar kadar hareketsizdi. Hoşuna gittiğinden emin değildi.

Yataktan kayarak çıktı ve gömleğini çekiştirerek dikkatlice koridora çıktı. Koridor her iki tarafta da bir atardamar gibi uzanıyordu.

yönüne doğru ilerledi ve gölgelerin içinde gözden kayboldu. "Merhaba," dedi tekrar, sessizliğin içinde konuşarak.

Sesinde vardı. *Merhaba. Merhaba. Merhaba. Merhaba.*

Uzaklardan, boğuk bir kapı gümbürtüsü geldi. Tedirgin bir şekilde odasına döndü.

Ondan sonra uyku ondan kaçtı. Karanlıktan korktuğundan değil - onu korkutan küçük alanlardı - sadece göğsünde bir av hissiyle yatağa girmişti ve şimdi

Yine uyanıktı. Volta atmaya başladı, işteki ilk resmi gününün kafasında bir döngü halinde tekrarlanmasına izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Nafile bir çabaydı. Ağzından çıkan her şey tamamen yanlıştı. Dostça davranmaya çalışmıştı. Dostça. Hatta büyüleyici. Vivienne'i kazanmak için elinden geleni yapmıştı. Yine de, ne kadar çabaladıysa, o kadar kötü görünüyordu.

Ona peygamberdevesini hatırlattığını söylemişti.

Bir iniltiyle yatağına uzandı ve yastığını yüzüne çekti. Kumaş çamaşır suyu gibi soğuk ve temiz kokuyordu. Nesnel olarak kötü bir koku değildi ama yine de midesini bulandırıyor. Burası *onun* değildi. Evde değildi. Yatağın üzerinden uzanarak yordamıyla telefonunu buldu ve yastığın altına çekti.

kişiyi buldu.

Kız kardeşi ikinci zil sesinde telefonu açtı.

"Seni pislik," dedi. "Gecenin bir yarısı."

"Sana da merhaba." Yataktan kalktı ve masaya doğru ilerleyerek önündeki geniş koltuğa gömüldü. Sesi duyabiliyordu

Televizyon arka planda bangır bangır alıyor. "Hey, biri seni peygamberdevesine benzetse duyguların incinir mi?"

Bir duraklama oldu. Tessa'nın patlamış mısır yerken çıkardığı sesi duydu. Sonra, "Birine sana peygamberdevesini hatırlattıklarını mı söyledin?"

"Ben öyle demedim."

"Gerçekten, yoksa neden böyle aptalca bir soru sorasın ki? Berbat bir yalancısın, Tommy. Ve berbat bir flörtü. En iyi tavlayıcın buysa yalnız öleceksin."

"Flört etmiyordum, sadece-" diye inledi ve sandalyesine daha da gömölerek dirseğini gözlerinin üzerine koydu. "Boş . Ne izliyorsun?"

"Televizyondaki bir yaratık filmi. Laboratuarda mutasyona uğramış timsahlar var." "Güzelmış."

"Oyunculuk kadar yalaka ki, ikinci elden utanç duyuyorum."

"Yani, en sevdiğin film türü."

"Aynen öyle."

Aralarında sessizlik uzanıyordu. Göğsünün derinliklerinde ani, esneyen bir sıla özlemi hissetti. Daha gençken, kedi tüyünden halısı olan darmadağınık evine ve Annesinin makinelerinin durmak bilmeyen vızıltısı - babasının eşyalarının onu gömdükten çok sonra bile her yerde olması gibi. Annesini hor görürdü.

Ölümün her şeye yapıştığı gibi.

Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmamasından nefret ediyordu. Şimdi bir şeyler yapıyordu.

Yarın daha iyisini yapacaktı. Daha iyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

"Annem iyi," dedi Tess sonunda, sanki onun sormamaya çalıştığını duyuyormuş gibi. "Yine de seni özleyor. İkimiz de özleyoruz."

"İnan bana, gelse evde olurum. Bu adamın teklifi kaçırılmayacak kadar iyiydi."

" miydi?" Tess'in sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Okula dönmekten daha mı iyi?"

"Sana zaten söyledim," dedi, kastettiğinden biraz daha sert bir şekilde, "üniversite bana göre değildi."

"Yani bursun bitti ve annem tek başına karşılayamıyor." Tess patlamış mısır kasesini tıkırdattı. inkâr etmeyince ekledi: "Ben bebek değilim Tommy. Yastık yakmak zorunda değilsin. her şey."

"Başvuru zamanı geldiğinde sizin için para olacak."

"Olup olmaması umurumda değil." Televizyonun hafif sesi Ahizeden çığlık sesleri geliyordu. "Annem Ryan Amca'nın senin için işi olduğunu söyledi. Eğer bir işi bu kadar çok istiyorsan, neden yapamadığını anlamıyorum. sadece bunu yap."

"Bu benzersiz bir durum."

"Öyle mi?" Bir pipet kulağına ıslak bir şekilde şapırdadı. "Nasıl?"

Buna ne diyeceğini bilemedi. Küçük bir ülke büyüklüğünde vakıf fonu olan şımarık bir veledede bakıcılık yapmak için işe alındığını mı söyleyecekti? Philip'in Vivienne'in arkadaşlarını gözetlemek için garip bir istekte bulunduğunu söyledi mi? Annesinin faturalarını ödemeye başlayacak kadar kazanacaktı. Kız kardeşi için okul harcı ayırmaya. Babasının kendini içkiye vermek yerine yapması gereken her şeyi yapmak için.

Önemli olan tek şey buydu.

Arka planda, bir mega timsah tarafından ölümüne yuvarlanan B listesindeki bir aktrisin çığlıkları duyuluyordu.

"Bütün gece ayakta kalma," dedi.

"Lastik, yapıştırıcı," dedi kız kardeşi ve vedalaşmadan telefonu kapattı.

Kadın gittiğinde telefonunu bir kenara bıraktı ve dizüstü bilgisayarını açtı. Mavi ışığın ani zonklaması gözlerini yaktı ve Gölgeler sıvı. Ekranda, tarayıcısı hâlâ aldığı son e-postaya açıktı. Bu, kardeşlik başkanından gelen bir mesajdı-

hızla cevapsız kalan soruların altıncısıydı.

Thomas,

Yine ben. Sadece kontrol . Sınıf kredilerinizi aktarıırken herhangi bir sorunla karşılaştınız mı? Bazıları yaşadı. Herhangi bir kaynağa ihtiyacınız olursa, yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. çekinmeyin.

-C

Diğer altı mesajda olduğu gibi, bir yanıt hazırlamadan sekmeden çıktı. Yeni bir sekme açarak Vivienne'in mesajını yazdı adını arama çubuğuna girin.

Birkaç sonuç çıktı, çoğu kişisel hesapları içindi - samimi fotoğraflar ve videolarla dolu platformlar müzik, sayfalarca hülyalı, odaklanmamış portreler. Ama başkaları da vardı. Yerel dans okuluyla ilgili birçok gazete manşetini kaydırarak geçti. Orada, gazetenin ön sayfasında *Connecticut Journal*, Vivienne'di; elleri kalçalarında ve çenesinde, bir takımın ilk sırasında sırmalı ve ışıltılı bir şekilde duruyordu. kalkıktı. Mutlu görünüyordu. Kendinden emin. Kaydırmaya devam etti.

Birkaç sonuç sonra daha eski bir başlığa rastladı, bu kez ulusal bir haber kuruluşundaki bir makaleden alınmıştı.

Dört Yaşındaki Kız Çocuğu, Ailesinin Kayıp İhbarında Bulunmasından Üç Gün Sonra Red Rock Kanyonu'nun Manzaralı Yolunda Dolaşırken Bulundu.

Bu kez Vivienne'in fotoğrafı yoktu. Sadece çölde bir dönemecin kenarında kümelenmiş birkaç ambulansın uzaktan çekilmiş, grenli bir fotoğrafı vardı. Makale belirsizdi. Ona pek bir şey anlatmıyordu. Sadece isimler. Tarihler. Polis şefinden birkaç alıntı. Ekrandan çıktı ve bilgisayarını kapattı. Arkasına yaslanıp, lekeleri görene kadar ellerinin topuklarını gözlerine sürdü.

Onu ama bu bir gecede olmayacaktı.

Bu kesinlikle internette gezinerek, on yıllık makaleleri okuyarak gerçekleşmez.

- - -

Sonunda uyumuş olmalı, çünkü bir tırmalama sesiyle uyandı.

Yüzüstü yattı, gözleri kapalıydı.

Perdelerinin arasından sızan beyaz güneş ışığına karşı, odasının içinde hareket eden bir şeyin uğursuz hışırtısını dinledi.

Bir gözünü açtığı anda iki yetişkin Doberman gördü.

Yatağının üzerine tünemiş, kulakları yakışıklı tepelere dönüşmüş ve karamel rengi kürkleri parıl parıl parlıyordu. Onu görünce onlara bakarken, vücutları titreyerek durdu. İkisinden daha yakın olanı tehditkâr bir hırıltı çıkardı.

Thomas köpeklerden korkmuyordu -son birkaç ayını her şekil ve büyüklükteki köpeklerle boğuşarak geçirmişti- ama O an kendini insanın en iyi dostuyla yüz yüze gelmiş gibi değil de bir çift velociraptor tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissetti.

Kıpırdamadan yattı ve ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Bir an düşündükten sonra, "Merhaba," dedi.

Her iki köpek de bir alarm havlamasıyla havaya , pençeleri Kaçmak için çılgınca çabalarken döşeme tahtaları üzerinde kayıyorlardı. Ayağa kalktı ve onların gidişini eğlenerek izledi.
ve günün programını çıkardı.

Bomboştı. Hiçbir şeyin olmadığı koca bloklar ona bakıyor, sadece her boş saatle işaretleniyordu. Bir şey kaçırdığından emin olarak sayfayı yeniledi. Program boş kaldı. Tıklayarak kendi Vivienne'in numarasını aradı.

Thomas

Bugün programda bir şey yok.

Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi:

Thomas

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Tepkisi anında oldu ve adamın solar pleksusunda saçma bir şekilde yankılanan *bir çınlama* ile işaretlendi.

Vivienne

Bana mesaj atma.

"Tamamdır prenses," dedi telefonuna ve yatağa geri fırlattı.

Bütün gün yerinde duramaz, kulübeye kapatılmış bir köpek gibi odasında bekleyemezdi. Çıldırmandan olmaz. Yataktan yuvarlanarak çıktı. bir çift spor şortu ve çoğunlukla temiz bir tişört giydi ve stres atmak için bir yer aramaya .

Fazla uzağa gidemedi. Philip, Thomas yanından geçerken kafasını ofisinin kapısından uzattı.

"İşte buradasın," dedi, kolundan çıkardığı saatini sallayarak. "Seninle karşılaşmayı umuyordum. Amelia bana Vivienne'in sana dün sabah."

"Oh," dedi Thomas. İzlendiklerini fark etmemişti. Bu düşünce onu huzursuz etti. "Evet, stüdyoya giden başka bir araç bulmuş."

"Bu doğru mu?" Philip'in gülümsemesi düzgündü. "Çok ateşli kız, değil mi?"

"Ah," dedi Thomas, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Sınırlarınızı test ediyor, sıralamada nereye düştüğünüzü görüyor. Phi Epsilon Nu'daki günlerimde biz buna eski moda bezdirme derdik. Uykusuz kalacak bir şey değil."

"Anlaşıldı," dedi Thomas.

Philip komplocu bir tavırla eğildi, sanki koridora bakıyormuş gibi Vivienne'in her an ortaya çıkmasını bekliyordu. "Küçük bir dost tavsiyesi -Ateşin beslenmesi gerekir. Oksijen olmazsa aç kalır ve ölür. Vivienne'in oksijeni ilgidir. Ona hiç oksijen vermezsen ödeşmiş . Anladın mı?"

". "

"Mükemmel." Philip onun omzuna sertçe vurdu. "Şimdi, yaz tatilini finanse etme teklifimi hiç düşündün mü? kurslar?"

"Henüz değil, efendim."

"Bunu dikkate aldığınızdan emin olun. Akıllı bir çocuk gibi Hayatta bir yönünüz olmalı. İlgili alanlarınız neler? Arzularınız? Bundan beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz? On yıl sonra?"

"Uh." Thomas, belki de yalan söylemesi gerektiğini düşündü. Tarikat başkanının görmezden gelinen e-postalarını düşündü. notlar ve tamamlanmamış krediler. Sonunda yarım bir gerçeğe karar verdi. "Amcamın olduğu yerde olmak isterdim. O kendi işinin patronu."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diye gürlledi Philip ve ikinci kez omzuna vurdu. "Emin ellerdesiniz, Farrow ismi pek çok kapıyı açar ve ben de kendi kapıma bakarım.

Anladın mı?"

"Sanırım öyle, evet."

"Harika." Yakındaki bir dosya dolabından dumanı tüten bir fincan kahve aldı ve kadeh kaldırdı. "Şimdi, eğer bir iş arıyorsanız Daha geçen kış son teknoloji ürünü bir fitness merkezi kurduk."

"Güzel," dedi Thomas. "Bunu kullanmam kimsenin umurunda olmaz mı?"

Philip'in gülümsemesi bir kurdunki kadar genişti. "Bizim evimiz senin evlat. Benim çatım altında çalıştığın sürece dünya ayaklarının altındadır."

Thomas'ın günleri bundan sonra ağır aksak bir rutine büründü. Her sabah uyandığında programın boş olduğunu, Dobermanların ayakta yatağının başında, balina gözlü ve ihtiyatlı bir şekilde nöbet tutuyordu. Gerindi. Giyindi. Koşuya çıktı. Bazen iki mil. Bazen beş mil, Tudor tarzı geniş malikâneye ulaşana kadar evin etrafında dönüyordu.

her açıdan ezberledi. Bu iş bittiğinde duş aldı ve yemek yedi. Sabahın geri kalanını sörf yaparak geçirdi.

Misafir odasındaki televizyonda, deliriyormuş gibi hissetmekle cinayetten paçayı kurtarıyormuş gibi hissetmek arasında kalmıştı.

Hiç bu kadar az şey yapmak için bu kadar çok para almamıştı.

Her gece yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalırdı.

Belgesel odasını duru maviyle yıkıyor, David Attenborough'nun sesi onu transa geçiriyor. O anlarda, havada asılı duran uykunun eşiğinde, neredeyse evde olmadığını unutacaktı. Neredeyse annesinin üst katta uyuduğuna ve kız kardeşinin bitişik koltukta atıştırıyor.

Neredeyse yavaş yavaş yönünü kaybetmiyormuş gibi davranabilirdi.

Neredeyse.

İşe başlayalı bir hafta olmuştu ki Amelia onu

Mutfakta. Tam adam çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek tabağını bitirmek üzereyken kapıda belirdi. Ona doğru bir bakış bile atmadan fayansın üzerinden geçip buzdolabını açtı. Buzdolabının ışığında durup içindekileri incelerken odaya bir soğukluk yayıldı. Thomas son tost lokmasını da yuttu.

ve onun bir şey söylemesini mi beklediğini merak etti.

Sonunda kapı çarparak kapandı. Thomas, Vivienne'in annesinin çelik gibi gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Tesislerimizden memnun musunuz?" diye sordu, sesi soğuktu.

bir tedirginlik kapladı. "Evet, hanımefendi," dedi. Ve sonra, annesi onu bir *nebze* de olsa dürüstlükle yetiştirdiği için "Çok güzel bir eviniz var." diye ekledi.

Yüz ifadesi gerginleşti ve adam yanlış bir şey söylediğini hemen anladı. "Peki ya yemekler? Hoşunuza gitti mi?"

Temizlenmiş tabağına baktı. "Yemekler güzel, hanımefendi."

"Bu harika." Gülümsemesi inceydi. "Elbette rahat olmanızı istiyoruz."

Peyzaj ekibi gelip kamyondan malzemelerini başladığında bahçeden çim biçme makinesinin motor sesi geldi.

Thomas boğazını temizledi. "Bir sorun mu var?"

"Sen söyle," dedi Amelia, hâlâ o balmumu heykeli gibi gülümseyerek. "Sanırım neden böyle davrandığına dair gayet makul bir açıklaman var.

Vivienne yaz enstitüsünde tek bir stüdyo seansına bile katılmadı mı?"

İçinde bir şeyler dondu. "Programda hiçbir şey yoktu."

"Öyle mi?" Sesine bir gerginlik karıştı. "Programı kendim yazdığım için bunu garip buluyorum."

Thomas hiçbir şey söylemedi. Konuşmak aynı fikirde olmamak anlamına gelirdi ve Amelia'nın herhangi bir itirazı hoş karşılayacağını sanmıyordu. Her halükârda, programa tam olarak ne -ya da kim- olduğunu bildiğine dair içini kemiren bir his vardı.

"Programdaki yerini garantilemek için iyi para ödedik," diye devam etti Amelia. "Biraz torpil yapabildim ama başka bir devamsızlığı karşılayamaz. Dans Vivienne'in hayatı. Sen Anladın mı?"

"Kesinlikle hanımefendi," dedi Thomas ve bunda ciddiydi. "Bir daha olmayacak."

Amelia geldiği yoldan ayrılırken, "Bakalım olmayacak mı?" dedi.

Vivienne'i ailenin solaryumunda buldu ve yalnız değildi. Açık kapıya ulaşmadan önce yükselen sesi duyabiliyordu.

"Bu benim için bir oyun değil Vivienne," diye tersledi bir adam. "Bu *benim hayatım*."

Thomas köşeyi döndü, öfkesi onu ilerletti ve odadan çıkan başka bir bedene düzgünce çarptı.

neredeyse aynı hızda. İkisi de irkilmiş ve çileden çıkmış bir şekilde geri çekildiler.

Önündeki adam koyu renk önlük giymişti ve Spor ayakkabılar. Yüzü çizgiliydi ve çenesinde birkaç günün birikimi olan tüyler uzamıştı. Gölgeler gözlerinin altında oyuk gibi duruyordu.

"Affedersiniz," diye tersledi ve Thomas'ın yanından geçip gitti. geriye doğru bir bakış.

Thomas onu bir saniye bile düşünmedi. O çok fazla öfkesinin nesnesini bulmaya odaklandı. Onu geniş bir rattan şezlongda oturmuş, pembe bir kıyafet giymiş ve ayak parmaklarına lazer odaklanmasıyla cila sürerken buldu. Adam yaklaşırken Vivienne başını kaldırıp bakmadı. Bunun yerine, bacağını aşırı uzattı, ayağını kavislendirdi, böylece adam ya kısa kesmek ya da doğrudan ona çarpmak zorunda kaldı.

Boyalı tırnaklar.

"İyi birine benziyordu," dedi, nezaket duygusu yaymak için elinden yaparak. "Önlük ona gerçek bir 'çılgın bilim adamı' havası veriyor."

Ayak parmaklarını oynattı.

"Onun adı ne?"

Bu ona bir yanıt kazandırdı. *Neden? Koşup P-h-i- l-i-p'e söyleyebilesin diye mi?*

"Sadece sohbet ediyorum."

Başını yana eğdi, hâlâ ayaklarını inceliyordu. En küçük iki ayak parmağı bantlanmıştı. En büyüğünde bir genişlik vardı, sararmış çürük.

Sizce bu pembe tonu tenime uyuyor mu?

Sorarken başını kaldırıp ona bakmadı ama ağzının kenarına sıkışmış gülümsemesi, neden orada olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyordu. Kemiklerinin altında tehlikeli bir şey patladı.

"Anlamadığım şey şu," dedi. "Sonunda kazıklanan sen olacaksan neden bana sahte bir program vermek için bu kadar zahmete giriyorsun?"

Vivienne ayağını geri çekti ve cilasının kapağını değiştirmeye koyuldu. Hâlâ ona bakmamıştı ve kayıtsızlığı bariz bir aşağılamaydı.

İlkini ikinci ve daha büyük bir patlama izledi.

"Buraya yazını mahvetmeye gelmedim," dedi, sesi gergindi. "Bunu biliyorsun, değil mi? İstediyini elde etmek için benimle kafa oyunları oynamak zorunda değilsin."

Dışarıda, bahçede çim biçme makinesi gürleyerek geçiyordu. Uzaktaki bir tel kesme makinesinin uğultusu güneşin ıslattığı alanı doldurdu. Yavaşça,

Vivienne'in sağ eli kalbinin üzerinde kıvrıldı, sonra sol eliyle alaycı bir beşikte buluştu.

Ağlak bebek.

Öfkesini sessiz bir "Affedersiniz?" cümlesiyle bastırdı.

Cılanın adı bu. Kolunu uzattı ve parmaklarını burnunun hemen altında oynattı. Tırnakları da ayak parmaklarıyla aynı parlak pembeydi. *Sanırım sana benden daha çok yakışmış.*

O zaman her şeyi yanlış yaptığını fark etti. Kılıç kullanırken folyo ile eskrim yapıyordu.

Elinden geldiğince yumuşak bir sesle, "Sanırım size bir özür borçluyum, Bayan Farrow," dedi.

Ondan ne söylemesini bekliyorduyorsa, bu o değildi. Gözleri onunkilere kaydı, yüzündeki ifadenin bir kısmı kayboldu.

Daha önce çok kibirliydi. Bunu şimdi anladı. Onu yanlış değerlendirmişti. Eğer yeterince konuşkan ve çekici olursa Yeterince sabırlı olursa, onu kazanabilirdi. Ona tahammül etmesini sağlayacaktı. *Ondan hoşlanmasını.* Arkadaş bile olabilirlerdi.

Philip ona ateşin gelişmek için oksijene ihtiyacı olduğunu söyledi. Ateşi aç bırakırsan . Ama Philip'in Thomas hakkında bilmediği şey bir kavgadan kaçma sanatında asla ustalaşamadı. Bu onun doğasında yoktu.

O da benzin döktü.

"Seninle bir oyun oynadığımızı bilmiyordum," diye açıkladı. "Artık biliyorum."

Gözleri gerildi, ihtiyat zaferinin önüne geçti.

"Bu raundu sen kazandın," diye ekledi ve omuz silkti. "Ben fazla İtiraf etmekten gurur duyuyorum. Annenin önünde beni kötü gösterdin. Neredeyse beni kovduruyordun. Ama bu benim hatamdı. Skor tuttuğumuzu bilmiyordum."

sessizliğin geçip gitmesine izin verdi. Sözlerinin kafasında yer etmesi için bir an verdi.

"Artık bu işin içindeyim," dedi. "Ve kaybetmiyorum. Programını *indirdim-gerçek* . Böbürlenmek için pazartesiye kadar vaktin var. Sonra gerekirse seni kampüse sürüklerim."

Gözlerinde soğuk bir öfke parladı. *Bu senin iş tanımında yok.*

"Haklısın. Öyle değil. Ama şöyle bir şey var.

Bana ne derlerse onu yapmam için inanılmaz bir para ödüyorlar."

Yani sadece bir l-a-c-k-e-y olduğunu kabul .

Beş parasızdı. Yönsüzdü. Çaresiz. Onu utandıracağını mı düşündü? Hiç utanması yoktu.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsanız," dedi, "o zaman devam edin. Ben buraya bir iş yapmak için geldim. Arkadaş olmayı tercih ederim, ama böyle oynamak istiyorsanız, tamam. Benden hoşlanmak zorunda değilsiniz Bayan Farrow, ama beni kovduramayacağınız da kesin."

Sessizce ona baktı. Her zaman sessiz. Bakışları erimiş altın gibiydi.

"Sonra görüşürüz," dedi ve gitmek için döndü.

Tam kapıya yaklaşmıştı ki, kırılan camın tıngırtısı onu geri çekti. Döndüğünde oje şişesinin, kadının ittiği yerde paramparça olduğunu gördü. Ağlak pembe, harç boyunca cıva gibi akıyordu.

Haklısın, diye bir süre sonra. "Öyle mi?

Ne hakkında?"

Seni kovdurmayacağım. Tehlikeli olduğu kadar çekici de olan bir gülümseme ağzının keskinleştirdi. *İşi bırakmanı sağlayacağım.*

4

vivienne

Vivienne bir ev hayal ediyordu.

Burası *onun* evi değildi, yine de şimdiye kadar bulunduğu her yerden daha çok evi gibi hissetmişti. Sanki oraya aitmiş, onunla birlikte çürüyormuş gibi.

Sarı taç pervazları ve çarpık döşeme tahtalarıyla. Güneş ışığı ince, renksiz bantlar halinde tahtalı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Evin tamamı su altındaymış gibi görünüyordu. Bir gemi enkazı sessizliğine bürünmüş, batık bir dehşet. Koridor durmadan esniyordu, öyle ki evin diğer ucuna olan mesafenin ne kadar olduğunu anlayamıyordu.

Bodrum kapısı çok kısa ya da çok uzundu. Basamaklar aşağıya, aşağıya, karanlığa doğru uzanıyordu.

Gözden uzak bir yerde bir saat dakikaları gösteriyordu. Bacakları kurşun gibiydi. Boğazı kum gibiydi. Koşamıyor, çılgılık atamıyor, orada durup karanlığa bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Derinlerden gelen cızırtılı sesi dinlemekten başka bir şey yapamadı.

"Vivienne."

Yatakta irkilerek doğruldu. Telefonunun şarjı bitmişti, penceresinin dışındaki gökyüzü bembeyaz bir griydi. İç organları tüylenmiş, ağzı ekşimişti. Bu şekilde uyanmaktan nefret ediyordu-tazelenmemiş. Keyifleri . Molly ve Judd-genelde aynı odada uyurlardı

Yatağının ayak ucunda hiçbir şey yoktu ve odasındaki hava bir nefes gibi hareketsizdi. Ayaklarının ağrıyan kemerleri geriliyordu, kendini yataktan yavaşça dışarı attı.

Hemen bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardı. Zemin kaygan ve ıslaktı, sanki bir bardak su devirmiş gibi.

gece. Bir nefesle ayaklarını geri çekti. Peşinden gökyüzüne doğru sis bulutları yayıldı. Bu manzara kalbini durdurdu.

Elleri titreyerek dizlerinin kalktı ve yatağın kenarından baktı.

Yatağının altından yağ gibi koyu ve kirli su döküldü. Bir deniz kadar engin, bir uçurum kadar dipsiz hale gelene kadar hem aşağıya hem de dışarıya sızarak titreşiyor gibiydi. Dehşet içinde donmuş bir halde izlerken, yüzeyin üstünde tek bir kabarcık genişledi. Ona bir başkası katıldı. Bir başkası.

Sanki derinliklerden büyük bir şey yükseliyormuş gibi.

Baloncukların en büyüğü ıslak bir *patlamayla* patladı ve yüzüne sıçradı.

Bir yatakta doğruldu.

Penceresinde gökyüzü ıslak, sulu bir sarıydı. Köpekler onun yanındaki yatakta uyuyordu. Molly başını kaldırdığında Vivienne Karmakarışık battaniyesinin altından sıyrıldı. Onun yanında, Judd hafifçe horladı, kulakları kafa derisine yaslanmıştı, onun paniğinden habersizdi. Parmak uçlarında odayı geçti ve kapıyı zorlayarak açtı.

Hemen bunun yanlışlığını fark etti. Salon Odasının dışında alışık olduğu geniş, güneşli alan değil, rüyalarındaki evin aynı çürümüş karanlığı vardı. Ve orada, gölgelerin arasında demir atmış başka bir Vivienne duruyordu.

Dört yaşındaydı, uyluk kemiği bembeyaz bir parçaya dönüşmüştü.

"Suya dokunma," diye uyardı. Sesi bir çocuğun yumuşaklığındaydı tınısı vardı. Dişleri jilet gibi keskindi; gözbebekleri simsiyahtı. "İşte orada uyuyor."

Vivienne irkilerek yatakta doğruldu, boğazında bir çığlık düğümlendi. Terden saçları yüzünün yan tarafına dökülmüştü. Bu kez, her iki köpek de sanki görünmeyen bir tehlikeye karşı tetikteymiş gibi uyanık ve tetikte duruyordu. Kadın

yataktan fırladım. Kuru zemin. Kapıyı açtı.

Boş koridor. Merdivenleri inerken, ellerini korkuluk boyunca birbiri üzerinde gezdirirken kalbi çarpıyor, çarpıyor ve çarpıyordu.

Derisi keskin bir düzensizliğe takıldı ve irkilerek geriye sıçradı.

Büyük mavi-siyah midye kümeleri verniğe kök salmıştı, Bir rıhtımın altındaki midyeler gibi. Su, alt basamakta ıslak bir şekilde yuvarlanıyordu. Arkasındaki sahanlıkta köpekler havlamaya başlamıştı. Onları belli belirsiz duyuyordu, sanki dünyalar kadar uzaktaydılar. Bir perdenin arkasına hapsolmuşlardı.

Su yükseldi ve yükseldi.

"Vivienne," dedi o korkunç ses, "gel ve yüz."

Sertçe geriye düştü, midyenin üzerinde tutunmak için çabaladı. kaplanmış merdivenler. *Uyan*, diye geçirdi içinden. *Uyan*, , .

"Vivienne," dedi yine o ses, ama şimdi bir yaratıktan çok bir oğlana benziyordu, ısrarcı ve belki biraz da sinirliydi. "*Bayan Farrow*."

Ses tam tepesine gelene kadar havlama sesi odak noktasına geldi. Ayağa kalktı, merdivenlerden yukarı doğru koşmaya niyetlendi ve bir çocuğun sert, düz duvarına beceriksizce çarptı.

"Ow," dedi Thomas Walsh.

O gün için oldukça şık bir takım elbise giymişti. Philip tarafından seçildiği belli olan eski püskü bir kravat takıyordu. Bir kolunun altına bir ders kitabı sıkıştırılmıştı ve sağ elinde yarısı yenmiş bir simit sallıyordu. Tamamen yorgun görünüyordu, kutsanmış bir insandı. Onda sivri bir şey yoktu. Ne pençeli, ne de çukurlu. Karnında bir rahatlama duygusu kabardı. Bir ciğer dolusu hava yuttu. Bir tane daha. Bir tane daha.

Sen gerçek misin? Ona sormak istedi. Uyanık mıyım?

Yine de leydi, bundan emindi. Doğru renkteki güneş ışığı pencerelerden içeri süzölüyordu. Hiçbir şey ıslak, soğuk ya da yanlış değildi. Merdivenlerin başında Judd bir mırıltı çıkardı.

"Günaydın," dedi Thomas. İyi olup olmadığını sormadı ve bunu hak ettiğini düşündü.

Adam ona rastladığında ne yapıyor olduğunu merak etti. Ağzı köpürüyordu belki de. Duvarlarda dört ayak üzerinde sürünüyordu, bir tür korku filmi perisi gibi. Utanç damarlarında binlerce küçük kesik oluşturdu. Onun kendisini böyle görmesini istemiyordu, bir hap böceğı gibi kendi üzerine kıvrılmış ve geceliğinin içinde terliyordu, uyku maskesi kaküllerinin keçeleşmiş dağınıklığına itilmişti.

Tedirgin bir şekilde, odağı tekrar ona yöneltmenin bir yolunu aradı.

Okuma yazma bilmiyor olabileceğini düşündüm. Yaşadığı paniğın etkisiyle doğru işareti hatırlayamadı ve parmakla hecelelemeye karar verdi. *I-l-l-i-t-e-r-a-t-e.*

Her halükârda Thomas gücenmiş değil, görünüyordu. Gözlerinde alaycı bir eğlence vardı.

"Öyle mi?" dedi, kolunun altındaki kitaba bakarak. "Etkileneceksin, en az yarım düzine kelime ezberledim."

Yeni bir taktik denedi. *Bu akademik bir ders kitabı.*

"Vay canına. Senden hiçbir şey kaçmıyor."

Onunla alay ediyordu. *Onunla alay* ediyordu. Kimse onunla alay etmemişti. Tek kelime etmeyen, trajik, sessiz Vivienne ile değil. Güzel, dokunulmaz Vivienne değil, Farrow servetini zırh gibi giyiyordu. O İnsanların onun nasıl biri olduğunu düşündüğü konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyordu ama kimse bu konuda bir şey *söylemedi*. Zayıf bir imza attı ellerini, on parmağını da açarak iki elinin arasına bıraktı.

"Evet, yanlış düşünmüşsün," dedi, hemen anlayarak. "Okulu bırakmıyorum. Bir yıl ara verdim."

Dosyanızda öyle .

Kaşları havaya kalktı. "Dosyamı mı karıştırdın?"

Sen benim hayatımı kurcalıyorsun, ben de seninkini kurcalıyorum.

Yüzünün alt yarısında bir gülümseme belirdi. Gündoğumu sırtıydı bu; yavaş, sıcak ve parlak. Saçma bir şekilde, sevinçle baktı. cevabından memnun.

Beklediği tepkinin tam tersiydi bu.

Bana gülümseme, diye emretti.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu onu görmezden gelerek. "Bence benimle itiraf etmek istediğinden daha fazla ilgileniyorsun."

Kendini övme. Düşmanlarımı yakınımnda tutarım.

" bu değil," dedi. "Benden hoşlanıyorsun."

Yüzünde, bir şeyi tam da söylediği gibi söylemek istememiş birinin anlık pişmanlık dolu bakışı vardı. Kelimeler aralarında hapsolmuş bir güve gibi uçuşuyordu. *Benden hoşlanıyorsun. Benden hoşlanıyorsun.*
Kız

Birdenbire, ne kadar gülünç görüldüğünün farkına vararak düğümlü yatak ve ipek pijamaları, yıkanmamış yüzü ve fırçalanmamış dişleri.

Yanılıyorsun, imzaladı. *Senden nefret ediyorum.*

Simidinden bir ısırık aldı, çiğnerken onu düşünüyordu. An, sessiz ve dayanılmaz bir şekilde uzayıp gidiyor gibiydi. Sonunda yutkundu.

"Sana inanmıyorum. Otuz dakika sonra gidiyoruz."

Ayağını yere vurma isteğini bastırdı. *Otuz dakika içinde hazırlanamam.*

"Çabuk gitsek iyi olur o zaman." Bir lokma daha aldı, bir ağız dolusu simidin etrafında konuşuyordu. "Söylediklerimde ciddiydim. Gerekirse seni sınıfa kadar sürüklerim."

New Haven'a giden yol sessizdi, arabanın dışındaki gökyüzü temiz, bulutsuz bir maviydi. Vivienne geldiğinde Thomas'ı görmezden geliyor, havalandırma delikleriyle oynayarak soğğun tenine doğru esmesini sağlıyordu.

aralıklı chuffs.

"Arkada oturmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi Thomas üçüncü ışık kümesinde rölantide giderken. "Öne oturabilirsin; ben senin limuzin şoförün değilim."

Tek tepkisi burnunu yukarı kaldırmak ve camı indirmek oldu. Çatlaktan içeri egzozun yaktığı yakıcı bir sıcaklık girdi. İleride ışık yeşile döndü. Thomas kavşaktan hızla geçerken Vivienne'in penceresi usulca kapandı. Arabanın

Arabanın içindeki sıcaklık buz gibi oldu. Öfkeyle camı ikinci kez kırdı. Thomas yine kapattı.

Bir başka ışıkta durduklarında, "Hava çok sıcak," dedi.

Haklıydı, öyleydi. Yine de kabul etmek istemedi. Ona değil. Adam gözlerini önündeki yola dikmişti ve kadın olay çıkarmak için korkunç bir dürtüyle karşılaştı. Bu dürtüye boyun eğerek kapıyı açtı ve kavşağa doğru fırladı. Dik şeritten hızla geçen arabalar eteğinin pembe yapraklarını havaya savuruyordu.

Arkasında, araba anında park konumuna geçti. Vivienne ön yolcu kapısını kırarak açtı ve klimalı koltuğa oturduğunda Thomas'ın çoktan yandaki kapının yarısına kadar gelmiş olduğunu gördü. Thomas sözsüzce koltuğuna gömülürken o da kemerini bağlamaya koyuldu. Birkaç araba arkalarında, sabırsız bir kamyoncu uzun bir korna çaldı.

Öfkeden benzi solmuş olan Thomas arabayı çalıştırdı. Parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. Motorun sessizliğinde, azı dişlerinin toza dönüştüğünü duyabildiğine yemin etti.

Ön tarafa otur demiştin, imzaladı. Öyle değil ?

Başı , gözleri kocaman açılmıştı. Adamın yüzündeki ifadeden duyduğu memnuniyet yüzünden okunuyordu. Şaşkınlığını çabucak gizledi,

yaklaşan dönüşe doğru hızlanıyor.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan," dedi, "çocuk kilidini açarım."

- - -

Stone College seyrek ve renksizdi, kampüsü şehrin her yerine yayılmıştı. Vivienne'in annesi en başından beri kızının böyle bir yere kaydolması fikrinden nefret etmişti.

toplum üniversitesi olarak yaya. Yaşıtlarının hepsi soyağacı olan yerlere başvurmuş ve kabul edilmişti. Harvard ve Stanford. Yale ve Princeton ve MIT. Bu arada Vivienne yere başvurmamıştı. Kabul tarihlerinin gelip geçmesine izin vermişti. O yapmamıştı ilham verici kişisel ifadeler yazmış veya herhangi bir değerlendirmeye gitmiş Röportajlar. Ne yazardı? Ne söyleyebilirdi?

Ben kendime ait değilim ve işte nedeni.

Annesi mahcup olmuştu. Philip rahatlamıştı. Onu eve yakın tutmayı tercih etti.

Stone mükemmeldi. Okulun konservatuvarı, sekiz haftalık yoğun bir dans eğitimi, bol stüdyo zamanı ve yaz sonu gösterisinde yer alacak son bir solo performans sunuyordu.

Vitrin.

Bir kaşıntıyı gideriyordu. Onu dinç tutuyor, günlerinde yapacak bir şeyler veriyordu. Hepsinden iyisi ve en önemlisi mükemmel koruma. Ek bir bonus olarak, düşük kayıt maliyeti Yani Philip iki katı harç ödediğinde bunu fark etmemişti bile.

Vivienne atölyenin güneşten kavrulan kirişlerinin altında durdu ve aynanın karşısına geçti, gözlerini başının hemen üzerindeki ölü boşlukta tutmaya dikkat etti. Camdaki yaratığa bakmamaya dikkat ediyordu.

, Thomas lobide onu bıraktığı yerde bekliyordu, Boş boş ders kitabını karıştırıyordu. Isınma hareketlerine devam etti ve onu hiç düşünmemek için elinden geleni yaptı. Bu

beklediğinden daha zordu. Odağı sürekli kapıdaki çatlağa kayıyordu. Bu açıdan, adamın çenesindeki sert dilimi ve profilden görünüşünü seçebiliyordu.

O sabah onu bulma şekli sadece utanç verici değildi, tehlikeliydi de. Onunla karşılaşsaydı ne olurdu?

Uykusunda konuşuyor, sesi cam gibi taşlaşmış, sözleri zehre batmış?

Bunu düşünmek istemedi.

Onu duyan son kişiyi düşünmek istemedi - Mikhail'in yol kenarında öldüğünü hatırlamak istemedi ya da

Aynı şeyi tekrar tekrar gevelemesi, artık bir önemi kalmadığında: *Misha, özür dilerim. Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Özür dilerim.*

Bir eli barın üzerinde, ayağını hızlı bir şekilde çırparak bir vuruşa geçti. Aynadaki vücudunu görmezden gelerek yarım adım gerisinde, yüzünde bir gülümsemeyle onunla birlikte dönüyordu.

Telefonu bir vızıltıyla aydınlandığında ilk saat neredeyse bitmek üzereydi.

Tam zamanında.

Reed Connolly pek çok şeydi -ki bunların çoğu onu çıkarıyordu- ama asla geç kalmazdı. Telefonunu çantasının pembe kutusundan çıkardı ve mesajı açtı.

Reed

Dışarıdayım.

tanımlanamayan buz bir şey geçti.

Telefonunu eteğinin kemerine soktu ve spor ayakkabılarını giydi, gözü lobideydi. Thomas kaldı

Okumaya dalmış, başparmağı sayfaya sessiz bir ritimle vuruyordu. O sabah ilk kez değil, nasıl olduğunu düşündü

O gitmiş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. O Mikhail değildi. Neyin tehlikede olduğunu anlamadı.

Eğer onun olsaydı, asla olmazdı.

Sonunda kapıdan çıktığında, Thomas'ın beklediği lobiye girmemişti. Onun yerine kuzeydeki boş salona girdi. Geniş döner kapının yanında bir kolunun altına deri bir portföy sıkıştırmış bir çocuk duruyordu.

Reed Connolly, tahmin edilebileceği gibi öfkeli bir ses tonuyla, "Bana bir emir mesajı gönderip her şeyi bırakmamı bekleyemezsiniz," dedi.

Solgun ve zayıf denecek kadar ince olan bu adam tam anlamıyla vampir gibi görünüyordu. Koyu renk saçları kırpılmıştı ve kulakları endüstriyel çubuklarla delinmişti. Reed her şeyden önce bir sanat okulu klişesiydi; savaş botlarından çiçekli yarım kollarına ve kaşlarındaki dar yarıklara kadar. Ama başka şeyler de vardı. Bir kulüp üyesi. Bir okült meraklısı.

Jesse Grayson'la doğrudan bağlantısı. Kapıdaki ayağı.

Vivienne'in Stone'a kaydolmasının tek nedeni oydu.

Yaz konservatuarı, evlerinin önemli bir parçasıydı. Pazarlık. *Tazminat bekliyorum*, demişti ona yardım için geldiği o ilk gece. *Burası özel bir kulüp. Üyelerinin anonimliğini korumak için yürürlükte olan kurallar vardır. Eğer istersen Bu tezi yazan adamla tanışmak için zamanımı harcamaya değecek bir şey yapmalısın.*

Seninle konuşmam gerekiyordu, şimdi imzaladı. *Bu çok önemli.*

İnledi ve bir eliyle kafa derisini ovaladı. "İki dakika." Beş parmağını da aralarında tuttu.

"Üç," diye karşılık verdi. "Dersi kaçırıyorum."

Beş, diye imzaladı, ikiye . Ve sonra, unutmuş olma ihtimaline karşı ekledi, *okul harcını ben ödüyorum.*

Adam dudak halkasını çiğniyordu ve kadın onun geri itmeyi düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonunda buna karşı çıkmaya karar verdi ve bir iniltiyle duvara geri yığıldı. "Tanrım, sen bir sürtüksün. Devam et."

Benim için J-e-s-s-e'ye bir şey vermeni istiyorum.

"Dersi bu yüzden mi kaçırıyorum? olmak için mi? Bunu ona kendin ."

Yapamıyorum. Mesajlarıma cevap vermiyor.

Reed'in kahkahası düz çıktı. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Şaka yapmayın. Bu iş ciddi.

"Ah, özür dilerim," dedi Reed. "Bu olayın ciddiyetinin durum benden kaçtı mı? Başımın ne kadar belaya girebileceğini biliyor musun? Biri sana resmi kulüp sırlarını öğrenirse, ölürüm. Mecazi anlamda da değil. Altı ayak altında bir şekilde."

Dramatik olma. Kimse seni öldürmeyecek.

"Böyle düşünmen çok hoş," dedi Reed. "Bak, sana onu bırakmanı söylemiştim. Onunla ne yapmayı planladığını bilseydim Tezi kabul etmeseydim seni Grayson'la hiç tanıştırmazdım."

O bir korkak.

"O dikkatli. Üzerinde çok fazla göz var. Onu serbest bırak, Viv."

Yapamam. Ona ihtiyacım var. Çantasını karıştırdı ve bir dosya çıkarıp ikisinin arasında dolaştırdı. *Ona buna bakmasını söyle. Bence fikrini değiştirecektir.*

"Nedir bu?" Reed dosyayı karıştırarak açtı ve ilk sayfayı çıkardı. "Para mı?"

Bu özeldir, diye imzaladı, geri almaya çalıştı ama başaramadı. Adam kağıdı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu, çıktıyı okurken gözleri giderek daha da büyüdü.

"Vay anasını. Bu mesajlar kimin? Senin ve Grayson'ın mı?"

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Dosyayı ondan geri almak için tekrar denedi.

"Bir de romantizmin öldüğünü söylerler," diye hayret etti, kâğıtları dosyaya geri koyup kapağını kapatırken. "Bu bir şantaj."

Bu motivasyon.

"Bunun için tek kelime." Dosyayı portföyüne yerleştirdi. "Mesele şu ki, Grayson bir bütünün parçası. Hepimiz öyleyiz. Bu da katıldığımızda yaptığımız anlaşma. Meclis'in geri kalanını işin içine katmadan onu kendi küçük şeytan çıkarma ayininizi yapmaya zorlayamazsınız, ve bunun ne anlama geldiğini değerlendirmek için gerçekten durduğunuzu sanmıyorum."

Başka seçeneğim yok, diye imzaladı Vivienne. Dişlerini sıktı, sanki böyle yaparak içindeki kıpırdanmayı bastırabilirmiş gibi -Vivienne'in keskin dişleri ve kriptid gözleriyle onu bütün olarak yutmasını .
Gittikçe kötüleşiyor.

"Tamam." Reed'in bakışları biraz yumuşadı. "Seni anlıyorum. Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Rütbesi çok yüksek. Grayson yani. Meclis onun yaptığı her şeyi izliyor. Eğer daha derine inersen, seni de izliyor olacaklar."

Adam gitmek için döndü ama kadın önünü kesti ve adamla kapının arasına girdi.

Ne demek beni izliyor?

"Beş dakikanız doldu."

Geçmesine izin vermedi. *Söyle bana.*

Ne kadarına izin verdiğini tartıştığını görebiliyordu.

ifşa etti. Son olarak, "Her kulübün bir lideri vardır. Bizim de var. Grayson ve benim karanlık uğraştığımızı mı sanıyorsunuz? Başkan on kat daha kötü. pek belli etmez ama iş okültizme gelince tam bir meraklıdır. Bütün operasyonu o finanse ediyor. Ve eğer senin onun vaatleriyle uğraştığını bilseydi.

O pembenin altında neler döndüğünden peşine kendisi düşer."

bir ürperti çöktü. *Ama neden?*

"Çünkü arı kovanına çomak sokarsan böyle olur Viv." Başının üstünden baktı, kuşkuyla bakıyordu.

yüz hatları. "Bu da kim?"

Arkasına baktı ve Thomas'ın bakışları esrarengiz bir şekilde onlara doğru yöneldiğini gördü.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Reed. Kadının yüzündeki ifadeye bakarak, "Anladım. Bu durumda, bu benim için doğru zaman gibi geliyor.

Çık. Mesajını Grayson'a ileteceğim ama bana bir iyilik yap ve gerçekten acil bir durum olmadıkça bana bir daha mesaj atma. Bugünlerde Meclis beni de izliyor."

Bununla birlikte döner kapıdan geçip kalabalık yürüyüş yoluna çıktı. Vivienne onun gidişini izledi, yanında duraklayan Thomas'ı görmezden geldi. Birlikte Reed'in köşede kayboluşunu izlediler.

"Kimdi o?" Thomas'ın sesi aldatıcı bir şekilde hafifti.

Çantasını yeniden ayarladı. *Bir arkadaş.*

"Öyle mi? Adı ne?"

Seni . Kapıyı iterek içeri girdi ve öğleden sonranın yoğun sıcağına çıktı. Thomas onu takip etti. Topuklular.

"Bana kızgınsın."

Vay canına, diye imzaladı, o sabah söylediği sözleri yüzüne vurarak. *Hiçbir şey seni geçemez.*

Ona sportmen bir sırtış fırlattı ve dans çantasını omzundan kaldırdı. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sadece beni bu şekilde . Senin için tercümanlık yapmam gerekiyor."

Yalan söyleme. Arkadaşlarımı gözetlemen gerekiyordu.

Hakkını yemeyelim, inkâr etmedi. "Adını kendim de bulabilirim ama dürüst olursan bana zaman kazandırmış olursun."

Yarım saniyeliğine merak etmesine izin verdi.

Dürüstlüğüne neye benzediğini hayal et. Ona her şeyi burada, hemen şimdi anlatsa ne yapardı? Eğer ona

İçinde yaşayan, yer kaplayan, konuştuğunu duyacak kadar şanssız olan herkesi zehirleyen bir şey mi? Eğer ona

Daha da kötüsü, bazı günler camdaki kız oydu ve o da derisinin içindeki şeydi.

Eğer ona bunu içinden çıkarmanın bir yolunu bulduğunu söyleseydi ne derdi?

Başarısız olmasını sağlamak için işe alındığını bilseydi? Thomas Walsh bir tercüman değildi. O bir sabotajcıydı.

Ve o bunu bilmiyordu bile.

Akşam yemeğini kaçırırsam P-h-i-l-i-p patlayacak, diye imzaladı.

Eğer işine devam etmek istiyorsan, beni geri götürmelisin.

Ve böylece tek başına arabaya doğru yürüdü.

- - -

Farrow ailesinin akşam yemekleri her zaman berbat geçerdi ama bu akşamki her zamankinden daha kötüydü. Philip ender rastlanan bir formdaydı, akşam yemeğini tabağın bir tarafından diğerine iterken Vivienne'e sırtarak bakıyordu.

"Senin için bir görevim var," dedi ikinci konuşmasının yarısında. tavuk cacciatore. Vivienne onu duymamış gibi davrandı. Bir dolmalık biberi dürttü ve çatalı eline saplamayı ciddi ciddi düşündü.

Akşam yemeklerinin nasıl olabileceğini hatırlamaya çalıştı.

Philip Farrow hayatlarına hiç girmemişti. Annesi hâlâ Amelia Miller olsaydı, yedi aylık hamileydi ve New York'ta bir hukuk bürosunun resepsiyonunda telefonlara bakıyordu. Belki Brooklyn'de küçük bir dairede yaşarlardı. Sadece ikisi ve bir kedi. Belki okula metroyla giderdi.

"Eee?" Sessizlikten rahatsız olan Philip yumruklarını masanın üzerine ikişer ikişer indirdi. En uçta Vivienne'in annesi tünemişti, Solgun ve bitkin. O da tabağına dokunmamıştı bile. Ani çarpma sesi irkilmesine neden oldu.

"Ne istersen yapmaktan mutluluk duyar, sevgilim."

"Umarım öyledir," dedi Philip. Ağzının kenarını bez peçeteyle sildikten sonra peçeteyi tekrar kucağına attı. "Bill Donahue'yu hatırlıyor musun? O ve ailesi geçen yılki kış bağış kampanyasındaydı. Yanlış hatırlamıyorsam oğlu Bryce senden çok hoşlanmıştı."

Vivienne çatalının dişlerini kızarmış tavuk göğsüne geçirdi. Tabağına doğru kusarsa kimsenin fark edip etmeyeceğini merak etti.

"Bryce Donahue babasının işini devralmak için yetiştiriliyor. şirket," diye devam etti Philip. "İşleri kendi yöntemleriyle hallediyor ve bu da yaklaşan birleşmeyi yavaşlatıyor. Yenilikçiye değil, boyun eğecek birine ihtiyacım var. Bu yüzden şirket bocalıyor. Daha büyük bir balık tarafından yutuluyor. İş böyle bir şey."

Adamın söylediği gibi imzaladı. *Bu iş*, sağ eli sol elinin üzerinde geziniyor. Bu onun en sevdiği sloganıydı. Soğukkanlılıkla biliyordu.

Philip onunla alay edip etmediğini anlamaya çalışarak gözlerini ona dikti. Kadın bakışlarına yavaşça göz kırparak karşılık verdi, gülümsemesi ağırbaşlıydı.

Temkinli bir şekilde, "Bryce Donahue'pazar payları konusunda bir derse ihtiyacı var. Onu ve babasını yarın akşam yemeğine davet ettim."

Vivienne'in ciğerlerinde nefesler tutuldu.

"Philip, *lütfen*," dedi annesi, kızına kısa bir bakış atarak. "İşini buraya getirmen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. seninle eve."

"Genç Donahue ortadan kalktığında satın alma işleminden büyük bir komisyon alacağım." Philip yemeğinden bir ısırık daha aldı, bir lokma tavuğun etrafında konuşuyordu. "Bu kadar parayla evin her odasını yeniden döşeyebilirsin, eğer gibi."

Bunu yapamazdı. Bir dakika daha burada oturup onların tartışmalarını dinleyemezdi. Sırada ne olduğunu tahmin ederek.

Bu işti. Asla ve asla kişisel değildi. Philip için değil. Yaptığı her şey şirketin iyiliği içindi. Kazılan her mezar.

Gömülen her ceset -şoförlerinin son nefesini verdiği o soğuk Eylül sabahından beri ve titreyen üvey kızının gözyaşlarıyla dolu gözlerinde fırsat.

Vivienne tiksintiyle sandalyesini geriye doğru itti. ve gitmek için ayağa kalktı. Philip'in yüzündeki gülümseme hemen kayboldu. "Peki nereye gittiğini sanıyorsun?"

Burası dışında herhangi bir yer, diye imzaladı. Bu konuşma beni hasta ediyor.

"İzin istedi," diye yorumladı annesi, Vivienne'e neredeyse hiç bakmadan. Fark etmezdi. Olabilirdi *Komünist Manifesto*'yu annesinin çeviriyi berbat etmek için yaptığı her şey için imzaladı. Daha da cüretkâr davranarak, "Bu akşam kendini pek iyi hissetmiyor," diye ekledi.

Philip çatalını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. Uzun bir süre masadaki şamdanların ışığında Vivienne'e baktı ve bakışlarıyla onu değerlendirdi.

"Bu doğru mu? Kendini hissetmiyor musun?"

Yalan söylemek Vivienne'e kolay geldi ve o da başını salladı.

"Bunu , değil mi? Akşam yemeği yarın akşam. Senden en iyi davranışını bekliyorum. Donahue'ya yakınlaş. Hoş karşılandığını hissettir. Her şey plana uygun giderse, onu balığa götüreceğiz."

Vivienne masanın karşısından üvey babasına baktı ve masayı tamamen ters çevirirse ne yapacağını merak etti. Masa örtüsünü yırtıp atsa, bütün şamdanları kırsa, tabakları sertçe duvara fırlatsa onları parçalara ayırmaya yetecek kadar.

Onun hakkında ne düşündüğünü yüksek sesle söylerse ağlayıp ağlamayacağını merak ediyordu. Bazen ağarlardı. Ağlamak, yani. Onlar

yalvardılar. Süründüler. Ağızları köpürdü ve yerde kıvrandılar. Tek yapması gereken çığlık atmaktı. Ağızı yılanlarla dolu, acınası bir Medusa'ydı. Sesi zehirle dolu bir siren.

Tek bir notla insanları mezarlarına gönderdi.

Elbette bunların hiçbirini yapmadı. Ne tabak fırlattı ne de çığlık çığlığa bağırdı. Bir oyuncak bebek gibi durdu ve izin verilmesini bekledi. Sonunda hep öyle yapardı. İliklerine kadar itaatkârdı. Sorun da buydu. Yumruklarında, tırnakları avuç içlerine sığ hilaller oyuyordu.

Philip tısladı. "Devam et o zaman."

Vivienne sıkı bir pirouette yaparak döndü ve kapıya yöneldi. Philip adını söylemeden önce fazla uzaklaşmamıştı. Baktığında ona döndüğünde, gözlerindeki parıltı geri gelmişti. Ondan kaçmak istedi. Bir kedi yavrusu gibi pençelerini tükürmek ve yüzündeki ifadeyi kazımak için. Boş boş, o sefil mühür yüzüğünü döndürdü ve Parmağındaki yuvarlak, ışığı yakalayamayacak kadar parıltısız kemik beyazı kızarıklık.

Tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Lacivert giyin," dedi. "Diz üstü. Genç Donahue üzerinde kalıcı etki bırakmak istiyoruz, değil mi?"

5

thomas

Ertesi gün Thomas Vivienne'i sorunsuz bir şekilde New Haven'a götürdü. Stüdyonun dışında oturdu ve pratik becerilerle ilgili bir çalışma kitabını karıştırdı, ucu kırılana, başı ağrıyana ve kendini daha yönsüz hissedene kadar bir kalemle öz değerlendirmeleri kabarcıklandırdı

her zamankinden fazla. Vivienne işini bitirdiğinde, danışmanıya yaptığı kısa ve gayri resmi konuşmayı yorumladı.

Daha sonra -yakınlardaki bir kafede arabuluculuk yaptıktan sonra- sessizlik içinde eve döndüler. Radyo kapalıydı. Buzlu çayı terliyordu. bardak tutucusuna koydum. Ağaçlar canlı yeşil çizgiler halinde pencerenin önünden geçiyordu. Başparmaklarını direksiyonu çevirdi ve onun göz ucuyla kendisini değerlendirdiğini hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Eve vardığında, adam daha park etmeyi başaramadan arabadan indi. Adam ona yetiştiğinde kadın çoktan yolu yarılamıştı ve takım elbisesinin içinde terliyordu. Bir *teşekkür* bile etmeden eve girdi ve kendini üst kattaki odasına kapattı.

Tekrar ortaya çıkmadı.

Thomas günün geri kalanını spor salonunda geçirdi, hayal kırıklığını rafta gideriyordu. Kendisine kızdığı için ona bu kadar kolay sinirlenmek. Tüm ölçütlere göre gün iyi geçmişti.

İyi. Mükemmel, hatta. Güç mücadelesi ya da çatışma olmamıştı. O en iyi davranışını sergilemişti, o da kendi davranışını.

İşin böyle gitmesi *gerekiyordu*. Ve yine de.

Sonunda terlemiş ve sinirli bir halde spor salonundan çıktığında, Amelia Farrow'u odasının dışındaki koridorda beklerken buldu. Boynuna astığı havluyla kısa bir süre doğruldu ve onun kendisini karşılamasını bekledi.

Kural olarak Vivienne'in annesi ondan uzak dururdu. En son işinden olmak üzere olduğu sabah konuşmuşlardı. O sabahtan itibaren Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bugünkü konuşmanın farklı bir şekilde geçeceğinden emin değildi.

"Philip bu akşam bir iş yemeği düzenliyor," dedi, ev ve bahçe dergisine benzeyen bir şeyi boş boş karıştırırken. "Vivienne'in de orada olması bekleniyor."

"Tamam."

Amelia, sanki Thomas tam olarak yanlış bir şey söylemiş gibi uzun uzun iç çekerek dergiyi kapattı. "İçeri girip hazırlanmayı reddediyor. Bugün onunla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Dayanılmaz bir migrenim var."

"Bunu duyduğuma üzıldüm hanımefendi," dedi

Thomas. "Bu konuda bir şeyler yapın *lütfen*."

"Şu-" Thomas duraksadı, kararsızdı. "Migren mi?"

Sanki çok yavaşmış gibi burnunun ucuyla ona baktı. "Vivienne. Benim kızım. Konuş onunla. Ve bunu daha çabuk yap.

daha sonra." Burnunun köprüsünü çimdikleyerek masaj yaptı başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyordu. "Tanrı biliyor ya, salyangoz hızıyla hazırlanıyor ve akşam yemeği bir saat sonra."

"Ben de bu yemeğe katılıyor muyum?"

"*Sen mi?*" Sanki adam eve hastalıklı bir sıçan getirmeyi önermiş gibi, bu düşünceyle skandala uğramış gibi görünüyordu. "Ne için?"

"Şey-" . Cevap ona çok açık gelmişti. "Yorumlamak için."
Amelia'nın gözlerinde gerçek ve bariz bir hoşnutsuzluk titreşti. "Kızım için tercümanlık yapabilecek durumdayım, teşekkür ederim."
"Sizi kırmak istememiştin hanımefendi," dedi, "sadece-"
"akşamı misafir odasında geçirebilirsin," dedi, izin vermekten çok ceza verir gibiydi. "Senin varlığına gerek kalmayacak."

- - -

Kısa bir aramadan sonra Thomas, Vivienne'i havuz kareli bikiniyle güneşlenirken buldu. Yalnız değildi.
Frances Lefevre oradaydı, bir şezlongun kenarına tünemişti ve eski görünümlü bir kamerayla oynuyordu. Yanında Thomas'ın tanımadığı bir kız uzanıyordu. Müzik, yakındaki bir çitin altında bulunan kaya şeklindeki bir hoparlörden bas sesler çıkararak mekânı çınlatıyordu. Üçüncü, kimliği belirsiz kız Thomas ilerlerken doğruldu, koyu renk bukleleri oval bir yüzün etrafına yayılmıştı.
"Vivienne," dedi gözlüklerini indirerek. "Mikhail 2.0 burada."
Vivienne tek gözünü açtı ve önce Thomas'a baktı.
tekrar kapattı. Bir kedinin tüm tembelliğiyle karnından sırtına doğru sıçradı. Adam orada hiç olmayabilirdi de.
"Annen seni istiyor," dedi. "Akşam yemeği için hazırlanma vaktinin geldiğini söylüyor."
Frances homurdandı. "Nesin sen, uşak mı?"
"Sadece bir mesaj iletiyorum. Akşam yemeği birazdan-" "Boyun kaç?" diye araya girdi üçüncü kız, hâlâ onu ölçüp biçiyordu.
"Altı bir mi?"
"Altı üç," dedi Thomas. "Sen kimsin?"

"Ciddi misin sen?" Gözlerinin akı genişledi. "Vivienne sana benden bahsetmedi mi?"

"Bana pek bir şey anlatmıyor."

"Buna inanamıyorum," dedi kız, öfkeli bir sesle. "Bir kez bile bahsetmediniz mi?"

"Bu Hadley," dedi Frances kesin bir ifadeyle. "Babası polis şefi."

"Bu benim en belirgin kişilik özelliğim *değil* Frances. Böyle konuşmandan nefret ediyorum." Hadley bacak bacak üstüne attı ve Vivienne'e doğru döndü. "Bu yaptığın teşkil ediyor, Vivienne. *Reed*'le benden önce tanıştı."

Bu isim üzerine Vivienne ayağa kalktı ama artık çok geçti.

"Reed," diye yankılandı Thomas. "Kim o?"

Hadley güneş gözlüklerini çıkardı. "Ne demek istiyorsun, Reed kim? Onun eskiden-" Sözüünü bitirmedi.

Vivienne öne eğildi ve bir elini ağzına götürerek onu susturdu. "Çok şirin," dedi Thomas. "Bu çok olgunca."

Frances başını fotoğraf makinesinden kaldırmadan, "Öyle değil mi?" diye söylendi. "Viv, bu son kez benim şeyimi ödünç almana izin verişim. Sanırım lensimi kırdın."

Ve böylece onu görmezden gelmeye başladılar. Sanki yakınlarda zıplayan bir martı gibiydi, artıklar için yalvarıyordu. Bir kızgınlık onu parçaladı.

Çevre düzenlemesine girerek en yakın prizi buldu ve hoparlörün fişini çekti. Müzik kesildi. Sessizlik çöktü ve üç çift göz ona doğru döndü.

"Parti bitti," dedi. "Arkadaşlarının gitme vakti geldi."

Vivienne öfkeyle kalktı. *Müziği tekrar aç.*

"Yapacağımı sanmıyorum."

Frances gitmek için ayağa kalkarak, "Aslında ben toparlanmaya gidiyorum," dedi. "Güneşten yanmaya başladım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Hadley. "Hisler pek değil."

Eşyalarını aceleyle topladılar, yüzme örtülerini çektiler ve bardakları plaj çantalarına tıktırdılar, ara sıra Vivienne'e doğru bakış attılar. Thomas ve Vivienne bütün gün orada durdular. bir tahtadaki karşıt satranç taşları gibi karşı karşıya duruyorlardı. de tek kelime etmedi. Arabada katlandıklarından farklı bir sessizlikti bu. O durgunlaşmıştı.

Bu sessizlik kabarttı.

Vivienne bunu hissetti. Kapı çarparak kapandığında yerinden sıçradı.

Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, diye imzaladı. Her hareketi bir tokat kadar hızlıydı.

"Farkındayım," dedi. "Ama sizi motive edebilirim."

Bu onun dikkatini çekti. bakışlarını kapattı ve başını yana eğerek ne söyleyeceğini duymayı bekledi.

"de seni takip etmem gerektiğini biliyoruz. Üvey baban ona ne tür insanlarla takıldığını söylememi istiyor. Reed'i öğrenmesini istemediğini hissediyorum."

Anlayış ağzını tirbuşon gibi sıktı. *Beni tehdit ediyorsun*.

"Sizinle pazarlık yapıyorum, Bayan Farrow."

Beti benzi atmıştı. *Hiçbir şey söyleyemezsin*.

"Yapmayacağım," diye söz verdi, ama şimdi için için yanıyordu.

Merak. "Yukarı çıkıp akşam yemeği için bir elbise giydiğin sürece bu bizim sırrımız olabilir."

- - -

Sonunda o kazandı, Philip'e ispiyonlanma tehdidi Vivienne'i işbirliği yapmak için içeri sokmaya yetti.

Zaferi kısa sürdü. Akşamı odasında tek başına, televizyonundaki sayısız kanal arasında gezinerek ve güneşin ağaçların ardında batışını izleyerek geçirdi. Yapacak bir şey bulamayınca

yatağının üzerine yığıldı ve acınası bir yakalama hareketiyle havaya bir çorap fırlatmaya başladı.

Evin dışında akşam yemeğinin seslerini duydu. konuşma. Kesik kesik kahkahalar. Çatal bıçak şingirtisi. Kendini, şirketi ısırmamak için kulübesine kapatılmış bir köpek gibi hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar sıkıldığını hatırlamıyordu. Daha önceki Yazları, o ve arkadaşları kamyonu yükleyip Becket Taş Ocağı'na gider, öğleden sonralarını uçurumdan atlayarak geçirirlerdi. Akşamları bir kamp ateşinin etrafında toplanırlardı. Hepsi kendi başlarına bir şeyler yapmak için gitmişlerdi. Daha iyi bir şeyin peşine düşmek için. Geride kalan tek oydu. Kendi kuyruğundan başka bir şeyin peşinde değildi.

Yan yattı ve gökyüzünün kararmasını izledi.

Yavaş yavaş konuşma sesleri azaldı ve araları açıldı. Thomas uykuya daldı, uyukluyordu, hafif sessizlik tarafından uykunun eşiğine getirilmişti.

Saatler sonra ağır bir gümbürtüyle, uzaktan gelen bir kapı çarpmasıyla doğruldu.

Hava tamamen kararmıştı; penceresinin dışındaki gökyüzü yıldız ışıklarıyla süslenmişti. Yatağının üzerinde kıpırdamadan oturdu, dikkatle dinledi ve şunları duydu
Kulaklarında kendi nefesinin sert sesini duymaktan başka bir şey yoktu. Ev bir mezar kadar sessizdi, akşam yemeği partisi çoktan bitmişti. Yavaşça kendini yastığının üzerine bıraktı.

Daha sonra ne kadar süre orada yattığını, tavana bakıp uykunun geri gelmesini dilediğini bilmiyordu, ta ki dışarıdaki ışıklar yanana kadar. İrkilerek doğruldu ve camdan içeri baktı. Dışarıda
Karanlıkta, yalnız bir figür baş döndürücü bir şekilde spot ışıklarının arasında sendeledi.

Vivienne'di, havuza doğru gidiyordu.

Pencereye doğru ilerledi, bir elini ışığa doğru kaldırdı. Siluet halinde resmedilmişti, kokteyl elbisesinin eteği belinin etrafında bir çan gibi dalgalanıyordu. Birkaç saniye boyunca
Suyun taşlı kenarında tehlikeli bir şekilde, sanki

Atlayıp atlamayacağını düşündü. Bunun yerine, bir an daha bocaladı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü göğsüne gömdü. ağlamaya başladı.

Orada durup izleyen bir röntgenci gibi hissetti.

Başka tarafa bakmadı.

Sonunda hareket ışığı kapandı. Thomas kaldı

Bir anlığına kör oldu, yüzücüleri göz kırparak uzaklaştırdı. Yavaş yavaş, havuz tarafından alttan aydınlatılan çizgileri yeniden oluştu.

Karanlıkta tedirginlik . Bu özel bir durumdu ve o davetsiz misafir. Perdelere uzandı ve dikkat çekmeden onları çekiştirerek kapatmaya çalıştı. İşe yaramadı. Rondelalar gürültüyle çubuğa çarptı.

Anında çenesi yukarı kalktı. Hareket

Işıklar göz kırptı ve her ikisi de keskin bir rahatlama içine atıldı. Adam perdeleri kapattığında gözleri camın arkasında buluştu.

Bir süre daha orada durdu, kalbi güm güm atıyordu.

Göğsünün içinde korkunç bir uçurum açıldı. Keşfedilemeyecek kadar derin. Denemek için çok tehlikeli.

"Siktir," dedi odasının sessizliğinde.

Yakalanmaktan duyduğu utancı bastırarak tekrar yatağa tırmandı. Sırt üstü uzandı ve tavana baktı, yüzü yanıyor.

Uyumadı.

- - -

Ertesi sabah, kendini yataktan dışarı sürükledi ve Vivienne'in havuz başında hıçkıra hıçkıra ağladığı görüntüsünden kaçmaya kararlı bir şekilde koşuya çıktı. Philip'i garaj yolunda, arabasına bir evrak çantası yüklerken buldu. Thomas'ı görür görmez kapıyı kapattı. güler yüzlü.

"İşte buradasın," diye gürledi, yakınlardaki bir yutkunarak uçtu. "Sana söylemek istedim, önümüzdeki hafta sonu

kapalı."

Thomas gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"*Gelecek hafta sonu*, Walsh," dedi Philip tekrar, bu kez elini büyük bir hareketle sallayarak. Mühür yüzüğü serçe parmağında altın rengiyle göz kırptıyordu.

Düz beyaz taşı ışığı yakalayamadı. " ki yaz boyunca hiç ara vermeden çalışırdınız."

"Ama Bayan Farrow-"

"Benimle birlikte olacak," diye teminat verdi Philip. "Yazları bu bizim için bir gelenektir. Ayda bir Cumartesi Long Island Sound'da balık tutmaya gideriz. Balık tutar mısınız?"

Thomas, amcasıyla geçirdiği uzak bir yaz öğleden sonrasını, Pegan Koyu'nda yorgun bir helezon çizerek dönen kayığı düşündü; içi turna balığı dolu bir kova ve Pabst Blue Ribbon soğutucusu terliyordu aralarında. Huzurlu sessizlik sadece bir ak *balıkçılın* kuru vıraklamasıyla, amcasının tanıdık çapırtısıyla bozulmuştu: *Annen bana okulda kavgalara karıştığını söyledi.*

Boğazını temizledi. "Düzenli olarak değil."

"Benim işimdeki çoğu erkek golf oynamayı sever," dedi Philip, hayali vuruşunu kusursuz bir biçimde takip ederek. "Bütün günlerini yeşil sahada cayır cayır yanarak geçiriyorlar, peki ne için? Hafif bir networking için mi? Ben denizde bir günü tercih ederim. Ruha iyi geliyor. Vivienne için de iyi - arada bir onu yüzmeye götürmeyi seviyorum

Köpekbalıklarıyla. Bırakın krallarla dirsek teması kursun, paranın nasıl kazanıldığını görsün. Bu iyi bir hayat dersi, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Thomas.

Philip bir eliyle gözlerini siper ederek güneşe baktı. "Belki bir gün seni de bizimle birlikte oraya götürürüz. Hiç Sound'a gittin mi?"

". "

"Burası bir haliç, o kadar da derin değil. En fazla altmış, altmış beş metre. Ama doğu sınırına gidersen? Su aşağıya kadar iniyor.

Yer yer üç yüz feet'e kadar. Denize bir şey düşürürseniz, onu bulacağınızı kim söyleyebilir? Bu tür enginlikleri severim. Eminim sen de bu duyguyu biliyorsundur."

Thomas kaşlarını çattı, takip etmiyordu. "Efendim?"

"Masum rolü yapmana gerek yok." Philip uzandı ve onu omzundan kelepçeledi. "Sana söyledim, araştırmamı yaptım. Özgeçmişinize tesadüfen rastlamadım, biliyorsunuz. Elimde eski bir Oğlu seninle aynı okula giden bir meslektaşım."

Bu Thomas için yeni bir haberd. Sıcağa rağmen aniden üşüdüğünü hissetti. "Ah."

Philip onun rahatsızlığını fark ettiyse de belli etmedi.

"Kardeşliğinizdeki bazı gençlerin okült konularla ilgilendiğini duydum. Siz hiç böyle bir şeye katıldınız mı?"

Thomas genişlemeden, "Hayır," dedi. Sonra da konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla, "Özür dilerim, sanırım Bayan Farrow'u balıkçılık türü."

Philip'in gülümsemesi titredi. "Biraz şımartılmış," dedi, " değil mi? Söylediğim için üzgünüm ama annesi yapıyor. Biz de bu yüzden yapıyoruz. Denizde bir gün geçirmek ruha iyi gelir. Hafta sonunu değerlendir, Walsh. Eve git ve aileni gör. Bunu hak ettin."

- - -

Thomas günün geri kalanını yalnız geçirdi. Philip iş için şehre gitmişti. Amelia spin dersine gitmiş, sonra da arkadaşlarıyla öğle yemeği yemişti. Vivienne odasına kapandı ve hiçbir şey yapmadı.

Program. Sosyal yükümlülükler yok. Stüdyo zamanı yok. Ders yok.

Thomas koşudan döndüğünde evi tüyler ürpertici bir sessizlikte buldu.

Kafasının içinde, düşünceleri hiç yere inmeden oradan oraya savruluyordu. Neredeyse tüm yol boyunca koşmuştu ama yine de peşini bırakmayan huzursuzluktan kaçamamıştı. Düşündüğü gibi değildi.

Bu işe hiç başvurmadan girmiş olması garip bir tesadüftü; Philip Farrow'un onu bilerek aradığını biliyordu.

Sadece işaret dilindeki yetkinliğinden kaynaklandığını düşünmüştü.

Eğitiminin herhangi bir ağırlığı düşünmemişti.

Tarikatla olan bağlantısının ne anlama geldiğinden emin değildi.

Mali yardıma ihtiyaç duyan diğer pek çok öğrenci gibi o da en uygun yeri görmek için burs temelli bir yerleştirme sınavına girmişti. Okul danışmanının fikriydi. Babasının vefatından beri, Evde olup bitenlere kendini o kadar kaptırmıştı ki, okulda olup bitenlere odaklanmayı bırakmıştı. Notları düştü. Lakros takımından atıldı. Öfkesini dindirmek için çıkış yolları aramaya başladı; öğle yemeklerini kavga çıkararak, cumartesilerini cezalı olarak geçiriyordu.

Danışmanı önüne bir mali yardım başvurusu koyana kadar, bundan sonra ne olacağını hiç düşünmemişti.

Hibeler ve Burslar'dan mektup geldiği gün

Komite, dışarıda çimleri biçiyordu. Tessa balmumuyla mühürlenmiş zarfı yırtarken, kalbi boğazında ve beklentileri düşük bir şekilde kesilmiş güverteyi kurcalıyordu.

"Bay Thomas Walsh," diye okudu Tessa. "İyi bir iş çıkardığınız için tebrikler. İhtiyaç temelli yerleştirme bursumuzun bir alıcısısınız ..."

Gerisini neredeyse hiç hatırlamıyordu. Sadece kız kardeşinin kulağına bağırma sesini ve göğsünün derinliklerindeki olasılığın zayıf titreşimini hatırlıyordu.

Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu - bu ihtimalin ne kadar çabuk gerçekleştiğini

öldü. Duş alıp üstünü değiştirirken hiç düşünmemek için elinden geleni yaptı, böğründe bir sancı vardı. Yatağının üzerine yayılarak kollarını açtı. ve hiçbir şey yapmadan geçireceği bir güne daha razı olarak televizyonu açtı.

Ekran karanlık kaldı.

Sesin kaynağını bulmak için birkaç dakika uğraşmak gerekti. sorun. Eğlence merkezinin arkasındaki kablolar sanki bahçe makasıyla kesilmişti. Öfke göğsünün içinde sert bir düğüm haline geldi.

"Velet," diye mırıldanarak konsolu yerine geri itti.

Bir kavga arayışıyla huzursuzca oturma odasına yöneldi. Köpekler zaten oradaydı, kanepede uyukluyorlardı. Molly onu görünce başını kaldırdı, kulakları dikilmiş ve bakışları temkinliydi.

"Yuh," dedi.

Bu da onları hemen kaçışmaya yöneltti. Yeni boşalan minderlerin üzerine yığıldı, uzaktan kumandayı buldu ve televizyonu açarak sesi olabildiğince yükseltti. Evin sessizliğinde gürleyerek, surround ses sistemini zorladı.

"Üç," diye fısıldadı. Onu bu şekilde yemleyerek aptallık ediyordu.

"İki." Ama bir şey vermek zorundaydı ve bu o olmayacaktı.

"Bir." Üst katta bir kapı çarpıldı. Ardından hissettiği yumruk tamamen öfkeden kaynaklanmıyordu ve onu en çok kızdıran da buydu.

Vivienne saniyeler sonra neredeyse dizlerine kadar inen gök mavisi bir sweatshirt'ün içinde belirdi. Köpekler onun yanında Sanki bizzat onu almaya gitmişler gibi her iki tarafa da baktılar. Ona yan gözle üstünkörü bir bakış attı ve sesi kıstı.

"Annen haşere kontrol ekibiyle temasa geçmeli," dedi soğukkanlılıkla. "Bir fare sorunuz var."

Yüzü şişmiş, gözleri yukarı katta ağlamış gibi şişmişti. Kısa bir an için havuzun kenarındaki halini hatırladı, teni ışıktaki gümüşe dönmüştü, omuzları kamburlaşmıştı. İçinden en küçük bir suçluluk duygusu geçti. Buna rağmen devam etti.

"Bir tanesi televizyonumun kablolarını çiğnedi. Garip değil mi?" Çenesini yumruğunun üzerinde dengeleyerek televizyona döndü. "Aslında oldukça kişisel hissettirdi. Sanırım fare bana kızmış."

Şimdi o buradaydı ve bundan sonra ne olacağından emin değildi. Tek düşüncesi onu dışarıya çekmekti; sarsılmayacağını ilk elden görmesini sağlamak. Kendini kovulmaya hazırladı, yoksa şu ya da şekilde aşağılandı.

Bunun yerine Vivienne kanepenin arkasına tırmandı ve diğer ucunda bir topun içine kıvrıldı. Şaşırان adam ona baktı.

Birkaç minder ötede oturmuş, tırnaklarını kemiriyordu, dizleri eşofmanının içine soktu. Onu hiç tanımadı. Daha sonra bir süre ikisi birlikte kameranın Kuzey Kutbu'nun buzlu sularında bir kambur balina sürüsünü takip etmesini izlediler. Ünlü bir anlatıcının sabit baritonunun altında, onun burnunu çektiğini duydu.

"Ah, ," diye mırıldandı.

Gözleri onunkilere kaydı. Uzaktan kumandayı bıraktı ve yüzünü ona dönerek dirseğini kanepenin arkasına geçirdi. Burnunun ucu kızarmıştı. Sessizliğin içinde balina şarkısı tıngırdıyordu.

"İyi misin?"

Cevabı hemen geldi. *P-h-i-l-i-p sana umurundaymış gibi davranacak kadar para vermiyor.*

"yapmıyorum," dedi. "Gerçekten soruyorum."

Yapma o zaman. Seninle konuşmak istemiyorum.

"Peki. O zaman konuşmayacağız. Burada rahatsız edici bir sessizlik içinde oturacağız."

Güzel.

"Güzel."

Kadın tekrar televizyona döndü ve o da ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. Ekranda gümüş rengi bir balık sürüsü, bir yunusun ince sırt yüzgecinin üzerinde kırılıyordu. Dakikalar işkence gibi ağır çekimde geçti. Alacakaranlık çöktü ve sonra sadece ikisi ve masmavi deniz, birlikte nefes alan iki bedenin yumuşak sesi.

Jenerik dönmeye başladığında Vivienne uyuyordu. Thomas ayağa kalkıp gerindi ve televizyonu kapattı. Gözleri alıştığında

yeni çökmüş gecede televizyon netleşti. Ay ışığı ekranı ayna karanlığına çevirdi, böylece kendi figürü ona geri yansdı. Omzunun tam üzerinde bir yüz vardı.

Vivienne'in, siyah gözlü ve kocaman gülümseyen. Nabızı hızlandı ve Vivienne'i hemen arkasında bulmayı umarak etrafında döndü.

Hâlâ onu bıraktığı yerde, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş ve dizlerini eşofmanının içine sokmuş bir şekilde kanepede oturuyordu. Gözlerini kırıştırarak görüntüyü uzaklaştırdı ve elini yüzünde gezdirdi.

Gerçekten daha fazla uykuya ihtiyacı vardı.

Bir battaniyeye uzanarak onu salladı ve üzerine örtmeye hazırlandı. Bunu yaparken telefonu yandı. Bunu yapmak istememişti. Gizlice bakmak için. Ama çıkan ismi tanıdı: Reed.

Mesaj kısaydı. Basitti.

Reed

Grayson'la konuştum. Bir şey değil. İçeride olduğunu söyledi.

İlkini çözmeye çalışırken bir başkası geldi. Bu sefer kalbi durdu.

Reed

Ölmeye hazır mısın?

6

vivienne

Aysız geceler en zor olanlarıydı.

Güneş battıktan sonra Vivienne'in kendini tutması her zaman zor olmuştur ama en azından ay az da olsa ışık sağlamıştır

-Gümüş zirvesi karanlıkta ve şafakta takip etmesi için bir pusula.

Yeni ay sırasında, karaya oturdu.

Gün yeterince olaysız geçmişti. Stüdyoda gerekli saatleri geçirmiş, yaz gösterisi için koreografiyi bir araya getirmişti. Çenesini kaldırmış, kollarını uzatmış, zarif bir relevé hareketiyle pistte ilerlemiş ve Philip'in akşam yemeği partisini ya da Bryce Donahue'nun elini üzerinde hissettiğini düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

"Bu elbiseyi üzerinde beğendim."

Eve dönerken Thomas bir podcast dinliyor, kadın da çayını yudumluyor, sesi bastırarak kadar yüksek sesle höpürdetiyordu, öyle ki Thomas duyabilmek için her cümleyi geri sarmak zorunda kalıyordu. İkisi de birbirlerine tek kelime etmedi.

Günün geri kalanını ondan tamamen kaçarak geçirdi.

Böylesi daha iyiydi.

Gece çökerken, geniş fransız kapıları balkona doğru açılmış yatağında uzanıyordu. Karanlık odasının içine Mürekkep. Molly ve Judd'ın arasına rahatça sıkışmış bir halde bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Judd sırtüstü, karnı yukarıda ve bacakları havada kıvrılmış bir şekilde uyukluyordu. Molly her zamanki gibi kapıya dönük yatıyordu. Kulakları dikilmişti. Gözleri tetikteydi. Fırlamaya hazırdı.

Amelia ve Philip saatler önce dışarı çıkmışlardı, limuzinle şehirdeki bir galaya gidiyorlardı, annesi payetlerle süslenmişti ve Philip özel dikim takım elbiselerinden birini giymiş. Kâr amacı gütmeyen iş diyorlardı, ama gerçek şu ki, yaptıkları tek şey kendilerini şampanya içtiler, ta ki artık toplum içinde kavga etmekten utanmayana kadar.

Gece ılık ve rüzgârsızdı ve pencere açık olsa bile odasındaki hava bayatlamıştı. Karnının derinliklerinde, aç bir şeyin tanıdık sıkıntısı vardı.

Canlı bir şeyin içinde ölü bir şey. Bunu düşünmek bile onu kaşındırıyordu.

Huzursuz bir şekilde yataktan çıktı, bacaklarını Judd'ın karnının üzerinde salladı ve yere kaydı. Derisinin altında, sanki soyuluyormuş gibi hissediyordu. Bir nar gibi yarıldı. Parmak uçlarında makyaj masasının yanından geçti.

birkaç çift hırpalanmış pointe ayakkabısı. Kefen olarak kullandığı eşarbin arasından camın en ufak parıltısı bile parlıyordu. Işıktaki, yansımasının dış hatlarını seçebiliyordu. Yüzü olmayan bir figür, perdenin altından kayıyordu. Kendini bir kedi gibi uzattı.

uyanıyor. Omurga kemerli. Baş yana eğik.

"Sakin uyuma," dedi, sesi kullanılmadığı için kısıktı. "Bu gece çok karanlık. Gölgeler O'nun arayabileceği kadar derin havuzlar oluşturuyor."

Molly yatağın üzerinde başını kaldırdı. Boğazının arkasında bir hırıltı dalgalandı. Oda garip bir şekilde yön değiştirdi, Vivienne'in çevresinde yıldızlar patladı. Daha gece yarısı bile olmamıştı ama o çoktan çözülmeye başlamıştı.

Genelde kendini biraz daha iyi tutardı. Genellikle daha güçlüydü. Bu gece, kefene uzandı ve onu soydu.

Kendi yüzüyle karşılaştı, keskin ve tedirgin edici.

"Merhaba," dedi camdaki şey ve kadın hep bir ağızdan. Onun Midesi serbest düşüşe geçti. Eşarp avucunun içinde titredi. Yansımasına ne kadar uzun süre bakarsa, diğer taraftaki kız o kadar deforme olmuş, yüz hatları çarpılmış gibi görünüyordu.

"Kimi ?" Sesi hırıltılı çıkıyordu. "Beni kim arıyor?"

Yaratık dişlerini gösterdi. "Kim olduğunu biliyorsun."

Başını iki yana salladı. Korku boğazına kadar tırmanmış, boğucu ve ekşi bir hal almıştı.

"Ev," dedi korkunç benzerliği. "Yoksa ne uyur Altında. O seni her yerde arıyor ve o çürümüş Reed de bunu biliyor. O aptal seni doğruca O'na götürecekt."

Vivienne boğazını sıktı. Ağız kum gibiydi. Dili kalındı. Aynada, yaratık kendi boynunu sıkıyordu, parmakları gri ve kavramak.

"Güvenebileceğin tek kişi benim," dedi. "Kendine değil. Alt kattaki çocuğa değil. Parmağında oynattığın o doktor da değil."

O korkunç gülümseme bir kulaktan diğerine yayılarak yaratığın yüzünü ikiye böldü. Dişleri uzamış, başını geriye doğru itmiş gibi görünüyordu, ta ki vücudunun yumuşak kabuğundan ikincil bir yaratık sızıyormuş gibi görünene kadar.

Sanki sadece başka bir şey için bir krizalit olarak var olmuş gibi.

"Ne planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" "Ne planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

kıvrılmış yumruğunu cama dayadı. Aklından geçenleri bilmediğimi mi sanıyorsun?" Goblin yumruğu aynaya bir kez vurdu. "*Ben* senin canlı." *Rap*. "Ben senin kurtarıcınım." *Rap*. "Yaşam çizginiz. Tanrınızım. Beni çıkaramazsın."

Rap. Rap. Rap.

Camlar paramparça oldu ve acı veren parçalar halinde elinin üzerinde patladı.

Judd bir havlamayla uyandı ve neredeyse yataktan fırlayacak şekilde karnının üzerine yuvarlandı. Molly onun yanında ulumaya başladı.

Koridordan bir koşu sesi geldi. Odasının kapısı çarparak açıldı. Köpekler çılgına döndü, dişlerini gösterdiler, köle gıdılarından sarkıyordu. Vivienne'in şaşkınlık içinde onların Thomas'a havladıklarını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Spor şortu ve atletik giysisiyle açık kapıda çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. çorapları, tişörtünü koyulaştıran ince bir ter çizgisi.

Köpekleri iterek geçti, sessizce kadının dağınıklığını inceledi. Kibir. Ayna çerçevesinin içinde ezilmiş, terlikler yamulmuş ve kalan camlar dişler gibi sivri bir şekilde kırılmıştı. Çarpmanın etkisiyle birkaç püskürtücü devrilmişti. Binlerce parıltılı parça halinde yere saçılmışlardı ve parfümler halısına sızıyordu.

Thomas'ın bakışları yavaşça kadının durduğu yere gitti. Kanayan yumruğunu göğsüne bastırarak ve söyleyecek zekice bir şey bulmak için elinden geleni yaparak ona baktı. Zalimce bir şey. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Onu yavaşça içine çekti, endişesi kafasındaki karışıklığı kovalıyordu. yüzünü. Ona bu şekilde baktığında ne gördüğünü merak etti. Gözlerinin arkasından canavarca bir şey mi bakıyordu, yoksa hepsini zamanında paketlemeyi başarmış mıydı? Öyle olmasını umuyordu. Adam ona çok yakından bakıyor, her ayrıntıyı sessizce not ediyordu; çentikleri ve sıyrıkları, ayaklarının dibindeki yıldız tozu gibi kırık camları kaydediyordu.

"Ne oldu?"

Ayağım takıldı.

Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Kanaman var."

Bileğini göğsüne bastırdı ama bunu saklayamazdı.

Birkaç kıymık derisine saplanmış, ışıktaki tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Kan, yapışkan kırmızı kollar halinde ön kolundan aşağı akıyordu.

Sorulmamış bir düzine soru aralarında yere düştü. Onun sormasını diledi. Keşke zorlasaydı. Bu geceki gibi bir gecede, çatlayabilirdi. Ona ayaklarının dibinde birinin ölümünü izlemenin ne kadar korkunç bir his olduğunu söyleyebilirdi.

Bir adamın zihnini ortadan ikiye ayırır, derisindeki kılcal damarları patlatır, bir sıyrık bile olmadan kanayana kadar.

Ona eskiden çok şeyi olduğunu söyleyebilir,
Derin, karanlık bir delikteki bir şey onu sonsuza dek karar vermeden önce.

Ama adam sormadı, o da söylemedi.

Gidebilirsin, onun yerine imzaladı. *Ben iyiyim*.

Tereddüt etti. Bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibiydi. "Şu anda seni tek başına bırakırken kendimi rahat hissetmiyorum."

Yardıma ihtiyacım yok. Önemli değil.

"Hiçbir şey gibi hissettirmiyor." Ona karşı çok temkinli davranıyordu ve bu onda çığlık atma isteği uyandırıyordu. Kapıda, adam da en az onun hissettiği kadar sinirli görünüyordu. Çenesinde bir kas kasıldı. "En azından bana izin ver bak-"

Hayır. Parmaklarını onun yüzüne sıkıştırdı. *Kendim yaparım*.

Onu eşikte öylece bıraktı, tek başına banyoya doğru yürürken yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. İçerideki ışık loştu, tezgahlar kozmetik ürünlerle doluydu. Lavabonun aydınlatılmış aynasının soluk ışığında yüzü çarşaf gibi beyaz.

Ama en azından kendisine aitti.

Musluğu açtı ve suyun bileğinin üzerinden soğuk ve berrak akmasına izin verdi. Giderin üstünde kırmızı bir su birikti, yakut kadar koyu. Kesikler sığ, kıymıklar küçüktü. Beklediğinden daha çok acıyordu, bir kağıt kesiğinin dokununca yanması gibi.

Camdaki bir hareket başını bir tavşan kadar hızlı kaldırmasına neden oldu.

Thomas'tı, yatak odasının yumuşak pembe ışıltısına karşı tasvir edilmişti.

"Lütfen benden gitmemi isteme," dedi, o aksini söyleyemeden. "Çünkü gitmemi söylersen giderim ama bu konuda kendimi iyi hissetmem."

Yüzündeki ifade kadının içindeki bir şeyi açığa çıkardı. Adlandırılmayacak kadar sinir bozucu, kurcalanamayacak kadar çığ bir şey. Sessiz onayını başıyla onayladı, damarlarında huzursuzluk kıvılcımları çakıyordu. Onun kalmasını istediğinden değil; sadece yalnız kalmak istemediğinden.

Her zaman yalnızdı ve bundan bıkmıştı.

Lavaboya doğru ilerleyen Thomas musluğa uzandı ve kapattı. Akan su damlayarak durdu. Ardından gelen sessizlikte omuz omuza durdular ve makyaj masasının darmadağınık yüzeyini incelediler.

"Tuhaf," dedi, incelemek için bir pudra pudrasını kaldırarak. "Temizlik hastası olduğumu sanıyordum ama aslında biraz dağınıksın."

Elinden pudrayı aldı ve tekrar tezgâhın üzerine koydu. Aynadaki yansıması ona gamzeli bir sırıtış fırlattı. "I hoşuma gidiyor. Kendinizi biraz daha insan gibi hissetmenizi sağlıyor."

Normalde dağınık biri değilimdir, diye itiraf etti. Zor zamanlar geçiriyorum.

Ona bunu itiraf ettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Utanç, yanaklarını ısıtan pembe bir kızarıklıkla içeri süzüldü. Yanında Thomas'ın yüz ifadesi ciddileşti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Neden? Bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacın olduğunda bunu bana karşı kullanabilmek için mi?

Yüzünü buruşturdu. "Bu adil."

Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. İkisi de bunu nasıl bozacaklarını bilmiyor gibiydi. Kozmetik ürünlerini karıştırmaya koyuldu ve buruşuk bir kurdele karmaşasından bir cımbız çıkardı. "Yapabilirim bunlarla çalış. Bana elini ver."

Geri çekildi, temkinli. *Bu senin iş tanımının bir parçası değil.*

"Evet, mesaim bitti." Aralarında elini uzattı. "Bir bakayım."

İstemeye istemeye razı oldu, makyaj masasından uzaklaştı ve elini onunkinin içine koydu. Bu incelikli değişim onu Böylece sırtı hem aynaya hem de aynanın içindeki kıza dönük olacaktı. Bir parça rahatlama getirdi ama sadece bu kadar. Yavaşça manevra yaparak Thomas hasarı incelemek için eğildi.

Yakından o kadar da kötü değildi. Çok daha kötüsünü yapmıştı. Sağlam elinin topuğunu gözüne bastırdı ve gözünde bir parıltı görene kadar ovuşturdu. fosfen parlaklığı. Eli ıslanmıştı ve bu onu ürkütmüştü. Ağladığını fark etmemişti bile.

"Bir sorum var," dedi Thomas, yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark etmemiş gibi yaparak. "Sound'a yaptığınız gezilerde ne tür balıklar yakalıyorsunuz? Philip, ikinizin bir sürü balığı olduğunu söyledi. gelenek."

Yeterince konuşkan bir şekilde sormuştu ama yine de içine bir endişe düşmüştü.

Bu tehlikeli bir soruydu ve cevabı da bir o kadar tehlikeliydi. "Bir keresinde amcamla turna balığı avlamaya gitmiştim," dedi. ilk gümüş sabunluğa atmış. "Bu fileto bıçağını aldı ve Onları tekne kemiklerinden ayırdım. Dip balık bağırsaklarıyla kadar kalındı ki, içine batabilirdiniz. Kokuyu haftalarca ayakkabılarımdan çıkaramadım."

Camın son parçası bir tutamla kurtuldu. Cımbızı bir kenara bırakan Thomas bir el bezini ıslattı ve bileğine bastırdı. Kadın acıdan irkildi. Yumuşak nefes tıslaması gözlerini onunkilere getirdi.

"Sadece balık tutmaktan hoşlanacak birine benzemiyorsun," dedi ve o zaman onun meraklı olduğunu anladı.

Öfkelenecek zaman yoktu. Garip, tuhaf bir hareket dikkatini çekti. Aynada, bir şey aynanın üstünden dışarı bakıyordu.

Thomas'ın omzuna baktı, gözleri petek karasıydı. Korku üzerine çöktü ve elini Thomas'ın elinden çekti.

Nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikrin yok.

""

Sanki bunu söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi, refleks olarak hızlıca, biraz da gergin bir şekilde ağzından çıktı. Kalbi şiddetle göğsünün duvarına çarptı. Aynada, bir dizi kangren parmak Thomas'ın boğazının etrafında imkânsız bir şekilde kıvrılmıştı.

Tırnaklarının sivri uçları

omurgasının üst kısmı boyunca sığ hilaller yaptı.

"Hâlâ soruma cevap vermedin," dedi Thomas, elini ensesine götürerek. "Ne tür balıklar yakalıyorsun?"

Dehşete kapılmış bir halde ona baktı. Hissetmişti. *Hissetti*. Bu mümkün olmamalıydı. O içerideydi ve o dışarıdaydı. Uyanık olan oydu. Kontrol ondaydı.

değil miydi?

Aynada, diğer Vivienne'in elleri bir ilmik gibi sıkışmıştı. "Bayan Farrow?"

Vivienne, yaratığın çenesi açılıp parıldayan dişlerle dolu gri diş etleri ortaya çıkarken tutuk bir şekilde izledi. Salyaları akan ağzı Thomas'ın şahdamarının hemen üzerinde açılırken parmakları sıkıca kapalı olan kendi ağzına gitti. Sendeleyerek geri çekildi, karşı duvara çarparak, küçük merdiven raflarındaki parfümlerini sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Thomas gömleğinin yakasını çekiştirip kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

Çık dışarı, imzaladı.

Kımıldamadı. "Seni burada bırakırken rahat değilim."

Bitirmesine izin vermedi. Raftan kristal bir atomizör aldı ve duvara doğru fırlattı. Şişe binlerce parıltılı parçaya ayrılıp patlarken Thomas eğilip ellerini havaya kaldırdı.

Beyaz sardunya kokusu boşluğu doldurdu. Bir tanesine daha uzandı.

"Ben giderim," dedi Thomas doğrulurken. "Ben giderim, tamam mı?"

Arkasındaki yaratık kaostan büyülenmiş gibi görünüyordu, kemikleri ayrıktı, gülümsemesi neşeliydi. Onu istiyordu, biliyordu.

-Arkadaşsız ve yarı vahşi, aynadaki kendi yüzü dışında yalnızdı.

Gözyaşlarını geri kırıptı.

"Bana ihtiyacın olursa koridorda olacağım," dedi Thomas, hâlâ ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. Onu suçlayamazdı. Kehribar rengi tatlı vetiver kadehi kanlı avucunda bir taş gibi duruyordu, kolu mancınığa hazırды. Adamın gittiğinden emin olana kadar indirmedi.

Odanın dışında Judd bir inilti çıkardı. Kapı şak diye kapandı. Garip bir şekilde yere düştüğünü hissetti, kalbi göğsünün içinde çirkin, ıslak bir posa gibiydi.

Parfümü rafa geri koyarak yere çöktü ve ağlamaya başladı.

7

thomas

Ertesi sabah saat sekiz on beşte Reed Connolly'nin dersi bittiğinde Thomas Stone College'ın Anton Binası'nın önünde duruyordu. Sanat öğrencisi kapıdan çıkar çıkmaz, Thomas bir adım attı. doğrudan onun yoluna.

Reed telefonundan başını kaldırmadan, "Affedersiniz," dedi.

Thomas yerinden kıpırdamadı. "Konuşmamız gerek."

Bu Reed'in dikkatini çekti. Telefonunu arka cebine yüz hatlarını tanıma ifadesi kapladı. "Ah, kahretsin."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Vivienne senden bahsetti, evet."

"Harika," dedi Thomas. "O zaman tanışma faslını atlayabiliriz. Bir dakikan var mı?"

Reed uzun bir iç geçirdi ve gökyüzüne bakarak bir gözünü güneşe karşı kapattı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır."

"Bunu söyleyeceğini ."

Birkaç öğrenci kapıdan dışarı çıktı ve derin bir sohbete dalmış halde etraflarında manevra yaptı. Thomas yollarından çekilmedi. Reed de öyle.

"Bak," dedi, "gitmem gereken başka bir ders var, o yüzden bunu halledebilir miyiz?"

"Elbette. Senden fazla bir şey istemiyorum. Sadece Bayan Farrow'u nereden tanıdığınızı merak ediyorum."

"Nasıl ben-" Reed'in kaşları havaya kalktı. "Okula birlikte gidiyoruz, tatlım. Oldukça küçük bir yaratıcı sanatlar programı. Herkes herkesi tanır."

Verdiği cevap Thomas'ı yatıştırmadı. Güneş doğmadan önce New Haven'a doğru yola çıkmıştı, tedirginliği damarlarında sert bir pıhtıya dönüşmüştü ve düşünceleri bir geri besleme döngüsünde oynuyordu. Vivienne'in gözyaşlarına boğulmuş yüzünü, yerdeki camı ve vücudundaki kanı hayal etmekten kendini alamıyordu.

Lavaboyu, titreyen ellerini katlayarak kabul etti:

Zor zamanlar geçiriyorum.

İki katına çıktı. "Geçen gün arkadaşlarından biri sanki ikiniz gibi konuştu."

"*Birlikte mi?* Ben ve Viv?" Reed güldü. "Hiç şansın yok. Prenses Vivienne benim zevkime göre biraz fazla bakımlı."

"O senin için fazla iyi." Sözcükler, mantıksız ve kabarcıklı bir öfkenin etkisiyle ağzından çıkıverdi.

"Öyle mi?" Reed ısıklık çaldı. "İlginç. Farrow'ların sana fikir sahibi olman için para ödediği izlenimine kapılmamıştım."

"Sınıf arkadaşından fazlası olduğunuzu biliyorum," dedi Thomas, iğnelemeyi görmezden gelerek. "Geçen gün Vivienne'e mesaj attın ve onunla evlenmeye hazır olup olmadığını sordun. Öl."

"Telefonunu mu karıştırdın? Sen sadece lanet olası görev çağrısının ötesinde." Reed geniş deri portföyünü kolunun altına sıkıştırdı ve bunu yaparken Thomas'ı dirsekleyerek geçti. "Bir saniye düşündüm, buradan gidiyorum. Buna ihtiyacım yok."

Ama Thomas'ın işi bitmemişti. Düşünmeden hareket etti ve Reed'in göğsüne sertçe vurdu. Sanat öğrencisi binanın girişindeki üst üste yığılmış harçlara çarptı. Birkaç meraklı kafa onlara doğru döndü ama kimse müdahale etmedi.

"Bu da ne?" diye tersledi Reed.

"Daha işimiz bitmedi."

"*Sakin* ol." Reed, Thomasın elini üzerinden çekti. "Sen yüceltilmiş bir bebek bakıcısısın, özel dedektif değil."

"Vivienne ne olmamı istiyorsa ben oyum."

"Yanlış," dedi Reed. "Farrow Baba sana ne olman için para ödüyorsa osun. Yani, kendini hiç mi zavallı hissetmiyorsun? Onun kişisel saldırı köpeği gibisin. Şu anda üzerinde bir Yaka."

"Komik," dedi Thomas. "Vivienne'in üvey babasından bahsetmişken, onun yanlış insanlarla takıldığından endişeleniyor."

"Evet, eminim öyledir. Dur tahmin edeyim, kastettiği 'yanlış kalabalık'ın ben olduğumu varsayıyorsun. Ne klişe ama."

"Hiçbir *varsayımda* bulunmadım. Sadece sorular soruyorum."

"Henüz bir tane bile sormadın."

"Haklısın," dedi Thomas. "Şunu düzeltelim, Grayson kim?"

Reed sıırıttı. "Bir gaz gezegeni büyüklüğünde Tanrı kompleksine sahip, kendini beğenmiş bir narsist."

"Senden o adam hakkında soneler yazmanı istemedim," diye tersledi Thomas. "Sadece Vivienne için onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Sana söyleyemem." Reed omuz silkti. "Belki de sormayı denemelisin Viv, ikiniz çok yakın olduğunuz için. Bekle, sana katlanamıyor, değil mi? Bu yüzden onunla konuşmak yerine burada beni taciz ediyorsun."

Thomas'ın kısık ateşte yanan öfkesi kaynama noktasına geldi. Yumruklarını şortunun ceplerine soktu ve ateşi söndürmek için elinden geleni yaptı.

gît, dedi daha sakın, daha mantıklı olan kısmı.

Bitir, dedi diğer, daha yüksek sesle.

O yaptı. "Ondan uzak durmanı istiyorum." "Kim?"

Vivienne mi?"

"Evet." Bunu söylemeye hakkı yoktu. Bunu biliyordu. Reed de biliyordu. Yine de iki katına çıktı. "Telefonlarına çıkma. Mesajlarına cevap verme."

Reed güldü. "Hiç şansın yok, sik kafalı. Vivienne benimle iletişime geçerse, orada olacağım. Sırf sen aşık oldun diye ona hayalet gibi davranacak değilim."

Sanki Reed göğsüne uzanmış ve onu çekiştirmiş gibi hissetti. Kaburgalarının altından hayati bir şey. Gün ışığına çıkmaması gereken, küçük, ham ve çırpınan bir şey.

"Bir daha söylemeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Vivienne'den uzak dur."

Reed eğlenmiş görünüyordu.

"Yoksa ne olur?" "Hayatını cehenneme çeviririm."

"Elbette." Reed iki parmağıyla selam vererek onun yanından geçti ve güneşin aydınlattığı otoparka doğru ilerledi. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Walsh," diye seslendi giderken, "ama ben senin maaş derecenin üstündeyim."

- - -

Thomas Greenwich'e geri döndüğünde güneş gökyüzünde neredeyse öğle vakti olmuştu. Dairesel yoldan yukarı çıkarken peyzajcılara başıyla selam verdi ve ardından Farrow'ların geniş fuayesinde köpekleri savuşturmak için birkaç dakika harcadı.

Philip'in arabası gitmişti, ofis boştu. Amelia hiçbir yerde görünmüyordu. Thomas çamurlukta ayakkabılarını çıkarıp Vivienne'in izini aradı. Ev sessizdi, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Onun Cebindeki telefonun sesi duyuldu ve onu çıkarıp zil sesini keserek evin mozolesine doğru soğuk bir şekilde ilerledi.

"Tess," dedi ikinci zil sesinde cevap vererek.

"Tanrım, Tommy," dedi kız kardeşi, "sabahtan beri seni arıyorum." "İş yerinde bir şeyle uğraşıyordum. Annem iyi mi?"

"Annem iyi. Neden sadece annem acil bir durum yaşıadığında arayabiliyorum?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi odasına girerken. "Mesajlarından acil bir durum olduğu anlaşılıyordu."

"Acil bir durum var." Atıştırmalık paketlerinin hışırtısını duydu. "Tuhaf yeni patronundan gelen ilk maaş çeki banka hesabına düştü."

"Güzel." Kapıda durdu ve odasının seyrek dekorunu inceledi, tüyleri diken diken olmuştu. Bir şeyler ters gidiyordu. "Haber verdiğin için teşekkürler. Yarın tahsilat şirketini arayacağım ve birkaç faturanın ödenmesini sağlayacağım."

"Bu çok para, Tommy."

Halı kaplı sessizlikte, belirgin bir *çıt* sesi geldi. Metalin metal üzerindeki sessiz tıkırtısı. Thomas dondu kaldı.

"Tommy? Alo?"

Kız kardeşi ona bir soru sormuştu ama aklına gelmemiştir. Dolaba bakmakla o kadar meşguldü ki. Kapı aralık duruyordu, durduğu yerden bir parça karanlık görünüyordu. Daha önce kapatmış olduğundan emindi. Sola.

"To-ommy," diye şarkı söyledi

Tessa. "Evet, ne?"

"Erkek eskort olarak çalışıp çalışmadığınızı sordum." Dolaba bir adım daha yaklaştı.

"Hayır."

"Kendini fahişeleştirmene gerek yok. Ryan Amca senin için tonlarca projesi olduğunu söylüyor. Burada, Worcester'da kiremitlenecek bir sürü çatı var."

İlkini bir başka metalik *kesik* izledi. Thomas bu kez makasın kusursuz tıkırtısını fark etti.

"Gitmem gerek," dedi.

"Tommy, bekle-"

Telefonu kapattı.

Telefonunu şifonyerin üzerine bırakarak odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Dolabın içinden yayılan mükemmel sessizlik

Bir şey duyup duymadığı konusunda şüpheye düştü. Ama sonra yine ses geldi; bu kez bir kesik değil, bir iç çekiş. Kapıyı, Vivienne'in elbisesinin çilek desenli tülünün kalçalarının etrafında dalgalanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde açtı.

Dolabın dağınıklığı içinde, ayak bileğine kadar beyaz şeritler içinde duruyordu. Önceki geceye dair tüm kanıtlar yok olmuştu. Saçları dökülmüştü.

Omuzlarında yumuşak bukleler vardı, ön kısımları büyük pembe bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Yüzü gözyaşlarından temizlenmişti ve Elbisesinin pembe kabarık kolları bileğindeki derin olmayan kesikleri örtüyordu. Sağ elinde bir çift şık gümüş dikiş makinesi vardı. makas. Sol elinde siyah ipek bir kravatın yarısı vardı, ucu belli bir açıyla kesilmişti.

Birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan durdu ve Hasar. Dolap , tel askılar raflarında boştu. Kravatları lime lime olmuştu. Düğmeler zemini kaplamıştı. sedefli paralar. Az önce üvey babasının kaç bin dolarını yok ettiğini merak etti.

Ve bu sadece Philip'in parasıydı. Thomas'ın bu dolap takım elbiseyi bin yılda alamazdı. Bu takımlardan biri için *kravat* alacak parası yoktu. Bunu açıkça belirtmişti. İş kabul etmeden önce Philip Farrow da ona tamamen yeni bir gardırop giydirmeyi kabul etmişti.

Kravatın yere düşmesine izin verdi ve sanki o istemiş gibi makası ona uzattı.

Kız arkadaşın mıydı o? İşaret parmağını diğerinin üzerine koyarak imzaladı.

Makası çorak bir rafa koydu. "Kim?"

Telefonda.

"Elbette." Ayaklarının dibindeki hasarı inceledi. "Meşgulmüşsünüz gibi görünüyor."

Sen de öyle. Kaşları birbirine çarptı. İznim olmadan asla arkadaşlarımla konuşma.

"Mesele bu mu? Reed Connolly ile konuştuğum için bana kızgın mısın?"

Onun peşinden gittin.

"*Onun peşinden* gitmedim, Vivienne." Ona doğru bir adım attı, Lime lime olmuş gömlekler ayaklarına dolanıyordu. "Ne, seni arayıp ispiyonladı mı?"

Onu taciz ettin.

"*Taciz* ağır bir kelime. Bir konuşma yaptık."

Onu bir tuğla duvara ittin.

Bunu o yapmıştı. Yaptığından pişman olduğu için değil, kızın öğrenmesini istemediği için utanç tüneli içine girdi. Bunun hissetmek için kesinlikle yanlış bir yol olduğunu biliyordu ama yine de hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Denemek için zahmet etmedi.

"Seni korkutan bir şey var," dedi. "Benden hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin."

Gözlerinin sert kehribarında öfke kıvılcımları çaktı. *Bana bebeklik yapmak senin işin değil.*

"Sana bebeklik yapmıyorum," dedi kızgın bir şekilde. "Ben-"

Ama ne bilmiyordu. Körlemesine yumruk atıyordu. Gölgele kovalıyordu. Her önce, o da içeri giriyordu. Derin. Bunun bir maaş çeki olması gerekiyordu. Bir *maaş çeki*. Philip New Haven'a gidip masum bir sanat öğrencisine saldırmasını istemiş. Bunu kendi başına yapmıştı.

"Sana bir sorum var," dedi dönerek. "Grayson kim?"

İsmi duyunca şaşırdıysa da bunu belli etmedi. *Zamanımı kiminle geçirdiğim seni ilgilendirmez.*

"Katılmıyorum," dedi. "Yaptığınız her şey beni ilgilendirir."

Çok geç, sesinin nasıl çıktığını duydu. Aralarındaki sessizlik çatırdadı.

"Öyle demek istemedim," dedi geri adım atarak.

Evet, söyledin.

"Ben sadece-" demek istemiştin.

Dur. Elini uzattı. Sen ve ben arkadaş değiliz. Arkadaş değiliz. sana ait. Sana hesap vermiyorum. Beni savunmana, bana göz kulak olmana ya da beni kurtarmana ihtiyacım yok. Sen kiralık bir yardımcısın.

Senden istediğimde yorumlaman gerekiyor. Sana ihtiyacım olduğunda beni götür. Geri kalan zamanlarda görünmezsin.

Sessizce yaladı, konuşamayacak kadar heyecanlanmıştı. Kadın ona ders verirken daha da yakınlaşmışlardı. Aralarındaki boşluk yanan bir çıra gibi kıvılcımlanmıştı. Bunun da yanlış olduğunu biliyordu. Yapılacak en doğru şey onu göndermek olurdu. Eğer annesi ikisini karanlıkta gizlenirken görürse, o kadar hızlı dışarı atılırdı ki kafası

Dön.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Harika." Onun yolundan çekildi. "İşte kapı."

Burnunu çeke çeke gömleklerin arasından geçip yatak odasına gitti. O da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

Vivienne, yetersiz eşyalarının bir sıra halinde durduğu şifonyerin yanında durakladı. Annesinin kendisine hediye ettiği koruyucu aziz madalyonu Mezuniyet. Amcasından ödünç aldığı kravat. Babasının cenazesinde taktığı kol düğmeleri. Her birinin üzerinde bir parmak ucu gezdirdi. sanki dokularını ezberliyormuş gibi. Bunu fiziksel bir dokunuş gibi hissetti.

P-h-i-l-i-p seninle mutlu olmayacak, diye imzaladı onun baktığını fark ettiğinde.

"Nedenmiş o?"

Personelindeki herkesin kıyafet kurallarına uymasını bekler.

"Öyle mi? Takım elbiselerimi kimin yok ettiğini ona söyleyelim mi?"

Ona kısacık, komplocu bir bakış attı. *Bir fare olmalı.*

Kahkahası alaycı bir *heh* şeklinde çıktı. "Sevimli."

Eminim sana daha da güzel takımlar alacaktır, diye ekledi. *O çok sana yatırım yaptı.* Zinciri kaldırdı ve madalyonu inceledi,

Başmelek Aziz Mikail'in kılıcı güneşte parlasın diye onu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Bunu o da hissetti. Nabızı sert bir şekilde çarptı. Sanki duymuş gibi bakışlarını onunkilere dikti. Elindeki Kolye düştü.

Yine de başın belaya girecek.

"Öyle ?"

Yeni bir gardırobun teslim edilmesi günler sürer. Bugün bir şeye ihtiyacın var.

"Ne demek istiyorsun? Programda hiçbir şey yok."

Yanlış. Parmağını burnunun ucunda gezdirdi. Bir randevum var.

"Bir randevu." Göğsünde dikenleri olan şey için kullanabileceği bir kelime yoktu. "Bu ne zaman olacak?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı çaldı. Ses noktalandı
Köpeklerin derin havlamasıyla anında. Vivienne tatlı tatlı gülümsedi.

Şu anda.

Demek dolabında yaptığı şey buydu. Onun hareketlerinin New Haven'a yaptığı geziye bir tepki olduğunu düşünmüştü. Biraz melodram. Küçük bir intikam eylemi.

Yanlış tahmin etmişti.

Bu bir sabotajdı.

Kapıyı çekip açtı ve sallana sallana koridora çıktı, giderken omzunun üzerinden ona baktı. *Bir tercümana ihtiyacım olacak.*

H-u-d-s-o-n imzalamıyor.

"Hudson," dedi yüksek sesle. "Kulağa tam bir pislik gibi geliyor." Kapı zili tekrar çaldı.

Görünüşe göre giyecek bir şeyin yok. Ağzının kenarları sahte bir bükmeye dönüştü. Bu hiç profesyonelce değil, T- o-m-m-y.

Yatak odasının kapısı kapandı. Sessizliğin içinde yalnız kalmıştı.

8

vivienne

Blackwell's şehir merkezinde bulunan popüler bir et lokantasıydı. Greenwich. Masalar beyaz, dalgalanan kumaşlarla kaplıydı. Duvarlar güzel bir tuğla. Menü, yalnızca şefin değişen kaprislerine göre günlük olarak değişiyordu. Burası birilerinin yemek için gittiği bir yerdi. estetik, iştah için değil.

Abartılı yemek salonundaki herkes iş ya da zevk için giyinmişti. Özel dikim takım elbiseler ve parlak broglar giyen New Yorklular pahalı yemekler eşliğinde pahalı sohbetler yapıyordu. En iyi tasarımlarını giymiş çiftler yan yana oturmuş, kendi dünyalarında kaybolmuş ve eski şarap şişelerini bölüşüyorlardı. Vivienne kendini garip ve tuhaf hissediyordu, elbisesi üzerine tam oturmuyordu, kemikleri ayrıktı, teni gevşiyor.

Herkesin bunu görebileceğinden emindi.

Geceyi yatak odasının kapısına yaslanarak geçirmişti, Thomas'ın diğer taraftan gelen nefes sesini dinliyordu. Makyaj aynasının kırılmış camında bir düzine siyah göz ona bakıyordu, zaferin soğukluğuyla. Hiç uyumamıştı. Gözünü bile kırpmamıştı.

Şimdi pancar salatasını karıştırıyor ve tetikte görünmek için elinden geleni yapıyordu. Hudson, "Pek de uyum sağlayamıyor," dedi. başka bir cömert merlot dökün. "mi?"

Vivienne gülümsedi ve omuz silkti, maruldan bir ısırık almak için eğilirken Thomas'ın sert bakışlarını görmezden geldi. Gri kolsuz kapüşonlu bir tişört giymiş ve koşu şortu, ön koluna kazınmış dövmesi ve dağınık saçlarının arasından yükselen bir saç teli. Onun tam karşısındaki Hudson ise gri çapraz çizgili takım elbisesi içinde onun tam zıttıydı. Koyu renk bukleleri soluk kesilmiş ve gömleğinin en üstteki üç düğmesi ustalıkla açılmış olan Hudson, tam bir vakıf fonu prensi gibi görünüyordu.

Hudson'ın babası Shetland'da anestezi uzmanı olarak çalışıyordu. Sağlık. Hudson ve Vivienne birbirlerini bebekliklerinden beri tanıyorlardı - aynı pahalı kreşlere kaydolmuşlar ve sonra aynı havasız okullara gönderilmişlerdi. Aslında hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı ama Vivienne onu bugün buraya bir arkadaşına ihtiyacı olduğu için çağırmamıştı.

Anesteziye ihtiyacı vardı.

Telefonunu masaya doğru kaydırıp ve bunu Riesling şarabından bir yudum aldı. Taleplerinin hepsi notlar halinde yazılmıştı ve Jesse'nin bir gün önce ona istemeye istemeye gönderdiği malzeme listesinden doğrudan kopyalanmıştı. Hudson okurken bardağının içindekileri döndürdü

Thomas'a aralıklı bakışlar atarak onları süzdü. Barda durmuş, ev sahibesiyle pazarlık ederken tamamen kendi halinde görünüyordu.

Vivienne sahnenin gelişmesini yavaş yavaş tırmanan bir neşeyle izledi, dışarı atılacağı o kaçınılmaz anı bekliyordu. Bunun yerine, bir ön kolunu bara dayayıp

eğildi ve ev sahibesinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın yüzüne allık sürünerek renk geldi. Başını geriye atarak açık, güzel bir kahkaha attı; Vivienne'in yıllardır çıkarmadığı türden bir kahkaha. Kan akıtmadan olmazdı. Ev sahibi kokteyl peçetesine bir şeyler karalayıp Thomas'a uzatırken Vivienne sinirle onu izledi.

Başını kaldırıp ona baktığında, sanki başından beri onu izlediğini biliyormuş gibiydi. Adamın kendinden memnun sırtışı

bir kırbaç testeresi için hayal kırıklığı.

Hemen döneceğim, diye telefonundaki mesajı okumaya devam eden Hudson'a işaret .

Kadın bara hücum ettiğinde Thomas'ın gülümsemesi kaybolmuştu. Yerinde öyle bir ifade vardı ki, bir keşiş olabilir. Kokteyl peçetesini Thomas'ın elinden aldı ve peçeteye baktı. Ön yüzüne düzgün baloncuk rakamlarla yazılmış bir telefon numarası. Beyaz, sıcak ve tanımlanamaz bir şey parıldıyordu kanında.

"Buradan yorumlamak zor," dedi Thomas hafifçe.

Vivienne peçeteyi bir taraftan ikiye ayırdı. O da diğer tarafından yırttı. Bir azizin sabrıyla yaslandı ve içkisine uzandı. Adam daha bardağı dudaklarına götürmeden, kadın peçeteyi düzgünce bardağın içine sokmuştu. Seltzer suyu bardağın içine buzun üzerinde soluk, etli bir deri bıraktı. Birkaç saniye boyunca ikisi de onun fincanına baktı.

"Randevun seni arıyor," dedi Thomas.

Hudson kolunu sandalyesinin arkasına atmış, artan bir ilgiyle onlara bakıyordu. Vivienne, Thomas'ın yanından bir böcek gibi geçerek onların yanına gitti.

masaya oturdu ve koltuğuna çöktü. Hudson'ın bir fikri varsa bile bunu kendine sakladı ve telefonunu tekrar ona doğru kaydırды.

"Bütün bunları bilmiyorum Viv. Başım büyük belaya girebilir."

Kız ters ters baktı. Hudson imza atmıyordu -en azından akıcı bir şekilde- ve bu yüzden tamamen metinsel bir ilişkiye indirgenmişlerdi. Bu bir

genellikle her de yararına olan bir anlaşmaydı, ancak bu özel konuşmayı mesajla yapmak istemişti. Reed ona Thomas'ın telefonunu karıştırdığını söylediğinden beri bunu yapmamıştı. Çantasını karıştırıp bir not kâğıdı ve kalem çıkardı, Jesse'nin ona verdiği dozu tam olarak not etti ve masanın üzerine bıraktı.

Hudson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve bana buna neden ihtiyacın olduğunu bile söylemeyecek misin?"

Başını iki yana salladı.

"Anlaşıldı." Şarabını kaldırdı ve bir yudum almadan geri koymadan önce içine baktı. "En azından bana yalan söyle. Şaka için mi? Bir parti için mi? Bir oyunun parçası mı?"

Vivienne sadece masanın öbür ucundan ciddiyetle ona baktı ve onun çıkmasını bekledi.

Dakikalar, çatal bıçak şingirtıları ve kesik kesik konuşmalar eşliğinde akıp geçti. Birkaç masa , biri güldü. Sonunda Hudson önce pes etti. Hep öyle yapardı. fırsatçıydı. Bir pazarlığa asla karşı koyamazdı. Sandalyesini geriye atarak, Vivienne'in göstermelik olduğunu bildiği yorgun bir inilti çıkardı.

"Tamam. Reed Connolly'i istiyorum."

Vivienne, Thomas'ın her hareketlerini izlediğinin bilinciyle not defterini kendisine doğru çekti.

Ne için, diye yazmış.

"Ne için olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi adam, kız daha soru işaretini bitirmeden. "Ailemin yıllık hayır galası yaklaşıyor. birini almadan gitmeyi düşünmüyorum. Sen bana Reed'i getir, o gotikle konuşup bir kez olsun takım elbise giymesini sağla, ben de sana sorgusuz sualsiz anestesini yapayım."

Bir cevap karalamak için kalemını eline aldı, ancak adam onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Bunlar benim şartlarım. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım."

Reed bir suçlu, diye not aldı, tüm ilmekleri gevşemişti. *Ailen ondan nefret edecek.*

Hudson sırttı. "Onu neden istediğimi sanıyorsun?"

Sesi garip bir şekilde kısılmıştı, sanki biri sesi olabildiğince kısımıştı. Kadın irkilerek başını kaldırdı ve başka birinin fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı. Hudson şarabına hâlâ ona sırtıyordu. Thomas ayaktaydı bardan onları izliyordu. Restoranın geri kalanı

boğuk konuşmalarından, sesin nasıl titrediğinden ve çarpıtıldığından habersizlerdi.

Bitişik masada biri onu izliyordu. Az önce orada bir çift işadımı vardı; ikisi de yazlık takımlar giymiş ve pahalı saatler takıyorlardı. Onların yerinde şişmiş tek bir figür oturuyordu. Görmeyen gözlerle ona bakıyordu, yüzünün bir tarafı

midyelerle kaplıydı. Dudakları enfeksiyondan kararmıştı. Sızan bir çürüme derisini çukurlaştırmıştı.

Onu tanıyordu. Onu her yerde tanırdı.

Onu okula o götürdü. Resitallerini izledi. Ağladığında ona sarıldı.

"O kadar da kötü değil," dedi Mikhail Popov. "Korkmanıza gerek yok."

Ayağa fırladı ve çatal bıçakları havada uçuştı. Birkaç kafa ona doğru döndü.

"Viv?" Hudson masaya baktı. Mikhail, hayattayken olduğu gibi soğuk ve değişmez bir ifadeyle ona baktı. "İyi misin?"

"Sana zarar vermek *istemiyor*," dedi Mikhail. Sesi ıslaktı, sanki Ses'ten gelen suyla ağzına kadar doluydu. "O sadece senin eve dönmeni istiyor."

Buz, camların üzerinde çıtırdamaya başladı, camları tüylendirdi. Nefesi önünde dalgalanıyordu. Görüş alanının dışında bir yerde, su şırıltısı geliyordu. Hudson yine konuşuyordu, onu karşılamak için sandalyesinden kalktı. Sesi ince ve mesafeliydi.

Banyo, diye imzaladı ve çantasını sandalyesinin arkasından kaptı. Koridora doğru ilerledi, soğuk tenine işliyor, sis ayak bileklerine dolanıyordu. Barda Thomas çoktan taburesini yarılamıştı.

Banyo, tekrar imzaladı. Sonra, sanki bir köpekmiş *gibi*, "*Otur*" diye ekledi.

Oturmadı ama onu da takip etmedi. Onun yerine izledi, solgun gözleri Hudson'dan Hudson'a gidip geliyordu,

Başarısız bir şekilde, neler olmuş olabileceğini bir araya getirmeye çalıştım.

Banyonun içinde, bir tıkırtıyla kapanana kadar kapıya doğru yığıldı. Sarı ışıkların altında yansıması bir hayalet gibi solgundu. Suyu açıp boynuna buz gibi damlacıklar sıçratırken göz teması kurmadı.

Sonunda başını kaldırıp baktığında, Mikhail'in omzunun hemen üzerinde durduğunu gördü. Bir çığlık atarak el kurutma makinesine doğru devrildi.

"Seni arıyordu." Sesi korkunç bir şekilde gürlüyordu. "Neden kendini saklıyorsun? Diğerleriyle birlikte olmak istemiyor musun?"

Geriye doğru tırmanarak yandaki duvara sertçe çarptı. Ceset -çünkü onu Mikhail olarak düşünemiyordu- duruyordu. kapı ile arasına girerek çıkışını engelledi. Lavaboda su durmadan akıyordu. Kenarlardan taşıp yere akıyordu.

Cesedin gülümsemesi çamur karasıydı. Deniz suyu çenesinden aşağı köle gibi süzülüyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," diye güvence verdi ona. "Artık O senin adını bildiğine göre."

Su hızla yükseldi - çok hızlı bir şekilde - ayak bileklerine, baldırlarına, eteğinin kenarına çarpıyordu. Onunla birlikte yükseldi, umutsuzca tutunacak bir yer aradı, sadece ince bir hava boşluğu kalana kadar yüzeye bastı.

tavanda kaldı. Gerçek bir tankın içindeydi, bir yosun ormanı bacaklarının etrafında imkansız düğümler oluşturunuyordu.

Bu bir kabustu. Bir halüsinasyon. Gerçek değildi. Gerçek *olamazdı*.

Su onu içine çekerken son bir kez hava yuttu. bütün olarak. Suya battı, bir taş gibi battı. Kaynağı belirsiz bir ışık, geniş, kreptusküler ışınlar halinde suyu delip geçti. Çamurlu zemini aydınlattı. En altta, ince, karanlık bir haç gibi yayılmış bir çocuk yatıyordu. Yanında fosfat karası küçük bir kemik yığını vardı. Küçük gri bir kemancı yengeci

bir kaburganın kıvrımı boyunca ilerledi. Kız yaklaştıkça çocuk gözlerini açtı ve doğrudan kıza baktı.

"Soğuşu sevmeyi öğreniyorsun," dedi.

"Göreceksin." "Vivienne?"

Ses, bedensiz ve tanıdık bir şekilde etrafından yayılıyordu.

"Vivienne."

Çocuğun yüz hatları bozulmuştu, gözleri geniş yüzünün orbitalleri. Adam dimdik oturdu ve kadının çenesini kavradı. Ona karşı çırpındı, hayalet gibi örtüsüne dolandı. Etek. Faydası olmadı. Kavrayışını bırakmadı. Tutuşu demir gibiydi. Başparmağı çenesinin menteşesine sertçe girerek onu açmaya zorladı. Ağzına. Alkali su, boğulana kadar boğazından aşağı, çamur kıvamında aktı.

"?" diye sordu. "?"

Tekmeledi ve tekmeledi, ciğerleri yanıyordu, çevresinde yıldızlar .

"Vivienne!"

Vivienne buz gibi bir suyla sarsılarak kendini Blackwell'in banyosunun sarı ışığında gözlerini kırptırırken buldu. Kupkuruydu ve zor nefes alıyordu, altındaki zemin su birikintilerinden arınmıştı. Thomas Walsh tam karşısında durmuş, çenesini ellerinin arasına almıştı.

"İyisin," dedi. "Hey. Bana bak. Sen ."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı, onun tanıdıklığını bir çocuk gibi içine çekti.

mihenk taşı. Yüzü hiç kadar vakurdu. Başparmağı kızın yanağını okşarcasına gezindi.

"İşte "

Bunu öylesine derin bir rahatlamayla söyledi ki, kızın içi parçalandı Açık. Bir hayvan gibi irkilerek adamın elinden kurtuldu ve sert bir şekilde duvara çarptı. Az önce onu çok dikkatli bir şekilde tutan eller itaatle havaya kalktı.

"Sakin ol," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Adamın onu nasıl bulmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Kendi boğazını pençeliyordu. Hiçbir şeyle boğulmak. Umumi bir tuvalette tek başına,
Kendi ölümünü pandomimliyor.

Bu düşünce hayal bile edilemeyecek kadar utanç vericiydi.

Orada sessizce durmaya devam etmek çok kötü hissettiriyordu, onun incelemesine katlanıyordu. İncelenmekten nefret ederdi. *Nefret* ederdi. Konuşmayı ilk bıraktığında, annesi ve Philip onu dürtmeleri ve muayene etmeleri için bir sürü doktor tutmuşlardı. Onu saatlerce makinelere bağladılar, bir masaya bağladılar ve soğuktan titrettiler. Ona iğneler, neşterler ve parmak batırdılar, ta ki bundan o kadar bıkana kadar ve bunu durdurmaya karar verene kadar.

Yerde ölü gibi yatmaya başladı, gözleri kapalı ve kolları iki yana açılmış bir şekilde hizmetçinin ona rastlamasını bekliyordu. Herkesi onu kendi haline bırakacak kadar üzüyordu.

Kirpiklerinden tek bir damla gözyaşı süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı.

"Eskiden panik atak geçirirdim," dedi Thomas . "Ben küçük alanları sevmiyorum. Çocukken bir olay olmuştu.

-Önemli değil. Önemli olan, sonrasında kabuslar görmemdi.

Uyandığımda kollarımı hareket ettiremediğime ya da nefes alamadığıma inanıyordum. Bir süre o kadar kötüleşti ki annem sonunda beni bir terapistle götürdü. Biraz çatlak . Yani psikiyatrist. Korkunç değildi, sadece gerçek bir

. Bana bu doğa mixtape'leriyle nefes egzersizleri yaptırırdı."

Banyo kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı. Thomas kapıyı sallanırken yakalayıp kapattı. "Burası dolu."

"Burası çok kullanımlı bir tuvalet" diye öfkeli bir kadın sesi geldi.

Thomas'ın tek tepkisi uzanıp kilidi noktalayıcı bir *klik* sesiyle çevirmek oldu.

"Müdürü çağırıyorum," dedi kadın, öncekinden daha tiz bir sesle.

"Devam et," diye seslendi Thomas.

Kadın ayrılırken topukların parke üzerindeki öfkeli ısırtıklarını dinlediler.

"Demek istediğim şu ki," dedi Thomas, "bana bu topraklamayı öğretti Egzersiz. Bana parmaklarımı saydırırdı. Eğer sayım yanlışsa, bir tür kabus gördüğümü anlardım. Eğer hepsi oradaysa, uyanıktım."

Nereye gittiğinden emin olamadan ona baktı.

"Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmediğini biliyorum," diye ekledi, "ama yemin ederim faydası oldu. Al, yumruğunu kaldır."

Kadın isteksizce itaat etti. Serçe parmağını açarak onu taklit etti. "Bir," diye başladı ve kız da şeyi yapınca başını salladı. "Güzel-Şimdi iki. Üç. Dört. Beş."

Elleri aynı hızda duruyordu. Thomas'ın boğazı bir yutkunmayla . Dersi tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Yavaşça, Vivienne elini onun elinin üzerine koydu. Bu ani temas onu sarsarak ona doğru bakıyordu. Gözlerindeki o avcı bakışı geri gelmişti. O ilk sabah çeşmenin yanında ona baktığı bakış. Ayak parmaklarında onun sıcaklığını hissetti.

Parmaklarını onunkilere geçirdi ve bir çekişle onu duvardan indirdi. Onun önünde iki ayağı üzerinde sallanıyordu, elleri sımsıkı kenetlenmişti, altındaki zemin kaya gibi sağlamdı.

O anda, onun kendisini öpmesini çok istediğini fark etti.

Yapmadı tabii ki. Sadece ona zayıf bir gülümseme verdi ve "İşte. Uyanmışsın."

Kapı çalındı. Elektrik çarpmış gibi birbirlerinden ayrıldılar.

"Viv?" müdür değil, Hudson'dı. Sesi sinirli geliyordu. "Faturayı bana kesmeyi planlıyorsanız, bunu yapmanın daha yaratıcı yolları var."

Vivienne, Thomas'ın yanından geçip mandalı ve kapıyı çekerek açtı. Hudson ön kolunu çerçeveye dayamış, alnı uzun, zarif parmaklarının sırtında dengede duruyordu. O

Onları görünce doğruldu, yakalarını düzleştirdi.

"İlginç. Biliyor musunuz, *bazı* flörtler bunu rahatsız edici bulabilir."

Vivienne ona şaşkın bir bakış fırlattı ve öğle yemeği kalabalığının yeni yeni dağılmaya başladığı yemek salonuna doğru ilerledi. İş adamları hesaplarını ödeyip gitmişlerdi. Pencereelerde yoktu. Yerleri sis örtmüyordu. Zar zor kaçarak

Hudson, yanından geçen garsonun ardından Vivienne'in yanına düştü. Thomas arkada kaldı, elleri ceplerindeydi ve bakışlarını kaçırmıştı.

Ona bakmaya cesaret edemedi.

"Ben varım bu arada," dedi Hudson restorandan çıkıp üstü kapalı açık terasa doğru ilerlerken. "Siz galada gelin, ben de size ihtiyacınız olanı getireyim."

Kalbi korkunç bir şekilde sıkıştı. Plan buydu. Her zaman plan buydu. Her şey yolunda gidiyordu. Ve yine de, o

Hudson'ın sıkması için elini uzattı, parmakları titriyordu. Hudson kızın elini kendi elinin içine aldı ve eğilerek onu yanağından öptü.

Kulağına fısıldadı, "Yaptığın aptalca şey her neyse, umarım kendini öldürtmezsin."

9

thomas

Ertesi gün doğudan kasırga şiddetiyle esen bir yaz fırtınası geldi. Thomas sabahı misafir odasına kapanıp bir başka yetenek testinin sonuçlarını inceleyerek geçirdi.

Son birkaç hafta içinde düzinelerce teste girmişti. Dil ve kelime bilgisi, sayılar ve veriler için testler. Örüntü tanıma ve okuduğunu anlama ve mekanik muhakeme.

Bunların hiçbirisi ona kim olduğunu ya da ne olması gerektiğini söylemiyordu.

Bir keresinde, on bir yaşındayken, amcası onu Melrose Kayası'nın tepesine doğru yürüyüşe çıkarmıştı. Macera beklentisiyle heyecanlanan Thomas, değerli pusulasını yanına almıştı. Tüm yürüyüş boyunca onu kucaklamıştı,

İbrenin durmadan sallanmasını izliyor, kuzeyi göstermediğinde giderek öfkeleniyordu.

Amcası sonunda ona *mıknatıs* olduğunu söyledi. *Yeterince güçlü değil.*

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onu bir kayaya çarptı ve sonra hemen korkunç. Annesinden bir Noel hediyesiydi - muhtemelen almak için biriktirdiği bir hediye. Yol boyunca gözyaşlarıyla mücadele etmişti. paramparça olmuş pusula cebinde bir kaya gibi ağır duruyordu.

Belki de tek olduğu şey buydu; yerinde sallanmaya mahkûm, bozuk bir pusula. Belki de kuzeyi nasıl bulacağını bilmiyordu.

Belki de tıpkı babası gibi yaşlanana, acı çekene ve dünyaya kızana kadar yönsüzce dolaşacaktı.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve onu bekleyen başka bir e-posta buldu.

Thomas,

Bu biraz garip bir rica olacak ama beni arayabilir misiniz? Sana bir sorum var. Önemli bir soru. Telefonda açıklayacağım. Numaramı aşağıya bıraktım.

-C

Tarikat başkanının kendisinden ne isteyebileceğini merak ederek telefonuna uzandı. Bunu yaparken bir mesaj geldi. Kişi ekranda yanıp sönüyordu: *Prenses*. Kaydırarak açtı, onun midem düğümleniyor.

Prenses

Beni geç bırakma.

Thomas

Bunu hayal bile edemezdim.

E-postayı unutup duş almak ve üstünü değiştirmek için yola koyuldu.

New Haven'a doğru yolculuk, yağmurun cama vurması ve sileceklerin ritmik gıcırtısı dışında her zamanki gibi sessizdi.

Restoranı ya da onu nasıl bulduğunu konuşmadılar.

Kendi boğazını tutarken ya da elinin onunkinde ne kadar küçük ve soğuk olduğunu hissederken.

Oraya vardığında tek şemsiyeyi kaptığı gibi stüdyoya daldı ve Thomas'ı tek başına hava koşullarına göğüs germesi için geride bıraktı. İliklerine kadar sıırsıklam olan Thomas lobide oturdu ve açık kapıdan onun dansını izledi.

Sonunda parlak gözlü ve pembe yanaklı bir şekilde ortaya çıktığında, şiddetli bir fırtına uyarısının uğultusu duyuluyordu. Telefonlar. Onlar boş alanda yan yana dururken gökyüzü kasıp kavuruyordu. Lobi, elleri serbestçe sallanıyordu. Gökyüzünde şimşekler çatallanırken, kızın serçe parmağının hafifçe onunkine değdiğini hissetti. Mafsal.

Belki de birazcık delirdiğini düşündü.

Sonraki günlerde yeni ve rahatsız edici bir ritüele başladılar. Her gece Farrow'lar yemeklerini bitirdikten sonra, televizyon izlemek için oturma odasındaki kanepeye yığılıyordu. Vivienne her gece saat gibi ortaya çıkıyordu; üzerinde dört beden büyük bir sweatshirt, saçları nemli örgüler içinde. Yandaki minderin üzerine kıvrılır, köpekler tarafından takip edilirdi. Thomas sonraki bir saati dizi izliyormuş gibi yaparak geçirdi, Her vardiyanın ve iç çekişin aşırı farkındaydı. Çoğu gece Vivienne uyuyakalırdı. Televizyonu kapatıp onu battaniyeye sarıyor, sonra da olabildiğince sessiz bir şekilde oradan ayrılıyordu.

Dördüncü gece bir hata yaptı. Bunu yapmak istememişti. -Sadece çok yorgundu ve televizyonun titremesi onu sersemletmişti. Daha ne olduğunu anlamadan, televizyondan gelen burnunun hemen altında parmaklarını şıklattı. Yavaşça kendine geldi ve Sonra bir anda, peş peşe iki korkunç şeyin farkına varmak.

Önce Vivienne üzerine örtüldü, başı göğsünde, kolu belindeydi.

İkincisi ve daha da kötüsü, Amelia Farrow başlarında duruyordu. Gümüş payetler giymişti, ağlamaktan gözleri şişmişti. Dışarıda, Philip Farrow'un ofis kapısı çarparak kapandı. Ağır bir şey duvara çarparak parçalandı.

Vivienne bu sesle irkilerek doğruldu, gözü dönmüştü. Thomas bu fırsatı değerlendirerek kendini kanepeden dışarı attı. Tek bir gergin an boyunca kimse bir şey söylemedi.

Sessizliği bozan Amelia oldu. "Vivienne, odana ık."

Vivienne .

"*Vivienne*." Adı annesinden bir kırbaç gibi fırladı. "Şimdi. Philip görmeden."

Vivienne bakışlarında azımsanmayacak bir zehirle oturma odasından sürünerek çıktı ve üst kata yöneldi. Köpekler üzgün, tek sıra halinde onu takip etti. Thomas ve Amelia yalnız kaldılar. Oturma odasında Televizyonda büyük beyaz bir köpekbalığı sonsuz mavilikte kayarak ilerliyordu. "Eminim bunun ne kadar uygunsuz olduğunun farkındasınızdır," dedi

Amelia.

"Evet, hanımefendi." Thomas'ın kalbi soğuk, ıslak bir kayaydı. Midesinde ağır bir şekilde oturuyordu.

Amelia hafifçe sallandı, gözle görülür bir şekilde şarap sarhoşuydu. "İkinizi kocam değil de ben bulduğum için şanslısınız."

"Evet, hanımefendi."

Kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri cam gibiydi. Televizyonun arkadan aydınlatmasıyla son derece zayıf görünüyordu. Kırılacak kadar narin bir şey gibi değil, çoktan ikiye ayrılmış bir şey gibi.

"Tek bildiğin '*evet, hanımefendi*' demek mi?" diye sordu hıçkırarak.

"Hayır, hanımefendi," dedi ve yüzünü buruşturdu.

"Kızımı önemsiyorum." Sanki adam onu başka türlü suçlamış gibi savunmaya geçmişti. "Ona zarar vermeni istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

"Zaten ." Kelimeler tırtıklı ıktı. Yüzündeki ifade tamamen küçümseyen bir ifadeydi. "Bir daha seni onunla yalnız gereken bir anda bulursam, kovulursun."

Bunu söyledikten sonra sendeleyerek odadan çıktı ve onu yalnız bıraktı.

- - -

Ertesi gün cumartesiydi. Hafta sonu tatilinin başlangıcı. Spor çantasını eski Ford'un paslı yatağına atarken güneş ağaçların arasından . Az önce bagaj kapağını kapatmayı başarmıştı.

gümüş rengi üstü açık şık bir araba arkasında durduğunda kapandı. İçinden inen adam kendisinden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, tekne ayakkabıları ve chino pantolonuyla yelken günü için giyinmişti.

"Güzel araba," dedi kamyonu incelemek için güneş gözlüklerini kaldırarak. " '07?"

"06," dedi Thomas.

"Kendiniz mi tamir ettiniz?" "Amcamla birlikte."

Adam onaylar gibi bir ses çıkardı ve elini uzattı. "Ben Bryce," dedi. "Bryce Donahue."

"Thomas," dedi Thomas ve bıraktı.

"Ah, siz tercüman olmalısınız. Vivienne'in annesi geçen akşam yemekte sizden bahsetti." Bryce güneş gözlüklerini gömleğinin yakasına ilişti. "Bugün bizimle balığa çıkacak mısın Thomas?"

"Davetiye almadım."

"Hayır mı? Bir dahaki sefere o zaman." Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğildi. "Bugün Vivienne'le planlarım arasında tercüman yok, eğer mı?"

Çirkinlik Thomas'ın burktu. ",," dedi soğuk bir sesle.

Ses tonundaki buzlanma Bryce'ın samimiyetinin bir kısmını yok etti. O önce eve sonra da Thomas'a baktı. "Sweet gig you Bu yaz kendin için bir yer bul. Vivienne ile aynı evde mi yaşıyorsunuz? Oldukça yakın bir yer olmalı."

"Burası büyük bir ev," dedi Thomas. "O kadar da büyük değil," diye karşı çıktı Bryce.

Thomas, Donahue'nun tam olarak ne ima ettiğini sormadan ön kapı açıldı ve Philip elinde içkisi, örgü şapkasının altında gölgelenmiş yüzüyle çıkageldi.

"Donahue! Her zamanki gibi geç kaldın. Görüyorum ki Walsh'la tanışmışsınız." Gülümsemesi dostça ama davetkâr değildi. "Walsh da tam dışarı çıkıyordu, değil mi evlat?"

Thomas ipucu almayı biliyordu. "Elbette."

"Seni buralarda göreceğime dair bir his var içimde," dedi Bryce, eve doğru giderken. "İş konuşacağız."

"Dört gözle bekliyorum," diye yalan söyledi Thomas, tam ön kapı kapanırken. İkinci kattaki balkonda beliren pembe bir ışık dikkatini çekene kadar, kıpkırmızı, ifade edilemez bir öfkeyle olduğu yerde kalakaldı. O Vivienne'in perdeleri kapattığını görmek için tam zamanında baktı.

Tekrar ortaya çıkmadı.

Üç saat sonra eve geldiğinde buzdolabının dolu olduğunu gördü - şaşırtıcı- ve mutfak masasının postalarla dolu olduğunu gördü -şaşırtıcı değil. Kız kardeşi dışarıdaydı - büyük olasılıkla sokağın aşağısındaki günlük kampta danışman olarak çalışıyordu. Faturaları sıralamak için biraz zaman harcadı,

Yığınları görmezden gelinebilecekler ve gelemeyecekler olarak ayırdı. Bu iş bittiğinde annesini görmek için üst kata çıktı.

Onun odasına girmekten nefret ediyordu. Daha çok yaşayan bir mezar gibi hissediyordu.

bu günlerde. Perdeleri açık uyurdu, güneşle birlikte uyanmaya kararlıydı - Thomas ve Tessa şafaktan önce onunla birlikte yatağa girdiğinde şaşırmış gibi yapardı. Bir saatin üzerine tıklardı. karikatürünü çizip yorganını kaldırır, birkaç dakika daha dinlenmeleri için birbirlerine sokulmalarına izin verir.

Şimdi televizyon açıktı ama annesi uyuyordu. Buna şaşırmamıştı. Enerjisi geçici patlamalar halinde gelirdi. Buzdolabının dolu olması, bu hafta market alışverişine gittiği anlamına geliyordu. Böyle gezintiler genellikle fiziksel bir çöküşe neden oldu. En son girdiğinde eve gelmemişti. Onu arabasında uyurken bulmuştu, yiyecekler bagajda bozuluyordu.

Yatağının yanındaki sallanan sandalyeye oturdu - eskiden çocuk odasında olan sandalyeye, henüz küçükken uyumak için sallandı. Güneşin doğuşunu izlemek için yerleşirken altında gıcırdadı.

seçtiği film. Uyanması saatler sürdü. Sanki bir hiper uykudan uyanıyormuş gibi yavaşça kendine geldi. Thomas'ın orada oturduğunu görünce yüzü yürek burkan bir gülümsemeye aydınlandı.

"Rüyamda seni görüyordum," dedi her zamanki işaretlerle desteklenmiş konuşmasına dönerek. "Eve ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Hafta sonu izinliyim." Yanağını öpmek için eğildi ve bunu yaparken bir işaret yaptı. "Hazır buradayken çimleri de biçerim."

"Amcan çimleri biçiyordu."

"Amcamın gereken kendi işleri var. Ben yaparım, sorun değil. sorun. Ön basamak yine sallanıyor; hazır buradayken onu da tamir edeyim de Tess'le bileğiniz burkulmasın." Durakladı ve sonra "Ve haftalık market teslimatı ayarlayacağım." diye ekledi.

"Tommy." Ailenin adını onun için imzaladı ve kalbine bir *T* harfi bastırdı. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Yapabilir misin? sormak istedi ama dilini ısırды. Kavga etmek istemiyordu. Bu kadar az zamanları varken olmazdı. Yer değiştirdi, Yüzünü ona dönebilmek için yastığını destekliyordu. Saçları uzun bir örgü halindeydi, sarı saçları griye çalıyordu. Birkaç dakika boyunca ona gülümsedi.

Onun bakışları altında kıpırdandı. "Ne?" "O sandalye için çok büyüksün."

"Çok büyük bir sandalye değil."

"Eskiden bunun içinde çok küçük görünürdün." Tess'le küçükken ve hâlâ kendi bedeninin efendisiyken geçmişe dair nostalji yapmak onun yaptığı bir şeydi. Yapması kolaydı-

Her şeyi saklardı. Babası ona sürü faresi derdi, o ise bu lakabı şiddetle reddederdi. Bir keresinde ona "*Ben bir hafıza koruyucusuyum*" demişti. *Küçük çocukları kucaklanamayacak kadar büyüdükten sonra, bir annenin sahip olabileceği en önemli iştir.*

Şimdi esnedi. "Keşke bu kadar uzağa gitmek zorunda olmasaydın." "Bu iyi bir iş. Kaçıramazdım."

"Bize bakmak senin sorumluluğunda değil, tatlım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ama o , kim yapacaktı? Babası asla geri gelmeyecekti. Annesi hiç iyileşmiyordu. Doktorlar zor kazanılmış teşhisine *nörolojik* diyorlardı. *Ömür boyu. Kronik.* Aniden ortaya çıkmıştı. Bir kış, babasını gömmeden üç kötü yıl önce, zatürreye yakalanmıştı. Öksürük nöbetleri günlerce sürmüştü.

Ve sonra o günler haftalara dönüştü. Haftalar aylara dönüştü. Yataktan çıkmayı bıraktı. Uzun saatler uyudu. Her zaman rengarenk kırılgan ve griye dönüştü. Her zaman semptomlarının yönetimi için tedaviler. Tedavi değil, yönetim. Ancak tedaviler pahalıydı.

Annesi yatağın üzerinde, fazla hevesli bir bakışla onu izliyordu. "Kız kardeşinin Connecticut'ta ne yaptığınıla ilgili ilginç teorileri var."

Ayaklarını yatağın kenarına attı ve kaşlarını kaldırdı. "Tessa'nın nasıl biri olduğunu bilirsin," diye ekledi.

Parmaklarını şakağından çekti. "Hayal gücü mü?" "Bunu söylemenin çok güzel bir yolu."

Annesinin daha fazla bilgi beklediğini anlayabiliyordu. Burnunu sokmak annesinin yapacağı bir şey değildi ama Thomas'ın da bir sırrı yoktu.

Vivienne hakkında konuşmak istemedi. Onu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Annesinin anlayacağı şekilde değil.

Onun yerine "Akşam yemeği için lazanya yapmama ne dersin?" diye sordu.

Gülümsemesi genişledi ve öylece bıraktı. "Yeni gizemli işinde yemek pişirmeye başladın mı?"

"Tam olarak değil," diye imzalayarak gülümsemesine karşılık verdi. "Dondurucuda bir kutu gördüm."

- - -

Ertesi sabah Pazar günüydü. Göğsünde bir kedi, dönüştürülmüş garaj yatak odasının ve raflardaki eşyalarının tanıdık görüntüsüyle uyandı. Bu onu düşündüğü gibi rahatlatmamıştı. Yavaşça kalktı ve kahvaltı hazırlamak için mutfığa yöneldi. Bir kase mısır gevreğinin ortasındaydı ki kız kardeşi karşısındaki tabureye çöktü ve tezgâha bir gazete attı.

"Oku ve ağla," dedi. "Kız kardeşin yerel bir kahraman. Dün kampçının biri yemekhanede üzüm yerken boğuluyordu ve ben, Tessa Rose Walsh, Heimlich manevrasını o kadar etkili bir şekilde yaptım ki neredeyse karşısında oturan çocuğun gözünü çıkarıyordu."

"Güzel," dedi Thomas.

"bir bakın." Kâğıdı ona doğru itti. "Sayfa sekiz.

Alttaki makale. Bir resim bile var."

Kasesini ve gazeteye uzandı, gözleri manşete takılınca durakladı.

İş Adamının Oğlu Denizde Kalp Krizi Geçirdi

Midesi bulandı. "Bugünün gazetesi bu mu?"

"Evet." Tessa'nın sabrı tükenmişti, taburesinde zıplıyordu.

"Okuyamıyor musun? Sadece aç."

Onun yerine yapmak için tezgâhın diğer tarafına uzandı ama adam elini yüzüne götürerek onu uzak tuttu ve aradığını bulana kadar ekteki makaleyi taradı.

Yirmi iki yaşındaki Donahue hava yoluyla yakın hastaneye kaldırılmış burada öldüğü açıklanmıştır. Üniversiteden yeni mezun olan gence yakın kaynaklar, kürek yarışlarına katılan Donahue'nin herhangi bir altta yatan koşullar. Günün başında, birkaç aile dostuyla birlikte balık tutmak için yola çıktığında sağlık durumu iyiydi.

Kağıdı yere bıraktı. "Gitmem gerekiyor."

"Ne?" Tessa onun ardından tabureden indi. "Tommy, seni zar zor görebildik."

"Biliyorum. Özür dilerim." Elindeki tabağı lavaboya bıraktı ve saçlarını karıştırmak için uzandı. Kadın öfkeyle eğilerek adamın altından çıktı. "Yakında döneceğim," dedi adam. "Söz veriyorum."

- - -

Döndüğünde Farrow malikanesini bıraktığı gibi sessiz buldu, sadece köpekler onu karşılamak için oradaydı. Evi ararken onları savuşturdu ve sırayla her odayı boş buldu. Vivienne evdeyse bile ortalıkta görünmüyordu. Havuz kenarında uzanmıyordu. Oturma odasında kıvrılmamıştı. Üst katta, kapısı kapalı ve müzik çalan odasında da yoktu.

Köpeklerin peşine takılarak misafir odasına doğru ilerledi, omzuna yeni çamaşırlarla dolu bir spor çantası asmıştı. Onu orada yatağın ortasında oturmuş, dizlerini çenesine çekmiş bir halde buldu. Eşikte donup kaldı, köpekler baldırlarına çarparak hantalca durdular. Kargaşa bakışlarını onunkilere çekti. Yeni duş almıştı, saçları örgülüydü ve yüzü temizlenmişti. Yine de ağladığı her halinden belliydi. "Vivienne?"

Kadın hemen ayağa kalktı. Çantasını yere bırakacak vakti olmamıştı ki, kadın çantasını yere düşürecek kadar sert bir şekilde ona çarptı. ciğerlerinden nefes aldı. Kolları ona dolandı ve onu kucakladı. Parmakları gömleğinin içinde sıkılaştı ve titreyerek büyük bir nefes aldığını hissetti.

"Görür görmez geri geldim," dedi.

Sorması gereken sorular olduğunu biliyordu. Kibar sorular.
Anlamsız sorular - İyi misin? Yakın mıydın? Yapabileceğim bir şey var mı?

O sormadı. Çok bencildi. Bilmek istemiyordu. Bunun da ötesinde, göğsünde kontrol edemediği bir tedirginlik vardı.

Yakup otu gibi kök salan bir yanırlık hissi. Onun havuz başında ağlayışını, bileğindeki camı çıkarırken gözlerindeki çalkantılı bakışı düşündü. Philip garaj yolunda: *Sana kazara ulaşmadım.*

Göz yanılsamasına bakıyormuş gibi hissediyordu, gerçek sadece değişen bir perspektif uzağındaydı.

"Burada olmalıydım," diye fısıldadı başının tepesine.

Gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekildi. Bu kadar yakından, şampuanının çiçekli notalarını ve biraz da hindistan cevizi kokusunu alabiliyordu. Gözleri öğleden sonra ışığında erimişti, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Hiç düşünmeden parmaklarını uzaklaştırdı. anında sertleşen bir şey vardı; son birkaç haftadır tanıdığı bir kararlılık.

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum," diye onu temin etti. "Senin işin beni , ben taşları tekmeleyebilirim, vs. I

Geçen sefer hepsini , bu yüzden beni-"

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve cümlesinin geri kalanını bir öpücükle yuttu. Tadı umursamaz ve düşüncesizceydi ve Hindistan cevizli dudak kremi. Kafasının içindeki son tutarlı düşünce kekeleyerek durdu. Adam ona doğru eğilip sırtını öperken elleri saçlarına kaydı.

Tek bir öpücüktü, yakıcı ve mükemmel.

Bir öpücük ve ardından his bir balyoz gibi ona doğru savruldu. Onu üzerinden indirdi ve yavaşça topuklarının üzerine yatırdı.

"Vivienne-" Sesi yanık çıkmıştı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Annesini ve büyüyen fatura yığınının, kız kardeşinin boş üniversite fonunu düşündü. Yapamazdı.

eve eli boş dönmeyi göze alamaz.

Amelia son konuşmalarında durumu gayet açık bir şekilde ifade etmişti: *Ona zarar verme. Onunla yalnız kalma.* Döneli on beş dakika olmuştu ve şimdiden ikisini de yapıyordu.

"Yapamam" diye fısıldadığında başparmağı hâlâ kızın gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Yanaklarına koyu, öfkeli bir kızılık yayıldı. Ona bakmadı. Parmak uçları dudaklarının üzerinde gezinirken orta mesafeye baktı. Gerginliği hisseden köpekler adım atmaya başladı.

"Hey." Thomas onun görüş alanına girmeye çalıştı. "Sen- İkimiz de- Şey, demek istediğim-"

Bocalıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Sağ eli bir merhamet cinayetiyle açık avucunun içine doğru yanlamasına bıçaklandı.

Dur.

Hemen sustu ve ellerini başının üstünde birleştirdi. Bakışlarının sert duvarı kaya gibi sağlamdı. Baygınlık geçirdi, Bu korkunç duyguya karşı kendini kanlı bir şekilde dövebilir ve yine de onun kendisine birkaç dakika önce baktığı gibi bakmasını sağlayamazdı - omurgasında hissettiği bir bakışla.

Artık burada kalamam, diye imzaladı.

"Bekle." Kalbi iğrenç bir şekilde çatırdadı. "Vivienne, lütfen biraz bekle-"

Su gibi yanından geçip koridora çıktı ve köpekler peşinde koşarken gözden kayboldu. Kadın gider gitmez sandalyesine yığıldı ve ellerini yüzüne bastırdı.

"Siktir!"

Masasına bir hamle yaptı ve kalemligi uçurdu. Duvara çarptı, kalemler yere saçıldı. Bu onu daha iyi hissettirmedi. Üst katta, Vivienne'in yatak odasının kapısı çarparak kapandı. Vivienne'in Ses evin her yerinde yankılandı, mesajı açıktı.

Thomas'a bir mezarın üzerine yuvarlanmış bir taş gibi geldi.

10

vivienne

Vivienne ertesi sabah saat sekizde Reed ile buluştu. Le Presse Café'nin pelüş, erik rengi koltuklarında karşılıklı oturdular; Vivienne pötikareli bir takım, Reed ise

kesilmiş deri yelek, ikisi zıtlıkların keskin bir tablosu.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Reed, elindeki soğuk birayı tokmak gibi yere bırakarak. Kenarından tatlı köpükler aktı. "Walsh'un huzurunda ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi."

Öfkesinin nesnesi dışarıda bir bankta oturmuş, kendi kahvesini yudumluyordu. Thomas'ın adının geçmesi bile küçük düşme duygusu içinde yuvarlanıyordu.

Onu öpmüştü.

Onu öpmüştü ve o da onu reddetmişti.

İşleri daha da kötüleştirmek için, mükemmel bir "Evet, Bayan Farrow" ve "Hayır, Bayan Farrow" ve onun soğukkanlılığı Vivienne'in gözüne bir çatal saplama isteği uyandırdı. Bu tamamen haksızlıktı. Aşağılanmanın karnında erimiş bir delik açtığı gece, hiç de kötü durumda değildi.

Çayını yudumlarken onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Bu uğursuz saatte beni neden buraya kadar sürüklediğini söyleyecek misin?" diye sordu Reed, "yoksa beni tahmin et?"

Sana bir teklifim var.

"Bir teklif mi? Zaten şüpheleniyorum. Ne teklif ediyorsun?"

H-u-d-s-o-n ailesinin hayır galasında seni yanında istiyor.

"Hudson." Reed yavaşça söyledi, sanki kulağına gibiydi.

"Turner?"

Başka birini tanıyor muyuz?

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Burada olmamızın sebebi bu mu? Mesajla yapılamayacak büyük konuşma *bu* mu? Beni küçük vakıf fonu arkadaşlarından birine mi satmak istiyorsun?"

Saçmalama. Eğer ondan hoşlanıyorsan bu w-h-o-r-i-n-g değil.

"Yaptığımı hiç söylemedim."

Yani, gitmek istemiyor musun?

"Hayır, ben-" İnledi ve elinin topuğunu gözüne bastırdı. "Dün gece neredeydim biliyor musun? Grayson'la birlikteydim. O ne yapıyordu biliyor musun? Pratik yapıyordu. Bir kadavra üzerinde. Böylece deneyebilir

Seni kesip açtığında *öldürmemek* için."

Bunu yüksek sesle duymak kanını dondurdu. *Ne istiyorsun?*

"*Demek istediğim* şu ki, burada Hudson Turner'ın küçük sevgilisine randevu verip vermemesinden daha önemli şeyler var. toplum balosu."

Bunu biliyorum.

"Oh, öyle mi? Çünkü hiç de öyle görünmüyor."

Tüm neden yaptığımı sanıyorsun? J-e-s-s-e'nin ameliyat için k-e-t-a-m- i-n-e'ye ihtiyacı var. H-u-d-s-o-n bunu sağlamayı kabul etti. Bir bedel karşılığında.

Reed'in yüzünde anlayış belirdi. "Ben." Başını salladı.

"İnsanlar para birimi değildir, Viv."

Bu smokin ölçülerini H-u-d-s-o-n'a göndermeye zahmet etmemem gerektiği anlamına mı geliyor?

"Kahretsin." Kanepeye yaslandı. "Biliyorsun, tüm bunlar eninde sonunda seni yakalayacak. Karşılaştığın her sorundan rüşvet vererek kurtulamazsın."

Kim demiş?

"İşte bundan bahsediyorum." Ona bir parmak salladı. "Çok kibirlisin."

Kendime güveniyorum.

"Dağınıksın. Eğer bunlardan biri için aşağı inersen, ben de inerim."

Dramatik olma.

"Dramatik değil, gerçek bu. Meclis'le doğrudan bağlantının ben olduğumu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Walsh'un parçaları birleştirmesi ne kadar sürer? İkimiz de biliyoruz ki, Grayson'ın bunu öğrenmesine izin vermeyecek.

"Neşterle yanına yaklaşmam."

Dışarıdaki bankta oturan Thomas boş kahve fincanını yakındaki bir çöp kutusuna attı. Huzursuz ve sabırsız görünüyordu.

Dizleri zıplıyordu. Gözleri camın arkasında buluştu ve birden nefes alamaz oldu.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu - onu öpmüş olması mı, yoksa bunu düşünmeden edememesi mi? Bununla kendine *işkence ediyordu*. Ne bekliyordu ki? Elbette onu reddetmişti. Vivienne Farrow sevinecek biri değildi. Sıcak, tatlı ya da iyi biri değildi. Çoğu gün, o değildi İnsan olduğundan bile emin değildi. Reed ona insanların para birimi olmadığını söyledi,

Ama onun yörüngesindeki herkes bir şekilde satın alındığı ve parası ödendiği için oradaydı.

Thomas Walsh da farklı değildi. Onu umursamıyordu. Sadece işinde iyiydi. Bütün yazı inatla onun savunmasını kırarak geçirmiş ve bunu bir maaş çeki için yapmıştı. Zamanı geldiğinde

gelirse, sırlarını Philip'e bir şarkı karşılığında
satacaktı.

Haklısın, imzaladı. Ortadan kaybolmalıyım.

"Ne?" Reed irkilmiş görünüyordu. "Bunu ne zaman söyledim?"

Yapmadın. Ama eğer T-h-o-m-a-s J-e-s-s-e ve onun P-h-i-l-i-p'e koşacak ve her şeyi mahvedecek. O anlamadan önce ameliyata girsem daha iyi olur.

"Hangi zaman çizelgesine göre hareket ettiğinden emin değilim," dedi Reed, "ama Grayson deneysel bir tıbbi prosedürü uygulamaya hazır değil. Onu gördüm Viv. Bir serumun nasıl takılacağını bile zar zor bulabiliyor."

Ben ne dersem onu yapar.

"Seni öldürecek."

Boğazındaki ani tuğlayı yutkundu. O Bryce Donahue'nun bir balıkçı teknesinin pırıl pırıl ön güvertesinde feryat ettiğini düşündü. Mikhail Popov, karla kaplı bir teknede nefes nefese ışsız bir arka yolun kıyısında. Thomas Walsh, yatak odasının sessizliğinde onu itti.

Ölümden korkmuyordu.

Aynadaki kızıdan korkuyordu.

Yarın gece yapacağız, imzaladı. Galada.

Reed tereddüt etti. "Pardon, *biz* mi dediniz?"

Kaçırılma gibi görünmesini sağlayabiliriz.

"Yine mi *biz*?" İçkisine dokunmamıştı ve eriyen buz köpüğü hızla çamura dönüştürüyordu. "Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Buna değmesini .

Taş gibi bir bakışla onu sabitledi. "Pekâlâ. Isırırım, ama sadece senin kindar küçük beyninin iç işleyişinden etkilendiğim için- tam olarak nasıl bir ortadan kaybolma eylemi yapmayı planlıyorsun?

Walsh bugüne kadar gördüğüm en kararlı bekçi köpeği."

Dikkatlerini dağıtacağız, diye imzaladı Vivienne. Bir an düşündü ve sonra ekledi: Geçen yıl yüzme takımımız paintball silahlarıyla rakip bir okulun soyunma odasını bastı.

"Paintball silahları," dedi Reed kuru bir sesle. "Ne kadar yavan. İkimiz de aynı fikirde olalım diye söylüyorum, beni bu partide

Turner'iyilik yapmak için mi, yoksa sabote etmene yardım etmem için mi?" Bunu düşündü.

İkisinden de biraz. "Benden nefret edecek."

Sana ne ki? Yepyeni bir F-e-r- r-a-r-i'si olan ve seçtiği Ivy League okuluna tam burslu giden bir vakıf fonu veledi. O bir Senin olmadığın her şeyi. Onu yere sermek iyi hissettirmez ?

Reed tartışacakmış gibi ağzını açtı ve sonra kapattı
Yine pencereden Thomas'ı seyrediyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu sonunda. "Bence yapıyorsun. Bence Walsh'la aranızda bir şey oldu ve sen çıldırıyorsun."

Hayır demedin, diye not etti.

Yüzünü buruşturdu. "Yardıma ihtiyacım olacak." *Diğer adayları işe .*

"Olacak mıyız? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama onları manipüle etmek benim ve Grayson'kadar kolay olmayacak."

Neden olmasın?

"Birincisi, o kadar çok insana rüşvet verecek paranız *ya da* istihbaratınız yok. Bir diğeri, onlar Meclis'e hesap veriyor, size değil. Neden?

hiç tanımadıkları biri için kendilerini tehlikeye atarlar mı?"

Çünkü sen onlara .

"Ben mi?" Reed kanepeye yaslanarak bu fikrin kafasına dank etmesine izin verdi.

Sonunda kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Tamam. Ben varım. Pis işlerini yapacağım ama gelecek dönemin okul ücretini istiyorum."

Tamamdır.

"Tamamı ödendi, taksitle değil."

Vivienne kaşlarını çattı. *Bir kerede taşınacak çok para var. P-h-i-l- i- p fark edebilir.*

"Benim sorunum değil. Eğer bu fani ayrılırsan, tek kuruş görmeyeceğim ve mezun olmayı planlıyorum." İçkisinin son damlalarını ve aralarına koydu. "Ödemeyi peşin yap, hatta Grayson'a haberi ben vereyim, senin vermene gerek kalmasın. Diğer adayları da getireceğim.

sıraya girmek için. Küçük partinize geleceğiz ve bir olay çıkaracağız. Çok güzel olacak."

Tamam, Vivienne imzaladı. *Parayı bu gece hesabına yatıracağım.*

Reed gitmek için ayağa kalkarken, "Şuna bak," diye hayret etti. "Kinci ama mantıklı biri."

- - -

Sessizce eve döndükten sonra, Thomas ve Vivienne araba yolunda oturmuş, yüksek şeker akçaağaçlarının gölgesine park etmişlerdi. ön tarafta. Motor tıkırdadı, soğudu. İkisi de kıpırdamadı, kemerlerini açmak için bile.

"Deniyorum," dedi Thomas ve onu irkilterek kendisine bakmasını sağladı. Elleri kucağında çeşmeye baktı. Güneş ışığı suda kırılıyor, damlacıkları prizmatik renklere dönüştürüyordu. "Bir denge bulmaya çalışıyorum. İşimi yapmaya çalışıyorum. Deniyorum-" Bir kas Çenesi seğirdi. Yumuşak bir sesle, "Ne istediğimi ve benden ne beklendiğini ayırmaya çalışıyorum," dedi.

Arabanın içi aniden cam gibi kırılmanlaştı. Dışarıda ılık bir rüzgâr dallarındaki beş köşeli yaprakları karıştırdı. Pencerelele su, parıltılı bir su sıçramasına neden oluyordu. Vivienne'in göğsü sanki üzerine çöküyormuş gibi hissetti.

İmzalamadan önce Thomas'ın kendisine doğru bir bakış atmasını bekledi, *"Ne demek istediğini anlamıyorum.*

Yüzü düştü. "Yapma bunu. Beni buzdan çıkarma."

Olabildiğince hızlı bir şekilde kemerini çözdü ve kapıyı açtı. Sıcak, yanmış asfalt ve yeni kesilmiş çimen kokusuyla yoğun bir şekilde boşluktan içeri girdi. Kadının kapısının çarpması, hemen onunkinin çarpmasıyla yankılandı.

"Vivienne, bekle." Arabanın önünden hantalca geçti ve eve doğru hızlı bir adım atarken önünü kesti. "Bana sadece iki

dakika. Lütfen."

Kadın adama, adam da kadına çarpmadan hemen önce durdu. Kravatını çekiştirirken gözle görülür bir şekilde huzursuz görünüyordu.

"Geçen gün kendimi iyi ifade edemedim. Bana güvenen insanlar var. Evde. Hayal kırıklığına uğratamayacağım insanlar. Seçme lüksüm yok."

İçinde öfke alevlendi. *Öyle mi sanıyorsun?*

"Şey-" Tereddüt etti. "Evet."

Çünkü ben her şeye sahip olan şımarık bir çocuğum. Çünkü seçeneklerimden başka hiçbir şeyim yok. Çünkü tek yapmam gereken parmağımı şıklatmak ve istediğimi ya da kimi istersem elde ediyorum.

bir yerde, bir baca tiz bir ses çıkarıyor

Çip. Thomas ayakkabısını sürücüye sürttü, elleri ceplerindeydi. "Bu bir tuzak gibi geliyor."

İçinde bir çılgılık yükseldi. Bunu yapamazdı, yapamazdı.

Onun varlığında bir saniye daha midesi bulanacaktı. Hızlı bir topuk dönüşü yaparak ters yöne doğru ilerledi.

"Viv-Vivienne, bekle. *Bekle.*"

Beklemedi. Garaj yolundan aşağıya doğru koştu.

caddeye doğru hızla ilerliyordu. Fazla uzaklaşmadan ikinci bir araba garaj yoluna girdi ve gıcırdayarak durdu. Kısa bir süre sonra Jesse dışarı çıktı ve ikisinin de başarabildiğinden çok daha büyük bir şiddetle kapıyı çarptı.

Koyu mavi önlük giymişti.

Vardiyasından yeni çıkmıştı. Saçları dağınıktı, gözleri uykusuzluktan morarmıştı.

"Ne kadar da yüzüsüsün," diye tersledi, kızın yüzüne bakarak. "Öylece bir şeyleri değiştirebileceğini ve benim de hizaya geleceğimi mi sanıyorsun?"

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, burada benim kaptan köşkümüzdeyiz. Benim, senin değil. Bana emir veremezsin. Kararları sen vermiyorsun. *Ben* diyorum ki

Bu ilerletmeye hazır olduğumuzda. *Ben.*"

", bu kadar yeter." Thomas araya girdi ve bir elini Jesse'nin göğüs kafesine sıkıca dayadı. "Geri çekil."

"Dokunma bana." Jesse kolunu döndürerek yoldan çekti ve parmağını Vivienne'in burnunun altına soktu. "Sen psikopatsın, bunu biliyor musun? Gerçek bir b-"

Sözünü bitirmedi. Thomas'ın yumruğunun sesi sessizliğin içinde gürültüyle yankılandı. Thomas kolunu geri çekip elini sallayınca Jesse bir iniltiyle kendi içine doğru kıvrıldı.

"Yüce ." Jesse elini yüzüne götürdü, başparmağı kıpkırmızı olmuştu. "Delirdin mi sen? Burnumu kırdın."

Thomas özür dilemedi. "Burada işin bitti."

Jesse boyunun ölçüsünü aldı, hâlâ burnunu yokluyordu. Bu tamamen kırılmış görünüyordu, etrafındaki deri yeşil, hastalıklı bir renk almıştı. Önlüğünden kanlar sıçradı. "Her şeyi itebilirsin İstiyorsun," dedi ona. "Ama ben hazır değilim. Şimdi ilerliyoruz ve sen hayatta kalamayacaksın."

İkisine de dönüp bakmadan ayrıldı, araba yolundan geri geri çıkarken kaldırırma çarptı. Adam gider gitmez Thomas yüzünü ona döndü. Sağ parmak eklemının derisi yarılmış, kemik eklem yerinden çıkmıştı.

"Ne demek istedi?" Sesinde sert bir ton vardı. "*Hayatta kalamayacağını* söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Elin şişiyor.

"Elim umurumda değil."

Buz .

"Elim *umurumda* değil Vivienne. Soruya cevap istiyorum."

Nefesini yuttu. Ya itiraf ? Ya itiraf etseydi? Ya ona yaptığı her çirkin şeyi anlatırsa? O ne düşünürdü? Ne diyecekti?

Bu tehlikeli bir oyundu. Nasıl gideceğini çok iyi biliyordu, kaçıp Philip'e söyleyecekti ve sonra uğruna çalıştığı her şey

mahvolacaktı. Bu işe sadece para için girmişti. Bunu açıkça belirtmişti. Cesaretini kaybederek, "*Sana buz getireceğim*" diye imzaladı.

"Vivienne-"

Döndü ve ondan uzaklaşarak merdivenlere yöneldi.

Buzlu camla kaplı geniş kapılardan geçerek, sonsuz yumurta kabuğu beyazlığındaki geniş, boş koridordan aşağı iniyordu. Thomas Yol boyunca ona ayak uydurdu, sessizliği bir gök gürültüsü kadar engin ve karanlıktı.

İkisi de sessizliği bozmadı.

Mutfakta. Annesinin migren maskelerinden birini dondurucudan çıkarıp yumruğunun üzerine katlarken bekledi. O zaman tısladı parmak eklemlerine dokundu ama hareketsiz kaldı.

"Adı ne?"

Soru aldatıcı bir şekilde gündelikti. Elini buzlamaya odaklandı ve cevap vermedi.

"Kendim öğrenirim," dedi. "Öğreneceğimi biliyorsun, o yüzden şimdi söyleyen iyi olur."

Maskeyi kaldırdı ve altına baktı. *Serçe parmağın kırık görünüyor.*

"Bir isim istiyorum Vivienne," dedi. "Beşe kadar sayabilirsin."

Ya da ne?

Cevap vermek yerine "Bir," dedi. "İki. Üç." Cebindeki telefonu çaldı. Susturdu. "Dört. F-"

Zil sesi yeniden başladı. Vivienne telefonuna atladı ve cebinden çıkarırken maske yere düştü. Adamın elinden almasına fırsat vermeden telefonu açtı ve hoparlöre verdi.

Anında bir kız cıvıladı, "Tommy? Ne oluyor, bütün gün seni aradım."

"Üzgünüm," dedi. "Meşguldüm."

"Evet, bahse girerim direk dansı gerçekten gelişen bir iş," dedi diğer uçtaki kız. "Annem seni aramam için beni sıkıştırıyor. Doğum gününde evde olup olmayacağını bilmek istiyor."

"Henüz bilmiyorum." Vivienne'e anlamlı anlamlı baktı. "Seni sonra ararım."

Kız onu duymamış gibi görünüyordu. "Yılda sadece bir doğum günün oluyor. Sensiz pasta yemek zorunda mıyız? Hepsini yerim ve bunun midemi ağrıttığını biliyorsun. Karnımın ağrımamasını mı istiyorsun, Tommy?"

"Şu an iyi bir zaman değil, Tess."

Bir duraklama oldu. Sonra, "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. *Tanrım*. Yanında bir kız var mı? Kesinlikle yanında bir kız var. Sesini duyabiliyorum. *Tommy! Kız arkadaşın* mı var? Bana ve anneme söylemedin mi? Hayır, bekle-" Hoparlörden kocaman, hava emen bir nefes geldi. "*Sana para mı ödüyor?*"

"Evet," dedi Thomas ve vedalaşmadan telefonu kapattı.

Telefonu Vivienne'in elinden alarak tekrar cebine soktu. "İşbirliği yapmak zorunda değilsin," dedi Vivienne'in içini parçalayan bir sesle, "ama kim olduğunu bulacağım."

Sonra ne olacak? Zaten burnunu kırdın. Başka ne ?

"Seni bu kadar korkutmak için ne yaptığını bulacağım."

Donmuş maskeyi yerden kaptı ve kapıya yöneldi. Vivienne kıpırdamadan durdu ve onun gitmesine izin verdi, ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını dinledi. Adam gittiği anda, kadın fayans döşeli zemine çöktü. Yüzünü ellerinin arasına gömüp bir çığlık attı tek, sessiz bir çığlık.

Thomas'ın korkunç gerçeği öğrendiğinde ne düşüneceğini merak ediyordu.

Eğer ondan korkanın Jesse Grayson olduğunu bilseydi.

11

thomas

Adı Jesse Grayson'dı.

Ve Thomas onunla tekrar karşılaşırsa, burnunu kırmaktan çok daha fazlasını yapacaktı.

Vivienne'in davetsiz misafirinin kimliğini çözmesi o kadar da uzun sürmemişti. Nispeten, her neyse. Uyanık oturuyordu Şafaktan hemen öncesine kadar -bilgisayarı kucağında, misafir odası mavi ışıkla aydınlanmıştı- Vivienne'in bitmek bilmeyen gönderilerini taradı.

Aradığı şeyi Vivienne ve Hadley Appelbaum'un fotoğrafçıya güldükleri, balo elbiselerinin parıldadığı ve korsajlarının solduğu samimi bir karede bulmuştu. Grayson'ın yorumu bir düzine yorumdan biriydi: *Bu gece o korsajı takmaya devam et.*

Bu onu . Thomas bunu objektif olarak biliyordu. Rasyonel olarak. Mantıksal olarak.

Yine de içinde bir delik açtı.

Grayson'ın hesabına tıkladığında fotoğrafların silinmiş olduğunu gördü. Sadece eski bir profil fotoğrafı kalmıştı; bir adamın uzaktan çekilmiş fotoğrafı. kayalık bir tepesinde duruyordu, güneş etrafından akıyordu.

Ama adam buydu, Thomas bundan emindi.

O.

Cebindeki telefonu çaldı. Bu, ikinci kişiydi. neredeyse birkaç saat içinde kardeşlik başkanından aldı. O da Zil sesi, geniş lambri kaplamaya yaslanmış bir şekilde durduğu koridorda çınılıyordu. Tam Philip'in ofisinin kapısı açılırken susturdu. Seyrelmiş saçları dağılmış ve elinde dumanı tüten bir fincan Elinde kahve, Philip sanki Thomas'tan bile daha az uyumuş gibi .

"İçeri gel," dedi. "Şu işi çabuk halledelim."

Thomas onun peşinden ofise girdi ve gösterilen yere oturdu. Philip karşısındaki yönetici oturdu ve kahvesini masasının üzerine koydu. Birkaç dakika boyunca parmağıyla dudağının dengeli bir şekilde durmuş, Thomas'a sanki onu katledecekmiş gibi bakıyordu.

Thomas tam pes edip sessizliği bozmak üzereyken Philip öne doğru oturdu ve kalın bir dosyayı masanın üzerine itti.

"Bunu okuyun. İmzalayın."

Thomas temkinli bir şekilde dosyayı kendisine doğru çekti ve ön kapağı kaldırdı. Birkaç paragraflık hukuki jargon ilk sayfanın uzunluğuna .

"Uh-ne oldu?"

"Basit bir gizlilik anlaşması," dedi Philip, küçümseyici bir el sallayarak. "Hepsi basmakalıp şeyler."

"Ah." Thomas dosyanın kapanmasına izin verdi. "Bunu bana şimdi vermenin bir nedeni var mı?"

"Aslında var." Philip arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. Ağzı sanki ekşi bir şey ısırmış gibi görünüyordu. "Bu gece Turner ailesi yıllık kotilyonlarına ev sahipliği yapıyor. Son derece özel bir etkinlik. Meslektaşlarım orada olacak ve ne yazık ki basın da orada olacak."

"Ah," dedi Thomas, kaçırdığı kritik bir şey olduğunu hissetmişti.

"Vivienne'in size söyleyip söylemediğinden emin değilim," dedi Philip, "ama benim

uzun zamandır müşterimiz olan oğlunu geçtiğimiz hafta sonu kaybetti. Onunla kısa bir süre önce tanışmıştınız. Bryce Donahue."

"Haberleri gördüm," dedi Thomas. "Kaybınız için üzgünüm."

"Evet, bu gerçek bir trajedi," diye hemfikir oldu Philip. "Ne yazık ki gazeteciler köpekbalığı gibidir. Sudaki kanın kokusunu alırlar, gelirler dönüyor. *Daily Talk*'tan Isaac Shaw da onlardan biri. O bir hacker. Her şeyin bir komplo olduğunu düşünen bir gazeteci. Onu ciddiye alan kimse yok ama Vivienne'den bir alıntı yapabileceğini düşünüyor ve bu da onu bir sorun haline getiriyor."

",," dedi Thomas. "Araya girmemi mi istiyorsun?"

Philip gülümsedi. "Sen akıllı bir çocuksun. Shaw zerre kadar işaret bilmiyor. Birbirleriyle karşılaşılırsa -ki muhtemelen karşılaşacaklar- bu etkileşimi zarafetle atlatmasına yardımcı olmak için orada olduğunu bilmek içimi rahatlatacak."

"Bunu yapabilirim," dedi Thomas, tekrar sayfaları çevirerek Belge. "Gerçi - eğer söylememde bir sakınca yoksa - bunu zaten yapıyordum. Gizlilik Sözleşmesi'nin ne için olduğundan emin değilim."

Philip gerildi. "Sözleşmeyle ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hiç de değil," demek için acele etti Thomas. "Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum."

Vivienne'in üvey babası cevap vermeden önce bir duraklama oldu. "Bu geceki parti sokağa çıkma yasağını geçecek. Bazen Vivienne hava karardıktan sonra sorun çıkarıyor. Bu sorunun aramızda kalmasını sağlamak istiyorum."

"Kimseye bir şey söylemeyi planlamıyorum," diye teminat verdi Thomas. Banyodaki Vivienne'i düşündü, gözleri vahşi, bileği kanlıydı. Tedirginlik göğsünde bir delik açtı. Bugün buraya Philip'e Jesse Grayson'dan bahsetmeye hazırlıklı olarak gelmişti.

İçgüdüsel olarak buna karşı çıkmaya karar verdi.

Philip elini masaya vurarak, "Neredeyse unutuyordum," dedi. En üstteki çekmeceye uzandı ve şık bir puro kutusu çıkardı,

koyarak. "Sana bir hediyem var."

Thomas onu aldı ve kapağını açtı. Kadife bir yastığın içine yerleştirilmiş, tek taşlı, kalın bağlantılı bir bileklik vardı. Düz ve Parlak olmayan beyaz montürün hafif düzensiz bir şekli vardı. Bu Philip'in mühür yüzüğündeki taşla aynı görünüyordu, ışığı yakalayamayacak kadar opaktı.

"Amelia bunu senin için özel olarak yaptırdı," dedi Philip. "Giy bakalım. Bak bakalım uyacak mı?"

Thomas buna mecbur kaldı ve tokayı yerine takmak için kutuyu yere bıraktı. Zincir bileğine soğuk geliyordu. Beyaz taş kör bir göz gibi ona göz kırpıyordu.

"Bu harika. Teşekkür ."

"Artık ailedensin," dedi Philip. "Peki bu ailede biz ne yapıyoruz?"

Thomas yutkundu. Kendini garip bir şekilde köşeye sıkıştırılmış hissetti. "Bunu aile içinde tutuyoruz."

"Aynen öyle." Philip gülümsedi. "Gizlilik Sözleşmesini imzala, evlat. Bu sadece bir formalite."

- - -

Birkaç saat sonra, yayıyla güreşin ortasındaydı.

Kapı zili çaldığında kravat taktım. Bir ölüm çanı gibi evin her yerinde yankılandı. Köpekler hemen havlamaya başladı. Yatağının üzerindeyken telefonu bir mesajla aydınlandı. Kravatından vazgeçti ve mesajlarını kontrol etmek için harekete geçti.

Prenses

kapı

Thomas

Beni uşakla karıştırdınız.

Kapı zili tekrar çaldı. Dışarıdaki her kimse düğmeye tekrar tekrar , köpekler çıldırsın diye basılı tutuyordu. Yatağının üzerinde, telefon karanlıkta kaldı. Vivienne'in ailesi bir saat önce yola çıkmış, ikisini kendi başlarına hazırlanmaları için geride bırakmıştı. Evin öbür ucunda kapı zili çaldı da çaldı. Thomas bir iniltiyle pes etti.

Köpekleri bir kenara iterek ön kapıyı açtı ve diğer tarafta Hadley Appelbaum ve Frances Lefevre'yi buldu; ilki kabarık, erik rengi bir elbise, ikincisi ise özel dikim bir smokin giymişti.

"Heyecanlan Süpermen," dedi Frankie, her zamanki . "Biz de seninle geliyoruz."

"Kim demiş?"

"Vivienne," dedi Hadley, onu gördüğüne pek de memnun olmuşa benzemiyordu.

Frankie ise çok mutlu görünüyordu. "Seninle arabada yalnız kalmak bile istemediğine göre onu gerçekten kızdırmış olmalısın. Nerede o?"

"Üst katta," dedi Thomas karanlık bir sesle. "Gidip onu getireyim."

- - -

Vivienne'i yatakta buldu, teni batan güneşin altında altın renginde yanıyordu, gölgesi duvar boyunca şekerleme gibi uzanıyordu. Adam içeri girerken başını kaldırıp bakmadı. Yüzüstü uzanmış, ipek bir pijama giymişti.

Saçları pembe bigudiler içindeydi. İnce bir olta teli kıvrılmıştı. dişlerinin arasında. Tüm dikkatini küçük cam boncukları bir telin üzerine yavaşça geçirmeye vermiş görünüyordu.

"Arkadaşların aşağıda," dedi. "Hazırlansan iyi olur."

Kadın onu görmezden geldi, ayakları havada sallanıyordu. Bir çift suni kürk terlik, duyulabilir bir *hışırıtı-hışırıtı-hışırıtı* ile birlikte çırpındı.

"Ya da burada kalabiliriz," dedi kendini duvara yaslayarak. "Ve sen de bana neden birdenbire benimle arabada yalnız kalmak istemediğini söyleyebilirsin."

Sessiz kalarak teli düğüm haline getirdi. Cebindeki telefonu tekrar çaldı.

Susturdu. Tekrar.

"Seni incitmek istememiştim Vivienne," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

En azından bu onu harekete geçirmiş gibiydi. Yataktan yuvarlandı, ayak parmaklarının üzerinde akıcı bir şekilde yükseldi ve onun eline uzandı, bunu yaparken bileziği bileğine geçirdi. Bir dizi soluk midilli boncuğu yerine oturdu, CRYBABY kelimesi düzgün siyah harflerle yazılmıştı

yazılar. Gümüş bandın tokasını gevşetmek için işe koyuldu. yanında. Yumuşak bir *klik* sesiyle zincir ellerinde gevşedi. Parmaklarını zincirin halkaları üzerinde gezdirerek zinciri adamın avuçlarına aktardı. Dokunuşu adamın içini yakıp kavurdu.

"Philip'in bana verdiği bileziği beğenmedin mi?"

Düz kehribar rengi bakışları onunkine doğru yükseldi. *Benimkini daha çok seviyorum.*

"O zaman ben de seninkini giyerim."

Günlerdir yaşadıkları en dostane görüşmeydi ve Göğsünün içindeki bir şey anında gevşedi. Onun bakışlarında gördüğü her neyse, kendi bakışlarının da titremesine neden oldu. Adam zinciri cebine koyarken kadın onun altından çıktı. *Hazırlanmalıyım.*

"Ya partiyi iptal edersek?" dedi hiç düşünmeden. "Burada kalabiliriz."

Bu öneriden ürkmüş görünüyordu. *Ve ne yapalım?*

"Sen nasıl istersen. Şahsen ben kanepede oturup hiçbir şey yapmayacağımızı düşünüyordum."

Yan ona baktı, düşündü. Birinin olmaması

Açıkça işten çıkarılması düğümü daha da gevşetti. Sonunda imzaladı,

Köpekbalığı
Haftası'ndayız.

Sırıttı. "Bana sorarsanız televizyondaki en iyi hafta."

Gülümsememek için dudağını ısırdı. *Kravatın berbat görünüyor.*

"Evet." Kısa bir kahkaha attı. "Philip bana bir klips vermeliydi."

Baban sana hiç öğretmedi mi?

"Hayır, uh-" Boğazını temizledi. "Bana pek bir şey öğretmedi."

Yüzündeki tüm kahkaha izleri kayboldu. O baktı

Birdenbire ciddileşti, bigudilerinden bir tutam saç çözüldü.

Sana yardım edebilirim.

Adam itiraz edemeden, kadın ayak parmaklarının ucuna kadar yükselmişti. ve çevik parmaklarıyla düğümü yeniden atmaya başladı. Ona erişim izni vermek için çenesini kaldırdı, nabızı hızla atıyordu. İşi bittiğinde, kadın çalışmasını incelemek için geri çekildi.

Güzel görünüyorsun.

Şaşırmış gibi yaptı. "Bu bir iltifat mıydı Bayan Farrow?" Onun göğsünü okşayarak banyoya doğru döndü.

Fazla uzağa gidemedi. En iyi ihtimalle yarım adım. Yeniden düşünmesi için tek gereken buydu. Onu kolunun kıvrımından yakaladı ve bir piruete doğru çekiştirdi. Adam eğilip aradaki boşluğu kapatmadan önce kız ona sorgulayan tek bir bakış atmayı başardı.

Onlar. Bu sefer doğru olanı yaptı. Acele etmedi, onu istediği gibi öptü - o gün odasında yapması gerektiği gibi. Elleri kızın omurgası boyunca uzanıyor, kızın nefesi dilinin üzerinde sessiz bir soluk halinde paramparça olana kadar onu kendine doğru bastırıyordu.

Güneş ağaçların arkasına doğru batarken öpüşme derinleşti, onları kadifemsi bir alacakaranlıkta örtülü bıraktı. Karanlıktan cesaret alarak -ya da aciliyet duygusuyla acele ederek- Vivienne onun yakasını kavradı ve sadece birkaç dakika önce bağladığı düğümü çözdü. O anda en üst düğmesi açıldı. İkincisi. Üçüncüsü.

Parmak uçları köprücük kemiği boyunca pençeler gibi sıyrıldı.

"Viv? Hazır mısın?"

Koridordan gelen bir ses onları birbirinden ayırdı, ikisi de zor nefes alıyordu.

Hadley, köpekler tarafından kuşatılmış, yüz ifadesi düz bir şekilde ortaya çıktı.

Vivienne sanki başından beri yapıyormuş gibi hızla bigudilerini çekiştirmeye, saçlarının yumuşak dalgalarını sallamaya başladı. Hiç de inandırıcı değildi. Yüzü renkten renge girmişti. Ruju pembe bir karmaşaydı. Kendinden utanan Thomas elinin tersini ağzına bastırdı. Parmak eklemleri lekeli çıktı.

"Geç kaldık," dedi Hadley. Suçlayıcı bir ifadeydi. "Annem beni öldürmeden gidelim."

- - -

Turner ailesinin evi, yıpranmış tuğlalar ve panjurlu çatılardan oluşan geniş bir Gürcü malikanesiydi. Şık beyaz sütunlar giriş yolunu destekliyordu, altlarında ise

sarı ip ışıklar. Birkaç pahalı görünümlü araba park edilmişti. Çitler boyunca uzanıyordu. Thomas'a göre burası gerçek insanların yaşadığı bir yer değil, Bond filmlerinden bir sahne gibiydi.

Park görevlisinin gösterdiği yere yanaştı ve görevli kapısına bir parmak vurunca şaşırdı. Aşağı doğru yuvarlandı.

Pencereden baktığında kırmızı yelekli ve ödünç mokasen ayakkabı giymiş sivilceli bir çocukla karşılaştı. "Vale mi?"

"Uh, evet. Teşekkürler." Thomas anahtarları ona fırlattı ve diğer üç kapı arkasından çarparak kapanırken dışarı tırmandı. Biletini aldığı anda Vivienne ve arkadaşları kol kola girmiş, özel bir şakaya gülüşerek ön merdiveni yarılamlışlardı bile. Uzaklarda, gökyüzünde sıcak şimşekler çakıyordu. Hava elektrikle parlıyordu.

Vivienne, arkasından merdivenleri çıkarken Thomas'a bir bakış attı, elleri ceplerinde, midilli boncukları

Gömleğinin manşetinin altındaki deri. Elbisesi kiraz çiçeği rengindeydi ve saçlarını aynı renkte bir fiyonkla arkaya toplamıştı. Lamba ışığında yaldızlanmış, arkasında beyaz gökyüzü titrerken, bir tablo gibi görünüyordu.

Sanki bunu ona yüksek sesle söylemiş gibi yanaklarına renk geldi. Bakışlarının sıcaklığını solar pleksusunun derinliklerinde hissetti. Birdenbire tek düşünebildiği onu yalnız yakalamak oldu.

Ön kapıdan geçerlerken Frankie, "Süpermen," diye seslendi. "Sırayı bekletiyorsun."

12

vivienne

Vivienne partiye girer girmez annesi bir akbaba gibi üzerine çullandı.

"Geç kaldın," diye fısıldadı Vivienne'in bileğini tutarak. "Çok kızgın."

Vivienne arkasına dönüp bakmadan önce zorlukla kalabalığın arasına karıştı. Thomas'ın odanın diğer ucundan kendisine baktığını kısa bir an için fark etti. Onun yanında, bir kadın şık siyah elbisesi ve çok sıkı topuzuyla, telefonunu toplama sepetine bırakması için ona telkinde bulundu. Bir bakış paylaştılar -kadının iliklerinde hissettiği tek, anlamlı bir bakış- ve sonra adam Gitti, cesetlerin ışıltılı ezilmesinde yutuldu.

Biraz başı dönmüş bir halde, nereye gittiklerini umursamadan annesinin onu evin derinliklerine götürmesine izin verdi. Kalabalıktan uzağa. Işıklardan uzağa. Perdelerin hayali bir esintiyle verandadan içeri süzüldüğü pencereci bir salonun uzun, karanlık arterinden aşağı. Hava Ozon gibi kokuyordu, fırtınayla birlikte keskinleşmişti. Durmadılar. Devam ettiler, şeytanı geride bırakacak kadar hızlı ilerliyorlardı, annesinin mükemmel manikürlü tırnakları ön kolunu ısıırıyordu.

"Bir muhabir var," diye tısladı, sığ bir basamaktan aşağı inerlerken. "Etrafı kokluyor. Soru soruyorum. Philip

bir durumda. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Vivienne dinlemiyordu. Bir t  y kadar hafif hissediyordu. Pırıl pırıl ve coşku... Sanki bir bağ olmadan havalanabilirmiş gibi. ve g  ky  z  ne doğru yuvarlanır.

"Bunu halletmen gerekecek," dedi annesi ısrarla. "Senin yaptığın gibi."

Vivienne uzaktan annesinin şöyle dediğini fark etti Korkunç bir şey. Berbat bir şey. Her neyse, kayıtlara geçmemişti. Thomas'ın o anki halinden başka bir şey düşünemiyordu. onu   pt  . Ciddiymiş gibi. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Tıpkı onun istediği gibi, o g  n eve geldiğinde onu odasında beklerken bulmuştu.

Vivienne daha   nce de   p  lm  şt   ama hiç b  yle olmamıştı. Vivienne bir daha kimsenin onu bu şekilde   peceğinden ş  pheliydi. Bin yaşına kadar yaşasa bile. Sanki kendi dışına fırlatılmış gibi hissediyordu; akşamın gelişmesini bir yerden izlemek zorunda kalmıştı. v  cudundan ayrı. Ancak bu sefer camın diğer tarafında sıkışıp kalmamıştı.

Bu sefer bulutlardaydı.

"Vivienne!"

Annesinin havlayarak adını s  ylediği ses onu yery  z  ne geri d  ş  yordu. Gerçek d  nya jilet gibi keskin bir netlikle odak noktasına geldi. Turner'ların fayans d  şeli mutfağında duruyorlardı, davul lambasının sıcak ışığı altında pişmiş altın. Buradan Evin karşı tarafından aralıklı olarak şenlik sesleri geliyordu.   ılgın kahkaha patlamaları. Havai m  zik parçaları. Keskin   atal bıçak sesleri.

Ve altında, bir fısıltı gibi, g  k g  r  lt  s  n  n ilk hafif g  mb  rt  leri vardı.

Vivienne'in   n  nde annesi topuklu ayakkabılarının   zerinde hafif  e sallanıyordu. Tam olarak sarhoş değildi ama sarhoş   ok yakındı.

Yanakları

pembeydi, dudakları merlot kırmızısına boyanmıştı. Her zamankinden daha zayıf g  r  n  yordu,

Derisi yüzüne kadar çekilmişti, öyle ki gölgeler onu kasvet içinde iskelet gibi gösteriyordu.

Sinirlenerek, "Söylediğim tek bir *şeyi bile* dinledin mi?" diye sordu.

Vivienne başını salladı. Tezgâhın üzerindeki musluk damlamaya başladı. Su, geniş çiftlik evinin lavabosuna doğru *şıp şıp* şıplarken Anne el çantasına uzandı. İçindekileri karıştırarak bembeyaz bir mendil çıkardı.

"Kendini . Rujunu kirletmişsin."

Plink. Plink. Ses çıldırtıcıydı. Vivienne yapmadığında Annesi mendili alıp Vivienne'in ağzının kenarlarına doğru eğilerek onu düzeltme görevini üstlendi. Geri çekil, Vivienne bir sokak kedisi gibi onun eline vurdu.

"Vivienne, *gerçekten*," diye bağırdı annesi, bir sıyrıkla ilgileniyordu. "Sana ne oldu böyle? Sanki bize ne olduğu umurunda bile değil. Bu gece Philip için her şey demek. *Her şey*. Tüm şirketi risk altında ve sen yardımla oyalanıyorsun."

Bu suçlama soğuk suda ıslatılmak gibiydi. Yüzüne yansıyan her neyse belli olmuş olmalıydı, çünkü annesi bir kahkaha attı. Yüksek ve ince bir kahkahaydı, içinde hiç mizah yoktu.

"yaptığını mı sanıyorsun? Haftalardır o çocuğun peşinden koşuyorsun."

Ben-

"Bu sana yakışmıyor, Vivienne," diye tersledi annesi, o daha konuşmadan bitirebildi. "Bundan daha fazlası, bu ona haksızlık. Mikhail'e ne olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar korkunç bir şekilde öldüğünü?"

Yapma, diye imzaladı. Su daha hızlı damlıyordu. *Onun hakkında konuşma.*

"Biri yapmak zorunda." Annesinin sesi tıslayarak çıktı. "Biri sana ne olduğunu hatırlatmalı."

Sözler baştan sona bir silah sesiydi. Yaradan eski metalik bir acı sızıyordu. Eve dönüşünü düşündü - eskiden üzerine titreyen annesinin yavaşça uzaklaşmasını izledi.

Uykusuz gecelerde parmak ucunda yatak odasının kapısına gitme düşüncesi

ve kilitli buldum. Sallanma ya da kucağa alınma şansı yok. Ninniler yok, sevgi dolu dokunuşlar yok.

Ben senin kızınım, diye imzaladı ve elini ön kolunun kıvrımına bıraktı. Annesi kollarının beşiğine baktı, öfkesinin bir kısmı yatışmıştı. Yerine soğuk ve dokunulmaz bir keder çöktü.

"Doğru," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bir Miller'sın. Miller kızları da hayatta kalmayı başarır. O yüzden yüzünü temizleyeceksin, oraya geri döneceksin, ve ne gerekiyorsa yapacaksın."

Lavaboda su serbestçe akıyordu. Lavabo neredeyse doluydu. Vivienne'in annesi mendili tuttu.

"Al bunu," dedi. "Philip seni aramaya geldiğinde, işbirliği yapmanı bekliyorum."

Vivienne peçeteyi kaptı ve elbisesinin içine soktu. Avuç içini yüzüne sürterek daha da mahvetti. Ruj lekesini cıfcaflı bir şakacı sırtışıyla yanaklarına kadar sürmüştü. Annesi onu azarlama zahmetine girmede. Ne demek istediğini anlamıştı.

Zamanı geldiğinde Vivienne'in rolünü mükemmel oynayacağını biliyordu. geldi. Her zaman gelirdi. Biraz komikti. Aynadaki kız olmasa bile, hâlâ bir kafesin içindeydi. Karar veremiyordu.

Ağlamak, gülmek ya da çığlık atmak istiyordu. Belki de üçünün bir kombinasyonu. Vedalaşmadan ayrılmaya karar verdi, bukleleri ve makyajı mahvolmuştu.

Damarlarında dolaşan coşku gitmişti. Bir alev gibi yanan o sessiz coşku gitmişti. Yere sıkıca yapışmış, boğazı düğümlenmiş, göğsü boşlukta kalmıştı. Arkasında, su yere sıçradı.

İşte böyle başlayacaktı - bu geceki çözülme.

"Ve sevgilim," diye seslendi annesi, tam da o içeri kaçmadan önce salonda. "Thomas Walsh buraya bir iş yapmak için geldi. Bırakın yapsın, sonra da onu rahat bırakın. Yapabileceğiniz en nazik şey bu."

Vivienne başını dik tutarak oradan uzaklaşmak istedi. Onun yerine kaçtı.

Gözyaşları onu bulmadan önce koridora kadar gelebilmişti. Sığ bir oyuğa çökerek peçeteyi çekip çıkardı ve yüzünü temizlemeye koyuldu, yanakları acıyana kadar ovaladı. Açık pencerelerden süzülen bir esinti elbisesini hışırdattı.

Dışarıda, avluda, çay ışıklarından oluşan ışıltılı bir ağın altında parti devam ediyordu. Kalabalığın görüntüsü, düzgün bir sıra halinde dizilmiş yaban elması ağaçlarıyla bölünmüştü. Rüzgâr hızlanmış, yaprakları gümüşe boyamıştı.

şubeler.

Tellerin yumuşak senfonisinin altında tek bir ayak sesi duydu. Gözyaşlarını yanaklarından aceleyle silerek kaldırdı ve açık kapıların arasından Thomas'ı gördü. Aldatıcı bir şekilde

Ceketinin düğmeleri açık ve elleri ceplerinde rahat bir şekilde, ama kendini tutuşunda bir gerginlik vardı. Bir beklenti.

Partinin ışıkları onun arkasından akıyor, profilini altın sarısı çizgilerle yaldırlıyordu ve kadın belli belirsiz onun hiç bundan daha mükemmel görünüyordu.

"Her yerde seni arıyordum," dedi sesi inandırıcı olmayan bir şekilde yumuşaktı. Yaklaştı yaklaşırken sessizce onu süzdü. "İyi misin?"

Tamam, imzaladı.

"Yalan

söylüyorsun."

Onun bakışlarıyla karşılaşınca irkildi. Uzaklarda gök gürliyordu. Birazdan yağmur yağacaktı, ancak geçip giden bir yaz fırtınası Turner'ların en az endişe ettiği şeydi. Partileri şimdiden mahvolmak üzereydi.

Bunu görmüştü.

"Benim yüzümden," diye tahmin etti Thomas. "Haddimi aştım." Parmaklarını sıktı. *Hayır*.

Yıldırım koridoru bembeyaz aydınlatırken adam kadının önünde durdu. "Hayır mı?"

Sorun sen değilsin, diye ekledi. *Sen*.

"Mükemmel mi?" Yanağı çukurlaştı ve işaret parmağını başparmağına dokundurarak işareti taklit etti. "Bu oldukça büyük bir iltifat

sizden geliyor, Bayan Farrow."

Benimle dalga geçme. Hiç hoş değil.

"Sana iyi davranmamı mı istiyorsun?"

Bakışları onu sıkıyordu, karanlık ve beklenti içinde. Annesinin sesi kafasının içinde dönüp duruyordu. *Onu rahat bırak. Onu rahat bırak.*

Kendini bundan vazgeçiremeden, *"Beni tekrar öpmeni istiyorum"* diye imzaladı.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Birdenbire onu hiç görmediği kadar ciddi göründü. Korkunç bir an için reddedeceğini düşündü. Adamın nezaketi bir kenara bırakıp, aralarındaki bu dayanılmaz şey tamamen profesyonel bir şeymiş gibi davranacağını düşündü.

Avluda bir yerde, görünmeyen bir yaylı çalgılar dörtlüsü Çaykovski'nin "Sözsüz Şarkı"nın son notalarını çaldı. Konuklar takdir dolu bir alkış kopardılar. Oyuğun karanlığına gömülen Thomas ellerini ceplerinden çıkarıp ona uzandı ve parmak uçlarını çenesinin kenarında gezdirdi. Thomas'ın dokunuşuyla içinden bir ürperti geçti. Kalbi küt küt atarken ona doğru eğildi.

Bu onun bencilliği idi.

Ona sadece zarar verecekti.

Thomas onun yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken yeni bir şarkı başladı. Gözleri buluştu ve tutuştu. Bir kemanın yalnız feryadı yayıldı avlu, galeri, kemikleri. Binlerce şeyi aynı anda hissetti, hak etmediğini bildiği bir ağırlıksızlıkla boğuldu.

Bu kez eğilip onu öptüğünde, öpücük yumuşaktı. İçinde hiçbir aciliyet yoktu. Ağız, sanki onun hatlarının haritasını çıkarıyormuş gibi onunkinin üzerinde gezindi. Dudaklarının tepelerini, gülümsemesinin vadisini çiziyordu. Adamın acele etmemesinde tehlikeli bir şey vardı. Bu onu doğru olmayan şeylere inandırdı. Onu sanki bu an - bu çalınmış, gizli mükemmellik cebi - Sonsuza dek sürebilir.

Olmadı tabii ki. Kız hazır olmadan önce geri çekildi, nefesi kızın çenesinde dikiş atıyordu. Aralarındaki hava

Elektrik. Ya da belki fırtına yüzünden. Gökyüzü canlıydı, yapraklar ağaçlarda çırpınıyordu.

"mi?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Başını salladı ve başparmaklarının çenesinde gezinmesinin tadını . Daha önce hiç böyle tutulmamıştı, sanki ölümcül bir patlıcangil değil de kırılğan bir çuha çiçeğiymiş gibi. Bakılmaya değer bir şeydi, ama Eldivenlerle topraktan söküp çıkardığın bir şey. Cesaretlenerek ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu tekrar öptü.

Aklının bir köşesinde suçluluk duygusu saat gibi işliyordu. Reed her an planını harekete geçirebilirdi. Kaçırma olaylarına göre oldukça basit bir olaydı. Bir düzine başka üye de

Kanatlar, paintball silahları hazır. Reed işaret verdiğiğinde, elektriği keseceklerdi. Dans pistini basacaklardı. Kıyameti koparacaklardı.

Işıklar tekrar yandığında Vivienne gitmiş olacaktı. İtiraf etmekten nefret etse de bir şans -bir olasılık- vardı.

düşüncesizce hareket etmişti. Sadece Bryce Donahue'nun ayaklarının dibinde can çekiştiğini görünce o kadar sarsılmıştı ki, üvey babasına onu kullandığı, kullandığı ve kullandığı için o kadar ki. Thomas öpücüğünü geri çevirdiğinde, kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Daha fazla *aşağılanmıştı*.

Jesse Grayson bunu düzeltebilecek tek kişiydi. Bir insanı oymanın tüm doğru yollarını biliyordu. Onu nasıl yeni bir kadın yapacağını biliyordu.

Onu sevmeye değer birine nasıl dönüştüreceğini.

Sadece zorundaydı. Ortadan kaybolmak için. O kadar emindi ki o.

Artık emin değildi. Thomas'ın elleri onun üzerindeyken değil. beline, ağzını boğazına dayadı. Uzaktan, sadece birkaç adım ötedeki misafirlerle dolu avlunun farkındaydı. Birileri her an onlara rastlayabilirdi. Thomas umursamıyor gibiydi. O Onu oyuğun derinliklerine sıkıştırdı, kravatı ellerinde gevşerken parmakları kalçalarını okşadı.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu, bu sefer doğrudan tepede. Ev temelinden sarsıldı. Sanki

beklentiyle titriyordu. Hava almak için yukarı çıktılar, ilk yağmur yağmaya başladığında birbirlerinden ayrıldılar. Avluda bir kadın çığlık attı. Bunu kahkahalar izledi, ahlaksızca ve umursamazca.

"Hey." Thomas ve onunla göz göze geldi. "İyi misin?"

Kalbi korkunç bir şekilde çarptı. *Güzel.*

İkna olmamıştı. Ağzı kaşlarını çatarak inceldi. "Gözlerin.

Onlar-"

Sözünü bitiremeden kendini onun elinden çekti. Bunu söylemesini istemedi. Doğru olmayan yanlarını fark etmesini istemiyordu. Onu ikinci kez reddedebilirdi ve bunu kaldırabileceğini sanmıyordu. Artık onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yağmurun kaldırım taşına vuran şıpırtısı dişlerini kenarı. Bu ona damlayan lavaboyu, ayaklarının altında yavaşça biriken suyu hatırlattı.

Reed'i bulması gerekiyordu. Ondan vazgeçmesini istemesi, hazır olmadığını söylemesi gerekiyordu. Tamamen bağlarını koparmadan önce kendini daha iyi kontrol etmeliydi.

Bir dakikaya ihtiyacım var, diye imzaladı. *Banyo.*

"Tamam." Bakışları endişeyle parlıyordu. "Seninle yürümemi ister misin?"

Hayır. Kal. Kalbi dakikada bir mil atıyordu. *Seni sonra bulurum.*

"Emin misin?"

Başını salladı. *Çabuk olacağım.* Avluda, birkaç misafir saklanmak için koşuşturmaya başladı. Koridorun insanlarla dolup taşması uzun sürmeyecekti. Bir hevesle, *"Benimle havuzda buluş"* diye ekledi.

Ev.

Gözleri lamba ışığında parlıyordu. "Ne zaman?"

On beş dakika.

Tek ihtiyacı olan buydu. Reed'i bulmak ve yaptığı her şeyi geri almak için on beş dakika. Kendisinin en çirkin yanlarını düzgünce kutusuna geri sokmak için. Konuklardan ilki şarap sarhoşu ve kıkırdayarak yuvarlandı,

Ceketleri başlarının üzerinde, elbiseleri sıırıslıklam halde galeriye girdiler.

"Orada olacağım," diye yemin etti Thomas.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve önce oyuktan dışarı çıktı. görülebiliyorlardı. Kalabalık iki katına çıkmış, konuklar fırtınayı izlemek için açık pencerelerin önünde toplanmıştı. Dirsekleyerek ilerledi. ışıltılı kalabalığın arasından geçerek, her yüzde Reed'in izlerini aradı.

Terasta değildi. Çiftlerin gevezelik etmek için toplandığı salonda da yoktu. Takım elbiseli erkeklerle dolu geniş çalışma odasında, bir kuyruğun oluşmaya başladığı birinci kattaki tuvaletlerde ya da liseye birlikte gittiği bir çocuğun bilardo oynadığı dumanlı bilardo salonunda da ondan iz yoktu.

ve onu kırmaya davet etti.

Philip onu köşeye sıkıştırdığında kütüphaneye giden yolu yarılamıştı. Ve yalnız değildi.

"İşte buradasın," diye gürledi, dişlerinin arasından yanmamış bir puro çıkararak. "Hepimizi boşa kürek çekmeye zorladın."

Üvey babasının ceketi yoktu, saçları sanki partinin geri kalanıyla birlikte fırtınaya yakalanmış gibi koyu renkli ve keçeleşmişti. Yanında dikkatli bakışlı Thomas ve Vivienne'in tanımadığı bir adam vardı.

Elbisesinin buruşuk önünü düzleştirdi. *Bu bekleyebilir mi? Bir şeyin ortasındayım.*

"Bu iyi adam Isaac Shaw," diye yüksek sesle araya girdi Philip, Thomas tercüme edemeden konuşmaya başlamıştı. "Kendisi *Daily Talk*'tan."

Günlük Konuşma'yı hıyarcıklı veba der gibi söyledi, tiksintisi ince bir şekilde örtülmüştü. Vivienne onun ne dediğini anlayacak kadar Dedikodu paçavrası, üvey babasının büyük saygı duyduğu yayınlardan biri değildi.

"Shaw, kendisiyle bir röportaj yapma lütfunda bulunacağınızı umuyor," dedi. Mühür yüzüğünü çevirerek ekledi. Soluk beyaz taş göz kırptı

belirsiz bir şekilde ona baktı. "Ne demek istediğimi anladıysanız, onun için birkaç kelime ayırın."

Vivienne'in midesi çukurlaştı. Annesinin mutfakta ona anlatmaya çalıştığı şey buydu: *Bunu halletmen gerekecek. Senin yaptığın gibi.*

Philip bir emir verdiğinde sorgulanamazdı. Ve her ne kadar bunu bir davet olarak ifade etmiş olsa da, bu şüphesiz bir emirdi. Bu, bir anlık yanılgısı karşısında acı bir hatırlatmaydı. Bir kız olmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, günün sonunda o Müzik kutusundaki bir bebekten başka bir şey değildi, yayını saran el tarafından dönüp durmaya zorlanıyordu.

Reed'i zamanında bulma umudu sise dönüştü.

Isaac Shaw yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu; kalın siyah gözlükleri, buruşuk düğmeli bluzu ve bir omzuna asılı fotoğraf makinesi askısı vardı.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi.

"O bir dilsiz," diye açıkladı Philip, purosunun izmaritini çiğneyerek. "Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor. Bunların ne kadar kaprisli olduğunu bilirsin. genç bayanlar ."

"Ah," dedi Shaw, buna nasıl cevap vereceğini bilememiş gibiydi.

Philip gururla Thomas'ın sırtına vurdu. "Neyse ki Walsh olağanüstü bir tercüman. Arabuluculuk yapmaktan mutluluk duyacaktır. ikiniz arasında bir tartışma. Makaleniz için fiyat teklifi almanıza yardımcı olurum."

"Mükemmel," dedi Shaw gözlüklerini karıştırarak. "Düşünüyordum da _."

"Donahue'nun başına gelenler korkunç bir olay," diye araya girdi Philip. İyi bir çocuktı. Önünde gerçekten parlak bir gelecek vardı. Babası benim müşterim, biliyorsun. Oğlunun altı bezlendiğinden beri öyleydi. Kendi oğlumu kaybetmiş gibi ."

"Doğru," dedi Shaw, ama şimdi sesi temkinli çıkıyordu. Kütüphanenin kapısına uzandı ve kapıyı çekerek açtı.

ötesinde. "Peki, mi? Çok fazla vaktinizi almayacağım."

Vivienne başını kaldırıp Thomas'a baktı ve onun çoktan kendisine baktığını gördü, bakışları okunamıyordu, çenesi gergindi. İçinin derinliklerinde, dişleri olan şeyin sırtını kamburlaştırdığını ve esnediğini hissetti. Yavaşça uyanan bir uykucu. Avını hisseden bir avcı.

Her zaman böyle başlardı.

Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiç olmadı.

Çünkü Vivienne kırılgan bir çuha çiçeği değildi; o ölümcül bir patlıcandı. Baştan çıkarıcı. Zehirli. Ölümcül.

Isaac Shaw'ı öldürecekti. Ve

Thomas bunu görecekti.

13

thomas

Turner kütüphanesi bir anıt mezar kadar soğuktu.

Deri ciltli kitaplar ve pırıl pırıl koleksiyon parçalarıyla dolu yüksek gömme dolaplar. Yüzyılın başlarından kalma birkaç aksanlı sandalye, yanmayan bir şöminenin önünde kümelenmiş oturuyordu.

Günlükler. Vivienne, Thomas ve muhabirin önünde içeri girdi ve püsküllü bir şezlongun kenarına oturdu. Huzursuz görünüyordu.

Huzursuzdu. Sanki patlayıp uçuşmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Dışarıda fırtına şiddetini artırmıştı. Rüzgârla yanlara doğru savrulan yağmur, geniş cumbalı pencereleri deliyordu. Vivienne'i garip, dalgalı bir ışığa büründürüyordu, öyle ki sanki suyun altındaymış gibi görünüyordu. Karanlıkta gözleri simsiyahtı.

içinden. Teni bir sireninki gibi inci gibiydi. Ona bakmamıştı. Bir kez bile.

"Walsh, değil mi?" diye sordu Shaw, şöminenin karşısında yerini alarak.

"Bu doğru." Thomas Vivienne'i yakalamaya çalıştı ama başaramadı. dikkat. Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, elleri eteğinin içindeydi, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Peki bu nasıl işliyor?" diye sordu Shaw. "Ben sana bir soru soruyorum, sen de bunu ona mı veriyorsun?"

"Bayan Farrow'a doğrudan sorabilirsiniz." Daha fazlası ile çıktı da şiddetlendi. Vivienne'in gözleri onunkilere kayd. Boğazını temizledi ve ekledi: "Yanıtlarını tercüme edeceğim."

"Kulağa yeterince basit geliyor." Shaw elini cebine attı ve ince metal bir aygıtı çıkarıp şöminenin üzerine koydu. "Kayıt yapmamın bir yok, değil mi?"

Vivienne kanepede başparmağını göğsüne dokundurdu. "Sorun değil," dedi Thomas.

"Harika." Kırmızı bir ışık onlara bir göz gibi yanıp söndü. "Bayan Farrow, başlamadan önce, kaybınız için ne kadar içtenlikle üzgün olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum. Babanız Bryce Donahue ile yakınlaştığınızı ima etmişti. Kullandığı kelime *kur* yapmaktı - gerçi bu biraz arkaik bir kelime, değil mi?"

Thomas'ın göğsüne saplanan kıskançlık hissi nefesini çaldı. Buna hakkı olmadığını biliyordu. Donahue *ölmüştü*. Vivienne kanepede kendini doğaüstü bir dinginlikle tutuyordu. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında, bir heykel olabilirdi. Kütüphanenin pırıl pırıl kalıntılarının bir başka parçası.

"Pekâlâ," dedi Shaw. "Hadi dalalım. Sizi partinizden alıkoymak istemem. Teknedeydiniz, doğru mu? Donahue'nun öldüğü gün?"

Vivienne başıyla onayladı.

Shaw kaşlarını çattı ama devam etti, cebinden bir not defteri çıkardı ve birkaç not aldı. Kalemni kulağının arkasına sıkıştırarak sordu: "Babanızın kısa süre önce Higashi'deki bir öğle yemeği toplantısı sırasında kıdemli Donahue ile herkesin önünde bir tartışma yaşadığının farkında mısınız?"

Bu kez Vivienne'in yanıtı başını neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallamak oldu.

Shaw içini çekerek not defterini şöminenin üzerine koydu. "İ Bunun sizin için ne kadar üzücü olduğunu anlıyorum, Bayan Farrow. Bu

bir fiyat teklifi alabilirsem gerçekten yardımcı olur. Basılı hale getirebileceğim bir şey, anlıyor musun?"

Vivienne parmaklarını ağzının önünde sıkıştırdı ve ardından yumruklarını narin bir daire şeklinde bir araya getirdi.

Thomas yorumladı: " 'Birlikte yemek yediklerini bilmiyordum. "

"Mükemmel," dedi Shaw, not defterini geri alarak. "Teşekkür ederim. İhtiyacım olan tek şey. Şimdi, bunun hassas bir konu olacağını tahmin ediyorum ama Bryce Donahue'nun *nasıl* öldüğü hakkında sizinle konuşan oldu mu?"

"Kalp krizi geçirdi," diye tercüme etti Thomas.

Shaw'un gülümsemesi sempatikti. "Resmi fikir birliği kesinlikle bu yönde. Adli tabibin raporu aksini söylüyor."

Yağmur çatıda tısladı. Dışarıda, kahkahalar yükseliyordu. Bir kapı gümbürtüyle kapandı. Şezlongun üzerinde, tüm kan Vivienne'in yüzünden süzüldü.

"İzini sürmek tam bir canavardı," diyor Shaw, "ama neyse ki ilçe ofisinde bana iyilik borcu olan bir dostum var. Bryce Donahue öldüğünde kanında birkaç toksin bulunduğu ortaya çıktı."

Vivienne bir oyuncak bebek gibi hareketsiz oturuyordu. Gözünü bile kırpmadı.

"Nerede-" Shaw şeyi bulana kadar ceplerini karıştırdı ve yırtık bir kâğıt parçasını kaldırdı. "Bir listem var. Bakalım bunları doğru telaffuz edebilecek miyim?

Hyaluronidaz. Fosfolipaz. Histamin. Nörotoksik peptitler. Ağız dolusu. Bunlardan herhangi biri size bir şey ifade ediyor mu?"

Vivienne parmaklarını birbirine geçirdi.

"Hayır," dedi Thomas.

"Ben de," diye itiraf etti Shaw, listeyi tekrar cebine sokarken. "Aramızda kalsın, liseyi zar zor bitirdim.

Kimya. Ama biraz araştırma yaptım. Ve ne buldum biliyor musunuz? Akrep zehrinde bulunan kimyasal yapının neredeyse aynısı."

Vivienne kanepede saymaya başladı. Thomas'ın ona öğrettiği şekilde.
Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Bir. İki. Üç...

Shaw, "Bir akrebin sokması çoğu yetişkin insan için ölümcül değildir," diye ekledi. "Ancak daha yüksek konsantrasyonlarda bradikardi, felç ve hatta ölüme yol açabilir. Bu sizce de biraz tuhaf değil mi?"

Vivienne saymaya devam etti, şimdi düzensiz üçler halinde.
Onetwothree. Onetwothree.

"Shaw sözlerine şöyle devam etti: "İşte burada iş daha da garipleşiyor. "Akrepler Connecticut'a özgü bile -ki tabii ki değiller -Adli tabibin raporuna göre giriş yarasına dair bir iz yok. Lezyon yok, kızarıklık yok, görünür bir acı yok."

Thomas'ın sabrının ince ipi koptu. "Nesin sen, polis mi?"

"*Affedersiniz?*" Shaw şaşkınlıkla ona baktı. "Neden bunun doğrudan bir çeviri olmadığı hissine kapıldım?"

"Çünkü öyle değildi," dedi Thomas. "Hepsi bendim."

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Biliyorum. Geri çekilmen gerek. Onu üzüyorsun."

"Üzgün olmalı," dedi Shaw. "Topladığım kanıtlara göre, erkek arkadaşına inanmak için çok iyi bir neden var-"

Thomas düşünmeden, "Onun erkek arkadaşı değildi," dedi.

"," diye bitirdi Shaw. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Thomas'ı sanki yeniden görüyormuş gibi süzdü. "Ne zamandan beri Bayan Farrow ile mi çalışıyordunuz?"

Thomas, Vivienne'gözlerinin yüzünün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordu.

"Haziran'dan beri," dedi soğuk bir ifadeyle.

"İlginç." Shaw bir not daha aldı. "Peki buradaki imayı anlıyor musunuz? Burada Tanrı'nın kötü zamanlanmış bir eylemiyle karşı karşıya değiliz. Bu bir cinayet."

"*Cinayet* mi?" Thomas güldü. "Bu delilik."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben o kadar emin değilim." Shaw parmağını not defterine soktu. "Burada bir hikâye var. Hem de çok iyi bir hikâye. Ve görünüşe bakılırsa, özel hayatım biraz daha ilginç bir hal aldı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece kıskançlık mükemmel bir neden olabilir." Thomas sinirlendi. "Hangi cehennemde-"

Vivienne hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı. Dirseği sehpanın üzerindeki parlak pirinç usturlaba çarparak onu yere düşürdü. Kargaşa tüm dikkatleri ona yöneltti. Sulu ay ışığının altında, parmakları uçuşurken öfkeden ıslı ıslı görünüyordu.

Ona bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu söyle.

"Ne için?"

Söyle ona.

Thomas sakinleştirici bir nefes verdi. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

"kadar zaman ayırabilirsin," dedi Shaw, o cehennemi not notlar geri dönmüştü. "Eminim biraz zamana ihtiyacın vardır. hikayelerinizi doğrulamak için zaman. Geri döndüğünüzde, on üç Temmuz öğleden sonra ne yaptığınızı duymak isterim."

Thomas cevap vermek için ağzını açtı ama Vivienne bir dokunuşla onu susturdu, yakasından tutup çıkışa doğru geri çekti. Kulak misafiri olmaktan iyice uzaklaşana kadar onu bırakmadı, kütüphane kapıları arkalarından iki gümbürtüyle kapandı. İyi aydınlatılmış bir koridorda tek başlarına durdular, duvar kaplamaları sarkık bitkiler ve büyük boy vazolarla süslenmişti.

"O pislige katlanmak zorunda değilsin," dedi aynı anda, "*Gitmeni istiyorum*," diye imzaladı.

Yakasını düzleştirirken yarı yolda durakladı. "Ne oldu? Neden?"
, söylediğim gibi yorumlamanız gerekiyor.

"Şey, eğer bir şey söylerseniz-"

Yaptığın şey u-n-e-t-h-i-c-a-l.

"Etik dışı mı?" Kahkahası kısık sesle geldi. "*Etik dışı mı?*"

Hiç komik değil.

"Aslında oldukça komik," dedi. "Yani, *Tanrım*, Vivienne. Bir gazeteciyi kızdırmak bugün yaptığım *en* etik dışı şey."

Sanki adam ona vurmuş gibi nefesi kesildi. Yanakları pembeye boyandı. Bunun sıcaklığının kendi yüzüne de yansıdığını hissetti ve Bir şey hemen pişman oldu. Kendini destekledi ve onun da kendisine vurmasını bekledi. Acıtmak için.

O . Gözlerini kapadı ve duvara yaslandı, içindeki mücadele tükeniyordu. Taraklı yaprakları tarafından cüceleştirilmiş ev bitkisi, küçük ve küçülmüş görünüyordu, yüz hatları gölgeler içinde yontulmuştu. Kavga çıkardığı için birden kendini çok kötü hissetti.

"Vivienne," diye yalvardı. "Özür dilerim, tamam mı?" Gözlerini açmadı.

"Haklısın, bu şekilde araya girmemeliydim."

Tek tepkisi tek ve kararsız bir nefes almak oldu.

Başını onunkine doğru eğdi. "*Lütfen* bana bakar mısınız?" Sarhoş bir çift tökezleyerek geçti, yağmurdan sıırıslam olmuşlardı ve fısıldaşıyorlardı,

beceriksizce birbirlerine tutunuyorlardı. Onlar köşeyi dönerken kendini kımılatmadı ve gözden uzak bir yerde bir kapının tıkırtısını dinledi. Onlar gider gitmez, daha da yaklaştı. Bu yüzden Yakından bakınca, boğazının üçgenindeki nabzının düzensiz çırpınışlarını görebiliyordu.

"Başka bir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi. "Ağzımı kapalı tutacağım Gerekliyse kapa çeneni. Bensiz orada olmanı istemiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kendini suçlu gibi gösteriyorsun.*

"Suçlu mu? Neyin suçlusu? Donahue'ya olanlar korkunç ama bir kazaydı. Bunu biliyorsun Vivienne, sen de oradaydın. Bırak hikayesini anlatsın. Sence bu deliye kimse inanır mı? Kocaayak hakkında her şeyi anlatan bir kitap yazmasına ramak kaldı."

Onu güldürmek istemişti. Bunun yerine, gözyaşlarını kırpiştirarak bakışlarını kaçırdı.

"Hey." Onu çenesinin altından hafifçe kucakladı. "Seni eve bırakayım."
Başını iki yana salladı ve düşmeden hemen önce bir damla
gözyaşını sildi. "Kimsenin bilmesine gerek yok," diye ekledi.
"Arkadan sıvışabiliriz."

Bu gece bir megalodon filmi var. Muhteşem bir kamp. Gerçekten berbat
oyunculuklar. Acele edersek eminim sonunu yakalayabiliriz."

Kütüphanenin kapısı gıcırdayarak aralandı ve Shaw başını uzattı.
dışarı. "İşte buradasınız. Ve çok rahat görüldüğünüzü de eklemeliyim.
İşimiz bitti mi?"

"Aslında bir dakikaya daha ihtiyacımız var," dedi Thomas ama
Vivienne çoktan onun altından sıyrılıp açık kapıya doğru ilerliyordu.
"Bekle, *sen-Vivienne*."

Hiç düşünmeden onu elinden yakaladı. Teni buz gibiydi;
parmakları titriyordu. Kendini çekerek kurtardı ve ona bir bakış fırlattı.

Kal, imzaladı. *Sırada ne olduğunu görmeni istemiyorum.*

"Ne demek istiyorsun, sen-" Kapı yüzüne kapandı. "Harika.
Bu harika."

Daha sonra birkaç saniye boyunca kütüphanenin dışında durdu ve
seçeneklerini tartıştı. Onun peşinden içeri girebilirdi - Philip'in
ondan beklenen. Dışarıda bekleyebilir, onun isteğini yerine getirmeye
çalışabilirdi. İstifa edip eve dönebilirdi. Philip ve Amelia her şeyi ne kadar
berbat ettiğini öğrenmeden önce kendi şartlarıyla ayrılabilirdi.
ve onu kendileri kovdular.

Seçimlerinin hiçbiri doğru gibi gelmiyordu.

Onun yerine volta atmaya başladı, gömleğinin içinde terliyordu. Bir
dakika ikiye çıktı. İki den üçe. Sonra dörde. Sonra beş. Kapının diğer
tarafından, birkaç ağır şeyin yere devrilmesiyle bir dizi sıkıcı gümbürtü
geldi.

"Siktir et."

Kapıları kırarak açtı ve kütüphaneye daldı.
Vivienne yoktu. Shaw da değildi. Usturlap

verde yan yatmış, parıldayan küreleri geniş bir siyah su birikintisine yansıdı. İçini bir huzursuzluk kapladı.

"Vivienne?"

Sesi karanlığa karıştı. Etrafını dikkatle gözden geçirerek odanın derinliklerine doğru ilerledi. Kütüphane oldukça genişti.

İlk raf setinin ötesinde, geniş ahşap sütunları gölgede kayboluyordu.

Kuşkuları derinleşti.

"Vivienne," diye tekrar seslendi. "Beni duyuyorsan biraz ses çıkar."

Şöminenin üzerinde duran kayıt cihazı, sabit kırmızı gözleriyle ona göz kırptı. Telefonu kapattı ve cebine koydu. Bulunduğu yerden Şöminenin yanındaki siyah su birikintisinin kanepenin arkasına kadar uzandığını görebiliyordu. Yapışkan ayak izlerinden serseri sıçramalara dönüşen ve odanın cilalı girişinden çıkıp ilk raf yığınınına doğru ilerleyen izi takip etti.

İlk köşeyi dönünce Isaac Shaw'a rastladı. Muhabir bir kitap yığınının içinde yere diz çökmüş, çenesi gevşemiş, ön kolu . Yırtıkla göğsü şiddetli bir şekilde inledi.

"Oydu," diye bağırdı, kan lekeli iki parmağını kolunun sarı yağına sokarak. "O yaptı."

Thomas'ın arkasından gelen bir ses donup kalmasına neden oldu. Yavaşça döndü.

Vivienne yığınların ağzında donmuş gibi duruyordu, ağzı ince ve düzdü, bakışları boştu. Duruşundaki bir şey - bir oyuncak bebek kadar gevşek, başı yana eğik - adamın omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi.

"Vivienne," dedi. "*Vivienne*, hey."

Adamın sesiyle başını kaldırdı. Yüz hatlarında korkunç bir farkındalık belirdi. Elleri yüzünün üzerinde uçtu.

ve sendeleyerek geri çekildi, en yakındaki rafa birkaç kitabın yere yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Anlayış şekillenirken midesinde korku birikti. "Vivienne," dedi, öncekinden daha yumuşak bir sesle. "Bana bak."

"Oydu," diye bağırdı Shaw. "Oydu."

Thomas onu görmezden gelerek Vivienne'in bileklerine uzandı ve ellerini yüzünden ayırdı. Siyah bal peteği gibi gözbebekleriyle kümelenmiş kırık bakışlarla karşılaştı.

"*Lanet* olsun," diye nefes aldı.

Çarpılmış bir hayvan gibi geri sıçradı ve kendini onun elinden kurtardı. Ve sonra, aynen böyle, koşmaya başladı. Onun kabarması Etek, raflardan dışarı fırlarken ay ışığında onu bulanıklaştırdı, orada ve sonra onu yakalayamadan gitti.

Isaac Shaw yerde pençeleriyle kendini açmaya devam etti. "Derimin altında," diye . "Kafamın içinde. Kafatasımı tırmalıyor. Onu almak zorundasın. Yardım etmelisin. *Onu çıkarmalısın.*"

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Thomas. "Yardım göndermem gerek."

Vivienne'in peşinden koşmaya başladı, muhabirin acı dolu iniltisi onu takip ediyordu. Kapının önünde kayarak durdu ve kapıyı yırtarak açtı. ve koridora doğru yöneldi. İlk virajı döndükten sonra bitişikteki odadan çıkan bir figüre çarptı. Reed Connolly içgüdüsel olarak geri çekildi, yüz ifadesi şaşkıncı.

"Bu... *kan* mı?"

"Nerede o?" Thomas onu gömleğinin önünden yakalayarak öfkeleni. "Onu gördüğünü biliyorum."

"Ellerini takım elbisemden çek, seni psikopat." Reed bir dirsek darbesiyle kendini kurtardı. "Tanrım, senin sorunun ne?"

"Soruya cevap ver."

"Kimi arıyoruz? Vivienne'i mi? Onu takip etmek senin tek işin değil mi?"

"Benimle uğraşma. Burada ne halt ediyorsun?" "O benimle," diye

üçüncü bir ses geldi. Thomas dönüp

Hudson Turner'ı Reed'in az önce çıktığı kapıya dayanmış, şal desenli ceketinin düğmeleri çözülmüş ve kravatı halde buldu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Thomas alnını karıştırdı. Eli arkasında yapışkan bir leke bıraktı. Kan, kendi kanı değildi. Elllerine baktı ve onları kırmızı ve pis kokulu buldu. Midesi altüst oldu.

"*Walsh,*" diye tersledi Hudson, bu ilk kez olmuyordu. "Konuş."

"Ambulans çağırmanız," dedi donuk bir sesle. "Kütüphanenizde bir kaza olmuş."

"Ne tür bir kaza?" diye sordu Hudson, Reed'in rengi gözle görülür biçimde solduğunda. Thomas açıklamak için burada kalmadı. Aşağıya doğru gitti

Koşmaya başladığında Hudson'ın sesi peşinden geliyordu. "*Walsh! Ne tür bir kaza?*"

Turner'ın kalabalık kolonisinde ilerledi.

Her geçen dakika huzursuzluğu daha da artıyordu. , avluda yağmur çiselemeye başlamıştı. Ağağlardan damlıyordu, Sığ havuzlardaki terk edilmiş şampanya kadehlerinde toplanıyordu. Bir çıkıntının altında durdu ve bir sonraki hamlesini düşündü.

Eğer onu bulamazsa, o zaman ne olacak?

Uzaktan çakan şimşekler havuz evinin camdan çok yüzlü penceresini elmas parlaklığına çevirdi. Oraya doğru ilerledi.

Bir bahęe yolunun dolambaçlı kaldırım taşlarını takip ederek. Sıcak Fırtına sırasında kırılmıştı ve hava oldukça serindi. Süs çimenlerinin eğik başlarının altından geçerken, terli teni serinledi.

Yol onu, kenarları kiremitle kaplı, ışıklandırılmış bir havuzun önüne çıkardı. Su, çevredeki ağağların üzerine dalgalanan yakamozlar fırlatıyordu, böylece havuz evine girdiğinde tüm gece -ve onunla birlikte o da- garip bir şekilde suya batmış hissediyordu.

İç mekân geniş hasır sandalyeler ve uyumlu kokteyl masalarıyla doluydu. Asılı sepetlerin altında birkaç Grek heykeli uzanıyordu. lobelya. Hava nemden kalınlaşmıştı, cam paneller yoğuşmadan gri renge bürünmüştü. Sessizliğin içinde Thomas'ın ayak sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Tek bir bedensiz burun çekme sesi de öyle.

Yakınlarda, ayakta duran bir Venüs heykelinin arkasından soluk bir tül parçası görünüyordu. Sessizce yaklaştı, ta ki tül, kanlı ellerini önünde tutmuş, hıçkırıklarla omuzları çökmüş bir kıza yol verene kadar.

"Bir," diye fısıldadığını duydu. "İki. Üç."

Ses ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Sesi şaşırtıcı derecede alçak ve biraz da sertti, sanki taş üzerinde yuvarlanan su gibiydi. Şaşkınlığı yerini hemen rahatlamaya bıraktı.

"Dört," diye devam etti, sırayla her parmak ucunu çimdikleyerek.

"Beş-" "Vivienne."

Bir tavşan gibi dondu kaldı, elleri ağzının üzerinde uçuştı.

"Sorun yok." Ellerini kaldırdı. "Sadece benim."

Dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü. Onu takip ederek önünde çömeldi. Kendini gülünç hissetmiş olmalıydı.

Tanrılar tarafından izlenen ve sarmaşıklarla örtülmüş çocuklar gibi köşede. Vivienne onu gergin bakışlarla değerlendirirken o kıpırdamadan durdu.

bakışlar.

İyisin, sonunda imzaladı.

"Ben mi?" Kendisine baktı. "Evet, ben ."

Sanki başka türlüünü bekliyormuş gibi şaşkın görünüyordu.

Hiçbir şey acıtmıyor mu?

Soru onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki güldü. "Hayır," dedi. "Hiçbir şey acıtmıyor."

Sessiz bir hıçkırıkla kendi üzerine kapandı. Adam onu yere yığılırken yakaladı ve kucağına aldı.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Beni böyle bırakıp gidemezsin, tamam mı? Bana bir saniye vermeden olmaz-"

Ne için bir saniye? Kendini toparlamak için mi? Gördükleriyle yüzleşmek için mi? Ne demeye çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu; hangisinin doğru olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Doğru bir şey olduğundan emin değildi.

Bir. Onu daha yakına çekmekle yetindi ve çenesini başının tepesine dayadı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Vivienne. Tamam mı? Sadece sen ve ben varız."

Işıklar kapandı. Zifiri karanlık çökerken ikisi de dimdik oturdu. Evin bulunduğu yönden çığlık geliyordu. Vivienne ayağa fırladı ve Thomas da onun peşinden gitti.

Çığlıklar kahkahaya dönüşürken, "Fırtına yüzünden olmalı," dedi. Şimşekler havuz evini gümüş rengine , heykelleri keskin bir kabartmaya dönüştürmüştü. "Eminim her an tekrar yanabilir."

Gökyüzü tekrar beyazlaştı. Stroboskopik titreşimde Thomas heykellerden birinin bir adım attığını gördüğünü sandı.

"Sanırım burada biri var," diye fısıldadı.

Çarpışmadan hemen önce zeminin gıcırtısını duydu ama dönüp engellemek için artık çok geçti. Sert bir şey zemine çarptı.

Başının arkasına, görüş alanına yıldız ışığı gönderdi. Kulaklarındaki çınlamanın ardından duyduğu son şey temiz sesiydi, Vivienne Farrow'un çığlığının kusursuz sesi.

PART TWO

the demon

"Çünkü Scylla ölümlü değildir; dahası, vahşi, aşırı, kaba, zalim ve yenilmezdir."

Homeros'un *Odysseia*'sı

14

vivienne

Vivienne yine evin hayalini kuruyordu. Tahtalı pencereler. Nehir gibi ince salon. Açık kiler kapısı, aşağıya doğru kıvrılarak inen gölgeleri

Vivienne, dedi karanlık. *Çok yakın duruyorsun.*

Genellikle evi hayal ettiğinde yalnız olurdu. Kapıyı tırmalar ve kulaklarını kapatırdı.

O siyah, çağıran sesi bastırmak için. Bu sefer farklıydı. Bu kez mahzenin ağzında bir çocuk duruyordu. Sırılsıklamdı.

ve bir ceset kadar beyazdı, impetigo hastalığı gülümsemesinin köşelerini beneklendiriyordu. "Burası çok sessiz," dedi ona. "Bir süre sonra umursamayı bırakırsın.

bir süre."

Yavaşça, su döşeme tahtaları boyunca akmaya başladı. Önce bir damlama, sonra bir akıntı. Gürültülü bir şekilde ayak bileklerinde toplandı.

"Ölüm her zaman üçlü olarak gelir," dedi çocuk.

Ama artık o çocuk değildi. Şimdi Mikhail'di. Onu bir baba gibi seven güçlü, metanetli Mikhail. Gözleri gitmiş, yerlerine iki boş orbital kalmıştı. Dudakları iskelet bir sırtışıla dişlerinin arasından sıyrılmıştı. Kalbi kırılmış ve dehşete düşmüş bir halde geriye doğru yalpaladı ve kuyruk sokumunun tahtaya sert bir şekilde çarpmasıyla yere düştü. Su yüzüne vurdu

ıslak bir şekilde belinde.

"İşler böyle yürüyor," dedi Mikhail, yavaşça ilerleyerek. "Teklif edilen buydu. Seni korkutmak istemiyor, Serçe. Sadece hakkını almak istiyor." Yakındaki pencerenin pervazına bir keten kuşu kondu. *Chirrup*, diye seslendi ve gergin bir şekilde yana zıpladı. *Chirrrrrup*.

- - -

Vivienne dimdik oturdu, kalbi küt küt atıyordu.

Yataktaydı. Sabahtı, güneş gökyüzünde düz sarı bir madeni paraydı. Küçük kahverengi bir serçe yatağının ferforje demir çıkıntısına oturmuştu. Balkonda, perdeler esintiyle her kalktığında ona dikkatle bakıyordu. Köpekler gitmişti. Odanın içindeki hava bayatlamıştı. Kemikleri yorulmuştu ve her yeri ağrıyordu, elbisesinin yivleri yanlarına doğru sıkıca.

Garip. Tamamen giyinik uyumak ona göre değildi.

Yataktan kalkarak eteğinin buruşuk tülünü silkeledi.

Parmakları sert kıvrımların üzerinde dondu kaldı. Kıvrımların rengi kızıla dönmüştü, ağ parçaları yavaşça dökülüyordu. Korkunç bir kavrayışla bunun kan olduğunu anladı.

Gözlerini kapadı ve eve gelişini hatırlamaya çalıştı; merdivenlerden yukarı tırmanışını ve içine çöküşünü çalıştı.

Yatakta. Nafileydi. Kafası gölgelerle doluydu. Yakalayamayacağı kadar hızlı, küçük balıklar gibi uzandığı yerden fırlıyorlardı. Tam pes edip yatağına geri dönecekti ki bir inilti duydu: doğrudan banyosundan geliyordu.

Alttaki boşluktan bir gölgenin sarkaç gibi salınışını seçebiliyordu. İçerideki her kimse kendini bir çocuk gibi sallıyordu. İleri geri. İleri ve geri.

Dengesiz ayakları üzerinde sallana sallana banyoya doğru ilerledi. Kapı ardına kadar açıldı ve sertçe bir bedene çarptı. Orada, yerde Thomas oturuyordu.

"Seni duydum," dedi. Ön kolları sıyrılmıştı, derisi yeni yeni kırılmaya başlamıştı ve kadın hiç tereddüt etmeden onun burada panik içinde kendini tırmaladığını biliyordu.

"Saydığını duydum," diye mırıldandı, daha hızlı sallanarak. "*Seni duydum* ve şimdi kafamın içindesin. Derimde sürünen böcekler var. *Onları hissediyorum*. Onları dışarı çıkaramıyorum. Çıkaramıyorum-"

Dizlerinin üzerine çöktü, çaresizce bir yol bulmaya çalıştı. onu teselli etmek için. Ona uzandığı anda eli bir tırpan gibi fırladı ve bileğini yakaladı. Gözleri sert ve soğuktu. hiç sıcaklık yoktu. Sadece tiksinti vardı. Yavaşça, onun bakışlarını ön koluna kadar takip etti. Kolundan tek bir iplik kıvrılmıştı. deri, lif ince ve şerit pembe.

Thomas'ın ipliğe uzanışını hayretle izledi ve çekiştirmeye başladı. Çileler halinde çözüldü, mide bulandırıcı tül çelenkleri ve parıldayan tendon süsleri halinde dağıldı. Çekiştirdi ve kaburgalarının kel beyazı ve kalbinin iğrenç kırmızı çarpıntısı kalana kadar onu çıplak bıraktı. Ve orada, dokunmuş Göğüs kafesinin etrafında zehirli bir şeyin parlak siyah kabuğu vardı.

"Biliyordum," dedi Thomas ve onu uyarmadan bıraktı.

Geriye doğru fayansın üzerine devrildi, korkunç dış iskelet kendini şeritler halinde toplamaya başlarken korkunç bir şekilde tıkırdadı.

Bana bakma, bağırmak istedi. *Bakma*.

Kaçmak niyetiyle sendeleyerek ayağa kalktı ve doğrudan Mikhail'e çarptı. Adam açık kapıda duruyordu, sessizce Thomas'ı düşünürken.

"Kim bu?"

Sesi birkaç kademe daha kısık çıkmıştı. Mikhail değil, rüyalarındaki o sinsi fısıltı. Balkonda serçe sinirli sinirli kanat çırpıyordu.

"Çırpınmayı kes," dedi, insani bir sesle. "Kendine zarar vereceksin."

"Bu çocuk cehennem ateşi kokuyor," dedi Mikhail, kuşun üzerinden konuşarak. "Onu buraya getirmemeliydin."

"Vivienne," dedi kuş. "Gözlerini aç." O da açtı.

Kabus dağıldı ve karşısında Reed duruyordu. Gerçekten Reed, korkunç bir karışım değil. Onun gibi o da hâlâ gala için giyinmişti ama gömleğinin düğmeleri şarap lekesi içindeydi ve korkunç bir şekilde kırıkmıştı.

"Viv," dedi Reed, beti benzi atmış bir halde, "bu- yani, nasıl yaptın- Tanrım bok."

Bilmedikleri bir bodrum katında durdular, küflenmiş ve , baş üstü boruları bir sinir gibi açıktaydı. Dökülmüş beton parlak, göz kamaştırıcı bir beyaza boyanmıştı, ancak diğer her şey Ana renkler, alfabe halısının üzerine serpiştirilmiş bloklardan kutu kitaplarla dolu kitaplığa kadar. En kuzeydeki duvarda, çürümeye yüz tutmuş büyük bir ahşap haç asılıydı.

Paniği elle tutulur bir şeydi. Sanki kalbini göğsünden çekip çıkarmış ve şimdi avucunun beşiğinde tutuyormuş gibi, kalbini avucunun içinde zonkluyordu.

"*Vivienne*," diye tekrarladı Reed, bu kez aceleyle. "Ölüyor mu?"

Şaşkınlıkla onun bakışlarını takip etti. Orada, ellerinde kırılan, titreyen ve çok az da olsa canlı bir şey tutuyordu. Kalbini değil, kâbusundaki serçeyi. Nabızı şiddetli bir tekme attı ve neredeyse imkânsız yarattığı yere düşürüyordu. Kanadı garip bir açıyla dışarı fırlamıştı, sanki kendini bir pencereye çarpmış gibiydi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Reed. "Bir dakika önce odanın içinde çırpınıyordun ve sonra-"

Kuşa baktılar, nefes almak için çırpınışını izlediler, ikisi de onun yaptığı şeyin imkânsızlığını düşündüler. Kendi içine kapanmış ve bir şeyi dışarı çıkarmıştı.

"Bir kutu almalıyız," dedi Reed sonunda. "İçine koyacak bir şey."

Adam dağınıklıkta bir şey ararken kadın kıpırdamadan duruyordu. Hafızasındaki dağınık boncukları bir araya getirmek için elinden geleni yapıyordu. Net bir şekilde hatırladığı son şey, beyaza boyanmış ve kör bir şekilde sallanan Thomas'tı. Sesleri de hatırlıyordu, yere inen bir darbenin sesini. Thomas'ın

Bir yumruğun kemikle buluşmasının mide bulandırıcı çıtırtısı. Reed'in sesi şeyin üzerinde:

Bu kadar yeter, Sadowski. Gerçekçi görünmesini söyledi; sana onu öldürmeni söylemedi.

"İşte." Reed yine onun önündeydi ve bu kez elinde ahşap bir yapboz kutusu vardı. İçini kâğıt mendille doldurmuş, bir çeşit yatak yapmıştı. "İçine koy."

Öyle yaptı, kuşu elinden geldiğince nazikçe indirdi. Yan yatışını, göğsünün sefil kabarışlarla inip kalkışını izlediler.

Reed, "Dün gece neredeyse erlerden birini öldürüyordun," dedi. Ses tonu gerçekçiydi, suçlama yoktu. Utanç her şeye rağmen içini kemirdi. "Adı Adrian Faber. Üniversitede birinci sınıf öğrencisi. teknik enstitü. Ya da sen onu kırmadan önce öyleydi. Umursadığınızdan değil."

Başka bir anı su yüzüne çıktı: Thomas bir nymphean heykeline doğru sendeliyordu, şakağında kıpkırmızı bir çiçek açmıştı. Siyah kar maskeli bir çocuk dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kulaklarına götürmüştü. Sessizliğe yapışan ılgılığının yıkık dökük parçaları.

Thomas'ı da mı kırmıştı?

Zihnini parçalanmış, karnını solucanlarla dolu olarak mı bırakmıştı? Hatırlayamadı.

Küçük kuş kutusunda nefes nefese kalmaya devam etti.

"Sonunda istediğinizi aldığınız sürece kimin zarar gördüğü önemli değil, değil mi?" dedi Reed.

Gözlerini kırptırdı ve Thomas'ın ayağa kalkmaya çalıştığını gördü, bir gözü elektrik karanlığında kısılmıştı.

Kız cevap vermeyince Reed içini çekti. "Yukarı çıkıp Grayson'ı görmeliyiz. Aklının başında olduğunu bilmek isteyecektir."

Adam kutuyu bir kolunun altına sıkıştırdı, diğer koluyla da onu kapıya doğru yönlendirdi. Soluk duvar resimleriyle boyanmış bir koridordan geçip beton merdivenlerden yukarı çıktıklarında garip bir şekilde dengesiz hissederek yönlendirilmesine izin verdi ve sonunda bir mabedin halı kaplı sessizliğine çıktı.

"Merkeze hoş geldiniz," dedi. "Burası adayların buluştuğu yer."

Güneş ışığı yüksek ambulatuvar pencerelerinden içeri süzülüyordu, Azizleri şehit kırmızısı ve havari mavisi tonlarında aydınlatıyordu. Transeptteki hava cansızdı, tozla kaplıydı ve ışığın geniş ahşap duvarları aşmayı başardığı her yerde altın rengi parlıyordu. payandalar.

Gölgelerdeki keskin kontrast, sıralardaki insanları ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. En azından yarım düzine kadar vardılar. Kendi aralarında mırıldanarak aylak aylak dolaşıyorlardı, yüz hatları puslu havada belli belirsiz. Ön sırada, eli silahlı, zayıf bir çocuk oturuyordu. çenesi gözle görülür şekilde morarmış bir kız tarafından yaltaklanıyordu - file tayt, file üst, bir çift cafcacılı file eldivenler. Vivienne'in havada asılı durduğunu görünce ikisi de ayağa fırladı.

"Yüzünü gösterecek cesareti ne zaman bulacağını merak ediyordum," diye hırladı çocuk. "Erkek arkadaşın neredeyse çenemi kırıyordu."

"Sakin ol Sadowski," dedi Reed. "Dörde karşı birdi. Hiç şansı yoktu."

Bir göz kırpması daha ve Thomas yine oradaydı, çenesinden kıpkırmızı bir damla halinde kan akıyordu.

Aklı başındaydı. Aklı başındaydı. Değil miydi?

Hatırlayamadı.

"Barbie'ye benziyor," dedi kız Sadowski'nin etrafına bakarak. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Onun bir *iblis* olduğunu söylediğini sanıyordum."

Reed gözlerini devirdi. "Sana onun bir iblis *barındırdığını* söylemiştim." "Peki, nerede o?"

"Tanrım, Lydia," diye tersledi Sadowski. "O ele . Onu çantasında taşımıyor."

Lydia ayak parmaklarının üzerine kalktı. "Kutunun içinde ne var o zaman?" "Hepiniz kapayın çenenizi."

Jesse Grayson en yakın koridorda duruyordu, yanında ince bir yüzünde bir dizi piercing olan bir genç. Aralarında bir çocuğun gevşek bedeni sarkıyordu. Her tarafı çizik içindeydi, gözlerinin etrafındaki deride derin tırnak izleri vardı.

onları çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Vivienne'in midesi bu manzara karşısında altüst oldu.

Yaptığı işi her yerde tanırdı.

"Ona benzodiazepin yükledik," dedi Jesse. "Umarım bu onu daha yakından inceleyebilmem için yeterince sakinleştirir. muayene."

Bu A-d-r-i-a-n mı? Vivienne imzaladı. F-a-b-e-r?

"Evet," dedi Jesse. "Adrian. Bu doğru. Mutlu musun, Vivienne? İstedığınızı aldınız."

Bunu ben istemedim.

"Vivienne?" Jesse ile gencin arasındaki çocuk başını kaldırdı. Vivienne'i cam gibi, uzaklara dalan bir bakışla süzerken başını ağır ağır yana eğdi. "Bana senin özel olduğunu söyledi," dedi, konuşması ilacın sakinleştirici etkisiyle yumuşadı. "Eğer rütbemi yükseltmek istiyorsam, ne isterseniz yapmalıymışım. Ne istersen vermeliymişim. Seni mutlu etmeliyim ki eve gelesin."

Reed kaskatı kesildi. "Neden bu?"

"Şu haline bak," diye alay etti çocuk, kimse cevap veremedi.

"Sen özel değilsin. Seni duyduğuma göre artık seni açıkça görebiliyorum.

Sanki bir perde geri çekilmiş gibi. İçinizden ölüm fışkırıyor. Hepiniz kurtçuk ve un kurdusunuz."

Vivienne rüyasında nasıl paramparça olduğunu düşündü. İçinin çürüdüğünü biliyordu ama bunun yüksek sesle söylendiğini duymak canlı canlı derisinin yüzülmesi gibiydi.

"Sadowski," diye bağırdı Jesse. "Diaz'a Faber konusunda yardım et. Onu yukarı götür. Ben birazdan geliyorum."

Jesse Vivienne'in yanına gelmeden önce herkesin dışarı çıkmasını bekledi. "Onu getirdin mi?"

"Buldum," dedi Reed. "Dün gece Hudson'dan aldım, her şey kötüye gitmeden hemen önce."

Ceketinin içine uzandı ve berrak bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişe çıkardı. Jesse onu aldı ve ters çevirerek üzerindeki etiketi düşündü. Kendini biraz ironik hissetti.

Bu kadar küçük bir şey için uzunluklar. Thomas Walsh'tan kurtulmak için haftalarca plan yaptıktan sonra tek düşünebildiği şeyin o olması ne kadar ironikti.

Onu son gördüğünde ayakta durmakta zorlanıyordu. Bu onun hatası mıydı? Bunu ona o mu yapmıştı?

"Bu kadar o zaman," dedi Jesse, şişeyi cebine koyarken. Sesi teslim olmuş gibiydi. "Boyunuz ve kilonuz göz önüne alındığında, sizi bayıltmak ve bayıltmamak için yaklaşık iki mililitre ketamin gerekir."

"Eğer bir damar bulabilirse," diye mırıldandı Reed.

Jesse ona bir bakış fırlattı. "Başlama yine. Kutuda ne var?"

"Sorduğuna sevindim." Reed kutuyu soktu. İçinde, küçük kahverengi kuş nefes nefese kalmaya devam etti. Jesse kaşlarını çatarak ona baktı.

"Nedir o, serçe mi?" "Öyle görünüyor."

"Ne oldu ona?"

Reed Vivienne'e doğru bir bakış attı. Vivienne karşılık . "Mesele de bu," dedi. "Tam olarak emin değiliz. Vivienne bir an *kuşsuz* duruyordu, bir an sonra kuş oldu."

"Bunu sevmiyorum," dedi Jesse. "Bu kontrolsüz bir değişken. Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?"

Vivienne başını salladı.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Reed.

"Bilmiyorum." Jesse tekrar kuşa baktı ve bir eliyle çenesini ovuşturdu. "İşlemden önce Vivienne'in değişmiş haliyle ilgili tam bir çalışma yapmak istiyorum."

Reed ıslık çaldı. "Sonunun Faber gibi olması için harika bir yol gibi görünüyor." "Gerekirse onu sustururuz. Bu işe körlemesine girmeyeceğim." *Peki ya kuş?* diye sordu Vivienne, biraz da umutsuzca.

"Kuş ölüyor Vivienne," dedi Jesse soğuk bir sesle. "Onu sen öldürdün."

Peki ya Tommy? Kafasındaki düşünceler çalkalanıyordu. *Ne oldu? Tommy hakkında?* Sormaya cesaret edemiyordu. Onu da mı öldürmüştü? Onu da mı havuz evinde yerde bırakmıştı? ve etini yırttı mı? Kalbi muydu? Yapayalnız mı ölmüştü?

Çılgılık atmak istememişti.

"Kuşa yardım etmek için hiçbir şey yapamam," diye ekledi Jesse, "ama size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Teşekkür ederim, diye imzaladı parmaklarının titreyen uçlarını çenesine dokundurarak.

"Bunu kalbimin iyiliğinden dolayı yapmıyorum. Sırtımı duvara dayadın ve bunu biliyorsun."

O gittiğinde sadece o ve Reed kalmıştı. Mabedin geri kalanı yavaş yavaş boşalmıştı, sanki hiçbir üye çok yakın durmaya cesaret edemiyordu. Onları suçlayamazdı. Kendinden olabildiğince uzaklaşmak için olağanüstü çaba sarf ediyordu.

Mümkün.

"Sessiz görünüyorsun," dedi Reed. Kız ona bir bakış attı ve o da "Senin için öyle," diye düzeltti.

Seni bulmaya çalıştım, imzaladı. *Partide.*

"Öyle mi?" Reed kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Tereddütlerim vardı.

Onu yandan inceledi. "Hâlâ yaşıyor musun?"

Cevap vermedi. Zekice, kutuyu ondan aldı ve içindeki kuşa baktı. Gözleri bulutlanmıştı, nefes alıp veriyordu.

yavaşladı. Kalbi acı bir sızı hissetti. Her şeyi yanlış yaptığı hissinden . Genelde daha temkinli davranırdı. Bir insan olarak olağanüstü hesaplı biriydi. Her hareketini önceden planlar, her değişkeni kontrol ederdi.

Thomas'ın o yazın başlarında gelişi onu yerinden oynatmıştı. Onu tepkisel yapmıştı. Aceleci. Pervasız. Sadece birkaç kısa hafta içinde fevri, kalbi kırılmış ve aşağılanmış birine dönüşmüştü.

İkinci kez düşünmek için çok geçti.

Kararlarını nasıl verdiği önemli değildisadece yapılmıştı. Artık onları sonuna kadar takip etmekten başka çare yoktu.

Bitkin bir halde bir sıraya çöktü. Reed onun yanına oturdu. Bir süre yan yana oturdular ve güneşin şehit bir azizin kanlı cübbesinin arasından süzülüşünü izlediler. Kutuyu kucağında sıkıca tutarak serçenin hava almak için çırpınışını izledi. Yapabileceği en nazik şey bu gibi görünüyordu - onun çektiği acıya tanıklık etmek.

Belki de en zalimiydi. Belki de acısına son vermek daha nazikti. Seyretmekten başka bir şey yapamayacak kadar korkaktı, ölüme sessiz bir tanıktı. Sonunda olduğu tek şey buydu.

"Yaptığın şey bencilce," dedi Reed, onu şaşırtarak. O da Neredeyse orada olduğunu bile unutmuştu. Dirseklerini kapağın demirine geçirdi ve ekledi: "Hayatta kalamadığında seni seven insanlara ne olacağını sanıyorsun?"

Ona dünyada kendisini seven kimsenin olmadığını söylemek istiyordu ama bunu itiraf etmek dayanılmaz bir şeydi.

Onun yerine, "*Ölmeyi planlamıyorum*" diye imzaladı.

"Ama umurunda bile değil." Kadın bunu inkâr etmeyince, adam sessiz bir kahkaha . "Kalmayacağım, Viv. Ameliyat için yani. Ben

üyeliğimi kaybediyorum."

Şaşırarak yüzünü ona döndü. *Neden?*

Başını arkaya doğru eğerek tonozlu tavana baktı. "Meclis çok fazla şey istiyor. İşler böyle yürüyor. Tüm yeni üyelerin ondalık vermesi gerekiyor. İlk başta küçük bir miktar. Kazancınızın bir kısmı. Birkaç damla kan."

İğrenerek elini karnının üzerinde gezdirdi. *Kan mı?*

"Sadece birazcık," dedi. "Kan bağışında bulunacağınızdan daha az ya da çok değil."

Bu düşünce onu ölçüsüz bir şekilde dehşete düşürdü. *Onunla ne yapacaklardı? Kanı mı?*

"Bilmiyorum. Sormuyorum. Tek , rütbeniz ne kadar yükselirse, adaklarınız da o kadar büyük olur. Sunu ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur. Eskiden umurumda olmadığını düşünürdüm. Umurumda değildi.

ilerlemek için vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yoktur."

Ya şimdi?

"Bilmiyorum." Yüzünü ona döndü, ifadesi hüznüydü. "Belki de *tereddütlerim* var."

Gitmek için ayağa kalktı, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, elleri Cepler. En iyi nasıl veda edeceğini düşünüyordu. İçinde Sonunda hiçbir şey söylememeye karar verdi, ama Vivienne zaten söylemesi gereken her şeyi söylediğini düşündü.

Arkadaş değillerdi ki.

İlişkileri, onun tüm ilişkileri gibi, işlemseldi.

Ve artık sona ermişti.

Onu orada, boş katedralin alacakaranlık sessizliğinde, kucağında ölmek üzere olan bir serçe, azizlerin cansız gözleriyle yalnız bıraktı. hiç pişmanlık duymadan.

15

thomas

Duvardaki saat yedi on beşi gösteriyordu. Havuz evinden bu yana sekiz saat geçmişti. Vivienne'in elinden alınmasının üzerinden sekiz saat geçmişti. Sekiz saatlik *boşa harcanmış zaman*.

Saint Mary Hastanesi buz gibi soğuktu ve insanlarla doluydu; öyle ki gecenin büyük bir bölümünde lobide sadece ayakta durulabiliyordu. şimdi, sabahın erken saatlerinin yavaşlayan akıntısında Thomas koridordaki bir sedyenin üzerine oturmuş, sabrı taşmış, Isaac Shaw'ın kayıt cihazını avucunun içinde sıkıca kavramıştı.

Henüz dinlememişti. Burada,
yabancıların arasında değil.

Başka bir hemşire yanından her geçtiğinde, ihtiyatlı ama fark edilebilir bir yan bakışla karşılaşıyordu. Onları suçlayamazdı.

Arka sokak kavgasına karışmış gibi görünüyordu. Gömleğinin n kan içindeydi. Kafası bir an kulesiydi. ınladı da çınladı. Sol kulak memesi şişerek karnabakar şeklini almış ve sol gözü neredeyse tamamen kapanmıştı. Neredeyse hiç fark etmedi. Dikkatini duvardaki saate vermişti. Saniyelere, dakikalara ve saatlere.
bitmek bilmeden ilerledi.

Hastaneye gelmeyi hiç istememişti ama Hadley Appelbaum ve Frances Lefevre'nin

İstedikleri zaman Vivienne kadar ısrarcı olabiliyorlardı. Onlar görülmesi konusunda ısrar etti ve sırada protesto edecek çok az enerjisi vardı.

Sekiz saat ve birkaç dikişten sonra, dolup taşıyordu. Bir şeye vurmak istedi. Bütün geceyi triyajda geçirmişti, göğsündeki panik yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu, ta ki Her şey kırmızı, çirkin bir sisin içinde.

Vivienne gitmişti. O *gitmişti* ve o burada hiçbir şey yapmadan oturuyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim." Beyaz laboratuvar önlüğü giymiş kızıl saçlı bir kadın, tekerlekli bir arabayı tam önünde durdurdu. "Ben Dr. Rosen. Adınızı ve doğum tarihinizi benim için doğrulayabilir misiniz?" "Thomas Walsh," diye mırıldandı, tekrarlamaktan bıkmıştı. "Temmuz yirmi üç."

"Mükemmel, teşekkür ederim." Okuma gözlüğünün kenarından ona baktı, gülümsemesi cana yakındı. "Görünüşe göre iyi bir gece geçirmişsiniz."

"Daha iyilerini de gördüm."

"Pekâlâ, seni temizleyeceğiz." Elektronik çizelgesini karıştırdı. "Sizi radyolojiye götürmek üzere her an bir röntgen teknisyeni gelebilir."

Lakros oynadığı günlerde faturayı karşılayamayacağını bilecek kadar röntgen çektimişti. Ayrıca sonuçlar için saatlerce bekleyeceğini de biliyordu. Saatleri *yoktu*.

"İhtiyacım mı?"

"Şiddetle tavsiye ederim, evet," dedi Dr. Rosen. "Bir kaburganızın kırılmış olabileceğine dair bazı endişelerimiz var. Röntgen, tedaviyi belirleyebilmemiz için daha net bir görünüm elde etmemize yardımcı olacaktır."

"Reddedebilir miyim?"

"Bunu yapmak tıbbi tavsiyelere aykırı olurdu ama evet."

"Tamam." Thomas ceketine uzandı. "Ben de istiyorum o zaman. Reddetmek yani."

Dr. Rosen gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi ve ona daha yakından baktı. "Yanınızda bir ebeveyniniz ya da vasiniz var mı?"

"On sekiz
yaşımdayım." "Bir
arkadaş o
zaman."

"Hayır," dedi Thomas, sabrı üzereydi. "Ben tek başımayım.
Ve ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Gitmek istiyorum."

Dr. Rosen onu bir süre daha muayene etti. "Bir hemşireye
imzalamanız için taburcu evraklarını hazırlatacağım. Sıkı durun.
değil mi?"

"Kulağa hoş geliyor, teşekkürler."

Dr. Rosen gözden kaybolur kaybolmaz, Thomas
Sedyeye uzandı ve ceketini kaptı, ortasındaki keskin acıdan irkildi. Küçük
bir öksürük bakışlarını tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adama çevirdi.
Kucağında pazen bir battaniyeyle oturuyordu, karısı
Yanındaki koltukta uyukluyordu.

"Ben *bir* şey görmedim," dedi adam göz kırparak.

Thomas sırtıttı. "Teşekkürler."

Bekleme odasında, Hadley ve Frankie'nin kapıda beklediğini görünce
irkildi. Ortaya çıkar çıkmaz onu köşeye sıkıştırdılar ve birbirleriyle
konuşmaya başladılar. Onun gibi, ikisi de
Hâlâ galadan kalma kıyafetlerini giyiyorlardı, kumaşlar turuncu ve pembe
dolgularla kaplıydı. Kendisi havuz evinde darbe üstüne darbe alırken,
partinin geri kalanı paintball baskınına maruz kalmıştı. Bir şaka. Bir şaka.
Suç, Hudson Turner ve onun gibilerle hiç geçinemeyen bir avuç kasabalı
olan komşu devlet okulunun öğrencilerine atfedildi.

Ama Vivienne'i neden götürsünler ki?

Mantıklı gelmiyordu.

"Buraya kadar gelmek yeterliydi," dedi Frankie'yi dirsekleyerek
kapıya doğru ilerlerken. "Kalmana gerek yoktu."

"Senin için kalmadık," dedi Hadley, onun arkasına geçerek. "Vivienne'in başı dertte."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sert bir sesle söyledim.

"Partiden beri onu kimse görmemiş," diye ekledi Hadley, eteklerini kaldırarak onun yanında koşmaya başladı. "*Thomas*. Ne dediğimi duydun mu?"

Thomas döner kapıdan geçip sabahın geniş sıcağına doğru ilerledi. Yolun aşağısında birkaç taksi bekliyordu. Cüzdanını ararken onlara doğru ilerledi. Cebindeki telefonu çaldı.

"Thomas," diye seslendi Hadley. "Walsh, bekle! Bu ciddi bir durum. Seninle konuşmamız gerek."

Telefonunu susturdu ve Hadley'nin üzerine yürüdü, böylece Hadley kısa kesmek zorunda kaldı.

"Oradaydım, tamam mı?" Göğsündeki ağrı dayanılmazdı. "O pislikler onu kaçırdığında ben de yanındaydım. Bu yüzden, senin Vivienne'in kayıp olduğunu söyle, çünkü ben zaten biliyorum. Biliyorum ve bu benim hatam. Eve dönüp ailesine neler olduğunu anlatmam ve ardından polisi aramam gerekiyor."

"Zamanınızı boşa harcamış olursunuz," dedi Frankie. "Vivienne'in üvey babası kayıp ihbarında bulunmayacak."

Thomas dondu kaldı. "Ne?"

"Babam bu sabah istasyonda onunla buluştu," dedi. Hadley. "Philip ona eve erken gittiğini söylemiş. Ona kendini iyi hissetmediğine dair bir hikâye anlatmış ve annesi de onu gecenin erken saatlerinde eve geri götürmüştü."

"Öyle bir şey ."

"Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? *Yalan* söylüyor." "O zaman babana doğruyu söyle," dedi Thomas.

"Denedim. Beni dinlemedi. Burnumu ait olmadığı yere soktuğumu söyledi-"

"Bunu yapmaya meyillidir," diye tersledi Frankie.

"-ve Farrow'ları rahat bırakmam gerektiğini." Hadley, Frankie'ye doğru sert bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre, Philip onun "erkek arkadaşını kaybetmenin yasını tutuyordu."

"Donahue onun erkek arkadaşı değildi," dedi Thomas sertçe.

"Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu Hadley. "İşte bu yüzden buradayız. *Yanlış* giden bir şeyler var."

Dehşet, ince teller halinde içinden geçiyordu. Cebindeki telefonu yine çalıyordu. Onu çıkardı, umutsuzca Vivienne'in adının ekranda olacağını düşündü. Onun yerine, kardeşlik başkanıydı ve birkaç dakika içinde beşinci kez arıyordu.

"Kahretsin," dedi. "Bana bir saniye ver."

"Walsh." Colton Price'ın sesi telefonda hoş bir şekilde yankılanıyordu. Sesi son yirmi dört saattir Thomas'a ulaşmaya çalışıyormuş gibi gelmiyordu. "Ulaşılması zor bir insansınız."

"Çok meşguldüm," dedi Thomas, Hadley'e bir bakış atarak ve Frankie. Onu çobanlık yaparak taksi durağından uzaklaştırıp ziyaretçi garajına doğru götürüyorlardı. Teslim oldu ve onu yönlendirmelerine izin verdi. "Ne var ne yok?"

"Bu biraz uzun bir hikâye," dedi Colton.

"Kısa bir hikâye olsun."

"Dokunaklı. Not edildi. Sonuna geleceğim - Mikhail Popov ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Hadley onu tertemiz gümüş rengi bir Lexus'un arka koltuğuna götürürken Thomas, "Hayır," dedi.

Colton, "Emin misin?" diye sorarken, "Deriyi kanatmamaya çalış," diye fısıldadı.

"Olumlu." Emniyet kemerine uzandı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim? Bu acil bir durum gibi gelmiyor."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi Colton, küstahça. "Beni yirmi yedi kez aradın."

"O kadar çok mu?"

"Bak, şu an bir işin ortasındağım. Seni aramak zorundayım.
."

"Peki ya Vivienne Farrow?"
Emniyet kemeri yerine oturdu. "Bunu nereden duydun?
isim?"

Colton cevap verene kadar bir süre geçti. Thomas arka planda bir
kızın mırıltıyla bir şeyler fısıldadığını duyabiliyordu.

"Anladım," dedi Colton. "Ona soracağım. Walsh, Hades'in Evi olarak
bilinen bir örgütten haberin var mı?"

- - -

Thomas kapının eşiğinde durup içeri girmek için kendini hazırlarken
Farrow'ların evi her zamankinden daha büyük görünüyordu. Cebinde
Isaac Shaw'ın kayıt cihazı bir örs kadar ağırdı.

Dinlememişti. Henüz dinlemedi.

Ama ne duyacağını zaten biliyordu.

Colton Price'a, "*Biraz araştırma yapacağım.*" demişti. *Daha
fazlasını öğrendiğimde seni ararım.*

Colton telefonda kaynakları hakkında belirsiz konuşmuştu ama
Hades'in Evi'nden bir tür kulüpmüş gibi bahsetmişti. Vivienne'in bağılı
olduğu bir kulüp. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Thomas'ın noktaları birleştirmesine yardım edebilecek biri varsa o da
işverenidir.

Philip polise yalan . Onları göndermişti.

Nasıl bir ebeveyn tek çocuğu kayıpken böyle bir şey yapar? Philip
Farrow bir şeyler saklıyordu, Thomas bundan emindi.

Ve eğer Colton haklıysa, bu gizemli kulüple bir ilgisi olmalıydı.

Evin içi bir mezar kadar sessizdi. Ayak sesleri gök gürültüsü gibi
yankılanıyordu.

Philip seslendiğinde neredeyse ofise varmıştı, "Walsh? Sen misin?
Buradayız."

Kararlılığını pekiştiren Thomas odaya adım attı. Amelia zaten oradaydı, beyaz bir kılıf elbise ve ona uygun stiletolarla her zamankinden daha kırılgan görünüyordu, titreyen parmakları bir votkaya sarılmıştı tonik. Philip geniş deri koltuğunda onun karşısında oturmuş, purosunun ucundan yükselen ince dumanı izliyordu. Masanın üzerine serpilmiş Önündeki masada dişler vardı.

İnsan dişleri.

Bebek dişleri.

Bir dizi beyaz azı dişi ve küçük kesici diş, zar atar gibi dökülmüştü. Sterlin bir enfiye kutusu dağınıklığın içinde duruyordu. Philip yavaşça kutuyu düzeltti.

"Korkarım aramızda bir yanlış anlaşılma oldu," dedi. "Vivienne'in geceleri bazı zorluklar yaşadığını size söyledim mi söylemedim mi?"

Thomas yutkundu. ", efendim."

"Ve hatırlat bana, senden onu her zaman gözünün önünde tutmanı istemiş miydim?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Philip sigarasını kül tablasına attı. "Size bir talimat verdiğimde, bunun harfiyen yerine getirilmesini beklerim." "Tüm saygımla," dedi Thomas, "Vivienne benden mahremiyeti."

"mi yaptı?" Philip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "İyi ki dinlemişsin. Sayende kızım gitti. Shaw hapiste.

Hastanede. Onu bulduklarından beri saçmalayıp duruyor.

İnandığınız tanrıya dua edin de mantıklı konuşmaya başlamasın."

"Peki ya yaparsa?" Thomas sadece kazdığını biliyordu Böyle iterek kendini daha derin bir çukura soktu. Yine de kazdı. "Isaac Shaw'ın polise ne söyleyeceğini duymak isterim."

Philip elektrik çarpmış gibi ayağa fırladı. "Sende ne cüret var-"

"Bunu ona yapanın Vivienne olduğunu söyleyecektir, değil mi?"

Sessizlik bir balta gibi indi. Masanın karşısındaki Philip sakinleştirici bir nefes aldı. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok."

"O ne?"

Amelia Farrow duyulabilir bir inilti çıkardı.

"O *da ne?*" Philip alay etti. "Kendini zeki mi sanıyorsun? Büyük bir komployu ortaya çıkardığınızı mı sanıyorsunuz? *kayıp*, olduğu şey bu. Ve bu noktadan sonra ona ne olursa olsun senin omuzlarında."

Suçluluk duygusu Thomas'ın içinde, havuz evinin zemininde aklının başına geldiği ilk andan beri baskı oluşturunuyordu. Şimdi volkanik bir güçle yüzeye çıktı. Ayağa kalktı.

korkutulmayı reddederek yere yattı.

"Beni işe aldığınız gün, Vivienne'in kötü bir grupta takıldığından endişelendiğinizi söylemişsiniz. Bana o kalabalığın Hades'in Evi adlı bir grubun parçası olduğunu söylememiştin."

Philip'in yüzündeki tüm kan çekildi. "Kiminle konuşuyordun?"

Kalçasından ateş ediyordu, ama Philip'in bakışından hedefini vurmuştu. Yani Colton'ın istihbaratı sağlamdı. *Orada* bir bağlantı. Thomas'ın göğsünde zaferin en küçük fitili .

"Söylediğiniz gibi, efendim - bir kardeşliğin parçası olduğunuzda, her zaman bir parçası olursunuz. Tam olarak ne ifade ettiniz?" Şaklattı parmaklar. "Evet, böyle bir sadakati satın alamazsınız."

Odadaki hava aniden gerginleşti, Philip'in öfkesi zonklayan, elle tutulur bir varlık haline geldi.

"Philip," diye fısıldadı Amelia, ayağa kalkarak, "arıyor olabileceğini düşünmüyorsun değil mi-"

"Ne dair en ufak bir fikri bile yok," diye atıldı Philip. "O pervasız, itaatsiz bir aptal ve yaptıkları hepimizi mahvedecek."

"Ama Christian-"

O daha sözünü bitiremeden Philip iğrenç bir küfür savurdu ve kolunun geniş bir hareketiyle masasındaki her şeyi süpürdü. Camlar ve dişler paramparça olarak yere düştü. Klipslenmemiş belgeler bir kâğıt telaşı içinde gökyüzüne doğru uçtu. Onlar yere düşene kadar Philip öfkesinin bir kısmını bastırmayı başarmıştı.

"O ismi bir daha benim evimde söyleme," diye uyararak parmağını Amelia'nın yüzüne doğru uzattı. Amelia bir tavşan gibi donakaldı, alt dudağı titriyordu. Thomas'a, "Kovuldun," dedi.

"etmeyin," dedi Thomas. "İstifa ediyorum."

Philip'in kahkahası soğuk geldi. "Kendini çok onurlu sanıyorsun. Unutmayın, sıkı bir anlaşması imzaladınız. Herhangi biriyle konuşursan Polis, ailen, arkadaşların ve ben seni mahkemeye sürükleyeceğim. Toplanmak için bir saatin var. Sonra da evimden gitmeni istiyorum."

Bunu söyledikten sonra Philip ofisten dışarı çıktı. Kapı çarparak kapandı. Thomas ve Amelia Farrow yalnız kaldılar. Yere saçılmış dişler küçük beyaz opaller gibi parlıyordu.

"Philip bir canavar değil," dedi Amelia, neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Öyle görüldüğünü biliyorum, ama çocuklarını çok önemsiyor.

Vivienne. Biyolojik babasının yaptığından çok daha fazlasını."

Thomas buna ne cevap vereceğini bilemedi ve hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Sessizlik aralarında bir balon gibi genişledi.

"O da bir avukattı," diye devam etti usulca, sükûnet rahatsız edici bir hal aldığı anda. "Aslında yönetici ortaklardı. Şimdi konuşunca kulağa pembe dizi gibi geliyor. Ama gerçek şu ki, Vivienne'in babası reddedince Philip devreye girdi. O *iyi* bir adam."

Thomas yine hiçbir şey söylemedi. Öfkesi bir diken kadar keskindi. Nefes almak bile acı veriyordu. Vivienne'in annesi ona sulu bir gülümseme fırlattı.

"Sen sadece bir çocuksun. Seni ilk işe almak istediğinde Philip'e de bunu söyledim. Dedim ki, 'sadece bir çocuk ve bu işle uğraşacak donanıma sahip değil. burada olanlarla.'"

"Peki tam olarak ne oluyor?"

Gözleri kapıya kaydı. Ellerini sıktı, biri hariç tüm yüzüklerde elmaslar göz kırpiyordu. Onda da hafif pürüzlü, soluk süt rengi bir taş vardı. Mücevherler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bugünden önce biri sormuş olsaydı, taşın inci olduğunu tahmin ederdi. Şimdi bunun bir azı dişinin parlatılmış tacı olduğunu açıkça görebiliyordu.

Beyaz altın çatallara özenle yerleştirilmiş bir çocuk süt dişi. Midesi altüst oldu.

"Kocamı duyduunuz," dedi Amelia, yüzüğü hızla gözden uzaklaştırarak. "Artık hizmetinize ihtiyacımız yok. Özür dilerim. Bu şekilde oldu, ama gitmelisin. Şimdi, işler daha da kötüye gitmeden."

- - -

Thomas misafir odasında yalnız kaldığı anda Shaw'ın kayıt cihazını çıkarıp masanın üzerine koydu. Dinleyecek cesareti toplaması birkaç dakikasını aldı. Arada bir duş aldı ve yaralarına değen buz gibi sudan irkildi. Duş bittiğinde işi bittikten sonra kurulandı ve bir şort giydi, kayıt cihazını sanki saatli bir bombaymış gibi inceliyordu.

Vivienne'in peşinden gidecekse, neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu.

Düğmeye bastı. İlk birkaç saniye parazit vardı.

Sonra Shaw: *"Bayan Farrow, başlamadan önce, ne kadar içtenlikle üzgün olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum-"*

Thomas ayarlarla oynadı, kendi sesini duyana kadar ileri sardı, uzak ve gergin: *"Nesiniz siz, polis mi?"*

Tişörtünü çekiştirerek kaydın çalmasına izin verdi. Kendisinin ve Vivienne'in odadan çıktığını duydu. Bunu uzun bir sessizlik izledi, Dönen bir sayfanın sesiyle serpiştirilmiş, bir çizik kalemi kâğıda vurdu. Spor ayakkabılarını giydi ve Vivienne'in yalnız dönmesini bekleyerek dinledi.

Thomas bağcıklarını düğümlemeyi bitirdiğinde Shaw, *"Sanırım bu daha kolay olacak,"* dedi. *"Not defterimi kullanarak yazacaklarını yanıtlar, buna ne dersiniz?"*

Kumaş hışırdadı. Yere bir şey düştü. Ve sonra neredeyse ayırt edilemeyecek kadar sessiz bir sesle Vivienne: *"Seni incitmek istemiyorum. Bunu bilmen benim için çok önemli."*

Thomas kayıt cihazını masadan kaptı ve Shaw irkilerek, *"Affedersiniz?"* diye seslendiğinde kulağına götürdü.

"Sadece başka seçeneğim yok," dedi Vivienne. Sesi çaresiz geliyordu. Yalvarıyordu. Korkmuş. Arka planda, ağır bir şey yere çarptı. Yere yığılan bir ceset. *"Bana söyleneni yapmak zorundayım, yoksa her acır."*

Thomas'ın içi buz kesti. Shaw kayıt cihazından yaralı bir buzağı gibi bir ses çıkardı.

"Sen de hissediyor musun?" diye sordu Vivienne. *"Dayanılmaz bir şey, değil mi?"* *"Lütfen,"* diye yalvardı Shaw. *"Her ne yapıyorsan, lütfen dur."* *"Ama yapamam,"* dedi Vivienne. *"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum."*

Shaw çığlık atmaya başladığında kayıt çatırdadı. Bunu bir gümbürtü izledi - Thomas'ı ilk çeken sesle aynı ses.

odaya girdi. Midesi bulanarak cihazı kapattı ve yere bıraktı, ayakkabısının topuğunun altında ezdiğini hissedinceye kadar Çabuk.

Parçaları attıktan sonra telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Colton ilk zil sesinde telefonu açarak, "Senden er ya da geç haber alacağımı hissediyordum," dedi. "Öğrendin mi bir şey var mı?"

"Sayılır. Telefonda bahsettiğin kız-" "Vivienne Farrow?"

"Evet." Thomas boğazındaki yumrunun etrafında yutkundu.

"Haklıydın. Hades'in Evi hakkında yani. Üvey babası biliyor

Bir şeyler. Pek bir şey söylemedi ama anlayabiliyordum. Ve Vivienne-şey, o kayıp. Sanırım başı dertte. O değil-"

Kelimeler kafasında çınladı. *İnsan değil. İnsan değil.*

Bunları yüksek sesle söylemedi. Onun yerine, "Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Connecticut'a giden yolu yarılalık bile," dedi Colton.

"Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi Colton. "Arada sırada bir iyilik isteyemeyeceksen kardeşliğin ne anlamı var? Bana adresi mesaj at; bir saat içinde orada oluruz."

16

vivienne

Katedralin sessiz odasındaki aynalı cam fazla büyük değildi. İnce ve dikdörtgen şeklindeydi ve bir köşesi çatlamıştı, örümcek ağı kırıkları yüzeyi gümüşleştiriyordu. Çerçevesi ahşaptı, termit ısırıkları vardı. Yine de alçak tavanlı odada büyük görünüyordu.

Bir kız ona baktı. Koyu renk saçlı. Kehribar rengi gözler. Solgun, gölgeli bir yüz. Kendisinininkiydi ama yine de bir yabancınkine kadar tanınmazdı.

Üyelerden biri ona değiştirmesi için temiz kıyafetler . Başka birinin büyük boy tişörtünü giymişti, önünde hiç duymadığı bir grubun adı yazılıydı. Başka birinin yırtık pırtık kot pantolon, kemeri sıkıca bağlanmış. Başka birinin sandaletleri, bir numara büyük.

İçinde başka bir şeyin kalbi atıyordu. Başka bir şeyin iradesi.

Yarın bu sefer, kesip .

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. İçinden çıkan ses hayalet gibiydi. Parçalanmıştı. Sanki bir zamanlar olduğu geriye kalan tek şey, kemikleri arasındaki boş koridorlarda dolaşan bir hayaletti. *"Senden nefret ediyorum."*

Bardaktaki yansımasının ağzı, bir anda keskinleşmeye başladı. Köşeler. Yayılmasını engellemek için yanağını ısırdı, yanağını kazarak

Sıg kırmızı hilaller görünene kadar tırnaklarını ön koluna batırdı.

Bu yeterli değildi.

Hiç olmadı.

Gitmek istedi ama Jesse onu burada beklemesi için kesin talimat vermişti ve o da bekledi -kendini bakmaya zorlayarak Kemiklerini bir dış iskelet gibi giyen keskin dişli yaratığı aşağı indirdi.

"Gösterdiğin kadar cesur değilsin," dedi Vivienne.

cam. "Sen bir korkaksın. Ve eğer beni kesip çıkarmaya çalışırsan, bir korkağın ölümüyle öleceksin."

Midesi bulandı, gözlerini kapattı. İçinde bir çukur vardı

Midesi bir türlü rahatlamıyordu. Tam olarak güvenemediği bir kararlılık kırılması. Karnında biriktiğini hissedebiliyordu. Çamurun içindeki bir solucan gibi kıvrılarak dışarı çıkıyordu.

"Bize bak," diye fısıldadı ayna Vivienne. "Bize bak ve gör."

Dilinin arkasına ekşi bir tat çarptı ve öğürdü, kendini elleri ve dizleri üzerinde yakalayana kadar öne doğru devrildi. Onun

Midesinin içi dışına çıktı, içindekiler boğazından yukarı çıktı

-Dişlerinin arkasına bastırıyordu. Ağızını açarak ıslak, sıcak bir kurdele parçasını kopardı. Altındaki zeminde iğrenç, saten bir kusmuk halinde kıvrılıyordu.

Sonuncusu ellerinin arasından kaydı ve öksürdü, burnu kokuyla doldu ve gözleri yaşardı. Camdaki yansıması hiç hareket etmemişti. Aynada mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş olarak duruyordu, gözleri simsiyahtı.

"Her düğümlendim," diye fısıldadı. "Kemiklerine o kadar sıkı

dolandım ki, seni bir arada tutan tek şey haline geldim. Yıllar önce seni kendim için sahiplendim. Çok küçüktün. Yani

Korkuyorum. O seni kırabilirdi ama ben seni bütünledim. Senin için yaptıklarımı unutmaya devam ediyorsun. Seni ne korkunç bir kadere katlanmaktan kurtardım. Sen benimsin, tatlı kız. Beni asla ama asla özgür bırakamayacaksın."

"Vivienne."

Gözlerini kırıştırdı ve Jesse oradaydı. Açık kapıda durmuş, bir kolunun altına sıkıştırdığı rulo yapılmış bir kâğıt parçasıyla temkinli görünüyordu. Aynanın önünde diz , omuzları yuvarlanmış ve elleri yere bastırılmıştı, bir hayvan gibi dört ayak üzerindeydi, nefesi büyük dalgalar halinde geliyordu.

Ve aynada-

Aynada-

"Nerede o?" Jesse temkinli adımlarla ilerledi. "orada değil."

Titreyerek ayağa kalktı. Bacağı korkunç bir şekilde zonkladı, eski bir kırığın hayali ağrısı içeri sızdı. Aynanın içinde önünde, tüm odanın kendisine yansıdığını görebiliyordu. A uyumsuz koltuklar. İncillerle dolu bir masa. Salınlı bir vantilatör küften yeşile dönmüş. Jesse, bir ev arama kiti

Yumruğunda tuttuğu stetoskopun metal çanı içinden dışarı bakıyordu.

O hiç orada değildi. Aynaya baktı ve arkasında hiçbir şey göremedi. Elleri buruşuk bir kâğıt parçası tutuyordu. kurdele, temiz ve düzgün - sanki bir çift saten terlikten çekip çıkarmış gibi.

"Değişmiş bir durumdaydın," dedi Jesse. "Odaya girdiğimde. Sanki orada değildin bile. Şimdi orada mısın?"

Başını salladı ve dehşet içinde elindeki kurdeleye baktı. En azından bu sefer canlı bir şey getirmemişti. En azından bu zaman, hiçbir şey onun avuçlarında ölmüyordu. Bu küçük bir merhametti.

Kurdeleyi masaya bırakıp imzaladı: *Yarın için hala anlaştık mı?*

Jesse'nin bakışları dondu. "Evet, ," dedi. "Ama tekrar etmekte fayda var, yazdığım makale varsayımsaldı. Bir teori. Bunu anlıyorsun, değil mi? Benden yapmamı istediğin şeyi daha önce kimse yapmadı. Bu seni öldürebilir. Büyük ihtimalle de öldürecek."

Sözleri ölüm gibi çınladı. Pervasız değildi. İntihara meyilli değildi. Ölmek *istemiyordu*. Ama çatlaklar zaten o kadar derindi ki, başka bir yol göremiyordu. Bir çürüğünüz olduğunda, dışçıye gidip onu deldirirsiniz. Kontrol edilmezse, çürük kan dolaşımına geçer. Kalbe.

Bu da farklı değildi. Buna inanmak zorundaydı.

Eğer ölürsem, küçük kirli sırrımızı mezara götüreceğim. Sanki toprağı kazıyormuş gibi ellerini ona doğru uzattı. *Ben yerin altı metre altında olacağım ve sen de çıkacaksın. Kaybedecek bir şey yok.*

Jesse'nin kahkahası gergin geldi. "Evet, bu benim için kesinlikle düşük riskli bir yatırım."

Yüksek bahisler, yüksek ödüller, diye imzaladı. Philip'in söylemeyi sevdiği bir şeydi. *Eğer başarırsan, tanrı olacaksın.*

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun," dedi sertçe.

Aynaya, yani bir kızın olması gereken yere baktı. Jesse orada tek başına duruyordu, kestane rengi saçları darmadağınktı, ağzı sert beyaz bir çizgi halinde bastırılmıştı. Sessizce elindeki kâğıt rulosuyla oynuyordu.

"Tanıştığımızda on sekiz yaşında olduğunu düşündüğümü söylesem bir şey değişir mi?"

Gözlerini devirdi. *Tam olarak kaç yaşında olduğumu biliyordun.*

"Beni hedef aldınız."

Kolaylaştırdın.

Gülümsemesi mizahtan yoksundu. "Ve şimdi ."

İşte geldik. Kuş öldü mü?

" oldu," dedi Jesse. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bir teorim var. En azından bir teorinin en ufak gölgesi. Buraya gel."

Kağıdı düz bir şekilde açtı ve ellerinin üzerine kıvrılan köşeleriyle boğuştu. Bu bir haritaydı.

İşaretlenmiş. Kalın siyah kalem keskin köşeler ve kavisli kemerlerle bir uçtan diğerine ve tekrar geri dönerek şu noktalarda kesişiyordu

Orada burada garip yerler var. En üstte, birisi *Alex Sadowski'nin Mülkü* yazıyordu.

"Alfred Watkins'i hiç duydun mu?" diye sordu Jesse. Kadın başını salladı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Çoğu okul onun araştırmasını müfredatlarının dışında bırakıyor. Hala oldukça tartışmalı bir konu."

Neden? Kim o?

"Watkins on dokuzuncu yüzyılın sonlarında bir arkeologdu. Pek saygın biri değildi. O, dünyanın bir arkeolojik bu eski törensel patikalar. Bugün bile bu yolların seyahatler nedeniyle çok yıprandığına ve etraflarındaki havanın incelmeye başladığına dair uç teoriler var."

Tamamen bilgisiz değildi. İnternette gökyüzünden kayan insanların üzerinde oynanmış- videolarını görmüştü. Oku İnternet söylentileri ve magazin teorileri, dünyada bir gerçekliğin diğeriyle çarpıştığı yerler olduğunu söylüyordu.

Hikayeler o kadar yaygındı ki, Frankie bile -kızgın, alaycı Frankie- ortaokulda bir dönemden geçerken Söylentilere öylesine inanmıştı ki, bifttek bıçağıyla gökyüzünde bir pencere açabileceğine kendini ikna etmişti. Tek aldığı ceza, okula silah getirdiği için üç günlük uzaklaştırmaydı. Okul.

Ondan sonra bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadı.

Bunun benimle ne ilgisi var? diye sordu Vivienne.

"Seninle mi? Öncelikle şuraya bir bakın." Jesse parmağıyla haritadaki bir noktayı işaret etti. Kız görmek için daha yakına eğildi. Çizgi diğerlerinden daha inceydi ama oradaydı, Connecticut, New Haven'ın hemen üzerinde kapanan bir üçgenin keskin noktası.

Jesse, "Sadowski tam bir Watkins tutkunu," dedi, Bir elini haritanın üzerinde gezdiriyor. "Doğaüstü faaliyetlerin rapor edildiği yerlerin bir listesini çıkarıyor. Açıklanamayanlar,

garip, ürkütücü. Bunların hepsi havanın içinden geçilebilecek kadar ince olduğunu düşündüğü noktalar."

Vivienne, Sadowski'nin kuzey Maine'e çizdiği geniş siyah krateri inceledi. İşaretler tamamen keyfi görünüyordu, fark edilebilir bir desen yoktu.

Bu haritanın hiçbir anlamı yok, diye imzaladı.

"Belki." Üçgene tekrar dokundu. "Belki de değil. Bu biziz, gördün mü? Burası kilisenin olduğu yer, New Haven hattının hemen dışında. Kavşağın tam üstündeyiz."

İkisi de aynaya baktı. Camda Jesse masada tek başına duruyor, haritanın bir köşesi elinin üzerinde kıvrılıyordu.

"Ne olursa olsun," dedi, "bence burası senin ... değişmiş halinle olan bağını güçlendiriyor."

Midesi çalkalandı. *Sana bir şey göstermek zorundayım.*

"Öyle mi?" Haritayı bıraktı ve kâğıt gibi bir çırpıda kendi üzerine kıvrılmasına izin verdi. "Görelim bakalım."

Yavaşça gömleğinin kenarını kaldırdı. Orada, gövdesinde parlak bir kitin şeridi vardı. O sabah erken saatlerde uyandığında bunu fark etmişti, bir yara gibi derisinin üzerinde kabuk bağlamıştı. Sanki bir böceğe dönüşüyor, üzgün küçük kızın gerçek hayattaki versiyonu Kafka'nın *Metamorfoz*'undaki satıcı. Düşünmesi bile çok . Bakmak bile çok korkunçtu.

Jesse onun tiksintisini paylaşıyor gibi görünmüyordu. "Bu yeni mi?"

Başını salladı, gözleri yaşardı. Birden yansıması olmadığı için minnettar oldu. Kendini bu şekilde görmek istemiyordu, canavar gibi ve şekilsiz. İç organları dışarı sızıyordu.

"Bu kesinlikle benim teorimi destekliyor," dedi. "Dokunabilir miyim Bu mu?"

Kadın tekrar başını salladı. Önünde dizlerinin üzerine çöktü, balık tutuyordu. sağlık çantasını karıştırıp bir çift eldiveni . Çıt çıt lateks onu sıçrattı. Adam yavaşça kadının orta kısmını dürtmeye başladı.

"Bu acıtıyor mu?"

Başını iki yana salladı.

"Herhangi his var mı? Dokunduğumu hissedebiliyor musun?"

Başını tekrar salladı. Bir zırh parçası gibiydi, derisine gömülü. Bir cyborg parçası ya da bir çeşit doğaüstü plaka. Sanki içindeki her neyse onu yavaşça içten dışa doğru yutuyordu. Bir diken vardı ve o

soluk soluğa . Gövdedeki sıg bir sıyrıktan mavi-yeşil bir madde sızıyordu.

"İlginç," dedi Jesse, masanın üzerine ince bir neşter koydu ve Eğilerek parmaklarının ucunu bölgeye bastırdı. İncelemek için havaya kaldırdı. "Böcekbilimci değilim ama tahmin etmem gerekirse, bunun hemolenfle oldukça yakın bir benzerlik gösterdiğini söyleyebilirim."

Şaşkınlığı yüzüne yansımış olmalı çünkü adam "İnsan kanına benziyor. Benzer ama aynı değil. Eklembacaklılarda bulunur. Omurgasızlar-soğukkanlı hayvanlar."

Soğukkanlı. Bu kelime kafasında korkunç bir şekilde yankılandı. Kendini hiç kadar insani hissetmemişti, yansımaz ve yabancıydı, bedeni ona ihanet ediyordu. Hafifçe yalpaladı ve göbeğine baktı. Madde çoktan katılaşmaya başlamış, griye dönmüştü.

"Bu, büyümenin bölümlere ayrılmış görünümünü açıklayabilir." diye düşündü Jesse, ayağa kalkarak. "Bu çok iyi. Aslında gerçekten iyi."

Nasıl iyi mi? İmzaladı. *Bir kabus böceğine dönüşüyorum.*

Sırıttı. Teklifiyle onu köşeye sıkıştırdığından beri ilk kez heyecanlı görünüyordu. "Hiç *Predator*'ı izledin mi? Arnold Schwarzenegger'in oynadığı?"

Ona göz kırptı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Filmde meşhur bir replik vardır. 'Eğer kanarsa, onu öldürebiliriz.'"

Anlaması birkaç saniye sürdü. O yapmadı rahatlatıcı bulmuyorum. *Tıbbi teşhisinizi bir aksiyon filmine dayandırmanız pek umut verici değil.*

"Bu bir başlangıç noktası Vivienne," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bu bir başlangıç Hiçbir şey. Elde edebileceğim her avantajı kullanacağım. Dinlen. Gece yarısından sonra yiyecek ya da sıvı yok. Yarın sabah seni kesip açacağız ve içinde ne olduğunu göreceğiz."

17

thomas

Veranda şemsiyesinin ince çizgili gölgesi güneşi engellemek için çok az işe yarıyordu. Sosisli sandviç standındaki kalabalık sıcağa aldırıyor gibiydi. Kamyonun dışındaki kuyruk kıvrıla kıvrıla uzamaya devam ediyordu.

yiyecek kamyonunun arkasından dolanıyor ve bunaltıcı asfalt boyunca sendeleyerek uzanıyordu.

Thomas bir piknik bankının kenarına oturdu ve boynunun arkası sürekli yanan gevşek bir kızartmayı dürttü. Bir migrenin soluk beyaz yıldız patlaması çevresine yapıştı. Güneş gözlükleri sinir bozucu bir şekilde kayıyordu.

Burnunun şiş köprüsünden aşağıya doğru. Judd masanın altında kızartma için yalvarırken dizinin üstünde ince bir salya çizgisi birikti. Onun yanında tüneyen Molly, kulaklarını dikmiş koşturmayı izliyordu.

Kalabalıktaki hiç kimse Thomas'ı fark etmemişti ve bu yanlış geliyordu. Tek bir kişi bile bakmıyor, işaret etmiyor ya da ellerinin arkasından fısıldamıyordu. Şüphesiz, onun kozmik bir varlık olduğunu görebiliyorlardı.

gerçekleşmeyi bekleyen bir olay. Şüphesiz, kalbinin göğsünün galaksisinde aktif olarak çöktüğünü söyleyebilirlerdi. Ruh hali karanlıktı

Etrafındaki her şeyi yutmaya yetecek kadar.

Vivienne on üç saattir kayıptı. On üç saattir kimse onu aramıyor.

Başı zonklayarak bu sıcakta burada oturmak istemiyordu.

Bir şeyler yapmak istedi. Onun peşinden gitmek istedi.

Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Sorun da buydu zaten.

"Bana Vivienne'i nasıl bildiğini bir kez daha açıkla," dedi.

Karşısında Priory başkanı Colton Price oturmuş, sanki içinde bir şeyler olabileceğine inanmak için bir nedeni varmış gibi elindeki smoothie'yi inceliyordu

arsenik. Başındaki kasketin siperliği yüz hatlarını gölgeleyecek şekilde buklelerinin üzerine düşmüştü. Ağzının sol köşesinden uzanan kabarık pembe yara izini gizlemek için çok az şey yaptı

Neredeyse kulağına kadar. Smoothie'yi bir yudum bile almadan yere bıraktı ve kolunun erişemeyeceği bir yere itti.

"Ben değilim," dedi. "Delaney."

Colton'ın yanında tamamen siyah giyinmiş beyaz saçlı bir kız oturuyordu. Thomas onu tanıyordu ama çok az tanıyordu.

Üniversite öğrencisi olduğu kısa süre boyunca. Kişisel olarak hiç etkileşime girmemiş olsalar da, program küçüktü ve onu tanıyordu Görerek. Her halükarda, Delaney Meyers-Petrov'un Tarikatın Kutsal Alanı'nın havaya uçtuğu gün orada olduğu hikayesini herkes duymuştu. Alevler.

"Ölü insanlar görüyor," dedi Eric Hayes, Thomas'ın hemen sağında. Tarikatın eski saymanı bir patates kızartmasına uzandı ve ekledi, "Gerçek M. Night Shyamalan şeyleri."

"Ama Vivienne yaşıyor," dedi Thomas. Ya da en azından on üç saat önce hâlâ hayattaydı. Gerçek suçun ne olduğunu bilecek kadar İlk yetmiş iki saat kritikti. Buna odaklanmıştı. Pencerenin çoktan kapanmış olabileceğini düşünmemişti.

Vivienne çoktan ölmüş olabilir.

Delaney onun ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bakıyordu. düşünmeye başladı. "O değil," demek için acele etti. "Görüştüğüm kişi yani. Mikhail Popov."

"Üzgünüm," dedi Thomas. "O isimden daha önce bahsetmişsiniz ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Bir hayalet," dedi Colton. "İsrarcı . Aylardır evin etrafında dolanıp duruyor."

"Vivienne'le bağlantısı var," diye açıkladı Delaney. "Hala tam olarak nasıl olduğundan emin değilim. Pek bir şey söylemiyor. Bir tür radyo bağlantısı gibi - bir enerji kaynağının yakınında olmadığım sürece, ruhlar çok net bir şekilde ortaya çıktı. Ama bir gün televizyon açıldı ve haberlerde bir CEO'nun oğlunun balık avlarken öldüğüne dair bir hikaye vardı."

"Bryce Donahue," dedi Thomas.

"Evet. İşte o. Haber spikeri teknede başka kimlerin olduğundan bahsetti. Vivienne'in adını duydum ve ışıklar titremeye başladı."

"Sigortayı attırdık sandım," dedi Colton. "Elektrikler kesildi."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Eric, bir kızartmanın etrafında konuşarak. "Shyamalan."

Thomas Judd'a yenmemiş sosisli sandviçinden bir parça uzattı. "Bağlantılı olduğumu nasıl anladın?"

"İnternete baktım," dedi Delaney omuz silkerek. "Fotoğraflarından birinin arka planında sen vardın. Colton onun fotoğraflarını seni tanıdım."

Artan sıcaktan, büyüyen kalabalıktan ve kimsenin ona sosisli sandviç vermemiş olmasından mutsuz olan Molly ulumaya başladı Ciddi. İrkilen Judd da katıldı. Thomas'ın onları tekrar sessizliğe döndürmesi birkaç denemesini aldı. Sözlü işaretlerden çok işaretlere tepki verdiklerini -esas olarak deneme yanılma yoluyla- keşfetmişti.

Bitti, bileklerini çaprazlayarak imzaladı. *Otur*.

Judd kalçalarının üzerine çöktü, dili . Molly isteksizce onu takip etti.

"Köpekleri getirmek zorunda mıydın?" diye sordu Colton, Judd'ın arka ayaklarını ayakkabısından boş yere itmeye çalışıyordu.

"Köpekleri sevmez misin?"

"Köpekleri severim," dedi Colton. "Bunlar Baskervilles'in tazıları."

"Evet, onları evde bırakamazdım. Ailesi onları sevmiyor."

Sesi gergin çıkmıştı ve Colton ona değerlendirci bir bakış attı.

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Şey, *ben* onları seviyorum," dedi Eric. "Eğer bir iblis avına çıkacaksak, ekibimde bir sürü kurban köpek olmasını isterim."

"Korkak bunlar," dedi Thomas ve Molly'ye bir parça yemek attı.

"Ben olsam hayatımı onlara yatırmazdım. Price sana ne dedi bilmiyorum ama bu bir iblis avı değil."

"Bundan emin misin?" Eric başka bir patates kızartmasına uzandı.

"Hades'in Evi'ni biraz araştırdım. "Hades'in Evi'ni araştırmak biraz zaman aldı.

ama bunu yaptığımda ne buldum biliyor musunuz? Son derece çevrimiçi yalnızlarla dolu bir sunucu. Hepsi bazı şeyler hakkında konuşuyordu.

Maine'de ölü bir çocuğun kendini kazıp çıkardığına ve yapboz gibi bir araya getirdiğine inanıyorlar. Sana söylemekten nefret ediyorum Walsh ama bu şeytani bir davranış."

Thomas, Colton ve Delaney'nin aralarında geçen bakışmayı kaçırmadı.

"Bu bir iblis avı değil," dedi tekrar, ikiye katlayarak. "Vivienne Farrow'a neler oluyor o zaman?"

Thomas dişlerini sıktı. "Zor zamanlar geçiriyor."

"Şuradaki adamı görüyor musun?" Eric tişörtündeki hardalı temizlemeye çalışan bir adamı işaret etti. "Zor zamanlar geçiriyor. Senin kız arkadaşın insanların iç organlarını konfetiye çeviriyor."

"Yeniden odaklanalım," diye önerdi Delaney. Thomas'a çok dikkatli bakıyor, onu sanki yanan bir çubukmuş gibi süzüyordu.

Dinamit. "Nereden başlamalıyız?"

"O haklı," dedi Colton. "Hades'in Evi hakkında istediğimiz kadar spekülasyon yapabiliriz ama gerçek şu ki, nerede oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Thomas, Eric'in Hades'in Evi hakkında söylediklerini düşündü -Sunucunun yalnızlardan gelen yorumlarla dolup taşması hakkında. Ani bir teori onu ele geçirdi. Ayağa kalkarken neredeyse köpekleri yeniden ulumaya zorluyordu.

"Nereden başlayacağımızı bilmiyor olabiliriz," dedi, "ama bilen birini tanıdığımı eminim."

"Öyle mi?" Eric elindeki boş kâğıt kayığı geriye itti ve bir peçeteye uzandı. "Kim?"

- - -

Hudson Turner'ın evi, at nalı şeklindeki yolu kaplayan lüks araç donanması olmadan farklı görünüyordu. Ön yürüyüş yolu boyunca dizili ışıkların parıltısı olmadan, evin cazibesinin bir kısmı solmuştu. Ön merdivenler bakımsız ve renksiz görünüyordu, harç çatlamış ve yosunlar taştaki dar yarıklardan içeri giriyor.

Ya da belki sadece Vivienne burada değildi, pembe yanaklı ve dalgın, gözlerinde umutla ona bakıyordu. Belki de O sadece yaşayan, nefes alan bir klişeydi ve dünyanın geri kalanı onsuz griye dönüştü.

Belki de aptalın ve onun fikrine kendini o kadar kaptırmıştı ki, gözlerinin önünde neler olduğunu fark etmemişti. Burun.

Hudson çoktan dışarı çıkmış, tertemiz Ferrari'sine binmeyi yarılamıştı. Thomas ve arkadaşlarının araçlarından indiğini görünce anahtarlarını cebine koydu. Bakışları, dişlerini göstererek tasmaının ucunda gerinmeye başlayan Molly'nin üzerinde şüpheyi oyalandı.

"Bu da ne?" dedi, "Scooby Çetesi mi?"

"Komik," dedi Thomas. "Reed'i arıyoruz." Hudson'ın kaşları çatıldı. "Ve siz onun burada olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Dün gece ikiniz oldukça samimi görünüyordunuz."

"Evet, hemen önce kaçtı," dedi Hudson, sesi sertti. "O zamandan beri onu görmedim."

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Dedektif rolünü bırakabilirsin," dedi Hudson. "Memur Appelbaum zaten bu sabah eve uğradı."

"Sadece sorusuna cevap ver," dedi Eric.

"Vivienne ile aynı liseye gittik, tamam mı? Bir sürü aynı insanı tanıyoruz. İlk yılımızda yerel bir sanat programında Reed'le tanıştı. O dans ediyordu, Reed de fotoğrafçılıkla ilgileniyordu. Kısa bir süre sonra çıkmaya başladılar. Baloda ona eşlik etti. Onunla ilk kez orada tanıştık."

"Peki," diye sordu Thomas, "gerisi tarih mi?"

"Elbette." Hudson kalçasını arabasına çarptı. "Eski tarih."

"Neden ?"

"Bakın," dedi Hudson, "kafanızda bir lolipop ve şekerleme gibi bir Vivienne hayali var gibi görünüyor, bu yüzden bunu elimden geldiğince nazik bir şekilde söylemeye çalışacağım: Vivienne Farrow, Vivienne için doğru olan neyse onu yapar. Diğer herkes ikincil hasar. Balo gecesi, Reed onu kendi partisinde bir serseriyle aldatırken buldu."

"Bu çok zor," dedi Colton.

Hudson'ın gülümsemesi incedi. "Öyle değil mi?" "Kimdi o?" diye sordu Thomas.

"Kim kimdi?"

"Parti sonrasındaki dangalak."

"Tanrım, çok acımasızsın." Hudson başparmağının ucuyla arabasının üzerindeki bir lekeyi temizledi. "Gerçekten bilmiyorum. Gray bir şey mi? Daha yaşlıydı. Statü olarak daha büyüktü."

Thomas'ın midesine acı bir şey girdi. "Jesse Grayson." "Elbette," dedi Hudson. "Kulağa doğru geliyor. Dediğim gibi, çok eski tarih."

Tam o sırada ikinci bir araba, süspansiyonları takırdayarak garaj yoluna girdi. Thomas, Reed Connolly'yi bir arabanın direksiyonunda gördü.

Hırpalanmış cipin açık pencerelerinden ağır metal sesleri geliyordu.

"Kim o?" diye sordu Delaney, Hudson'ın mırıldandığı gibi, "Oh bok."

Thomas etkileyici bir tasmaları Eric'e uzattı. "Şunları tut lütfen."

"Walsh," diye uyardı Colton ama Thomas çoktan harekete geçmişti. Gürültülü bir yürüyüşle cipe yöneldi, öfkesi içini asit gibi yakıyordu.

Onun yaklaşması Reed'i harekete geçirdi. Sopaya uzandı.

Vites değiştirip motoru geri vitese taktı. Araba yolunun at nalı şeklindeki yapısı yüzünden ciddi bir frenleme yapmadan doğrudan sokağa çıkamıyordu ve Thomas bu gecikmeden yararlanarak kendini en yakındaki çitin üzerinden arabaya doğru savurdu.

Homurdanarak yere indi ve tam hızlanmaya başladığı sırada kendini Jeep'in tam arkasına yerleştirdi. Araç göğsüne birkaç santim kala gıcırdayarak durdu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Reed Dışarı tırmandı, görünmeye hakkı olandan daha telaşsız görünüyordu. "İyi görünüyorsun, Walsh," dedi. "Bozulmuş havan işe yarıyor senin için."

"Nerede o?"

Reed cevap vermedi. "Bana vurmak mı istiyorsun? Teraziyi eşitlemek mi istiyorsun? Sisteminden çıkarmak mı?" Çenesini dışarı çıkararak Thomas'a bir hedef gösterdi. "Devam et. Bir atış yap. İyi bir tane olsun."

Ve Thomas yaptı.

- - -

On dakika ve birçok müdahaleden sonra beşi Turner'ların mutfağında toplandı. Reed tezgahın üzerinde oturuyordu.

kanlı peçeteyi burnunun köprüsüne sıkıştırdı.

"Sana dövüşmeyi kim öğretti," diye mırıldandı karanlık bir sesle,
"bir dağ gorili mi?"

Son birkaç dakikayı hem arabulucu hem de hemşire rolünü oynayarak geçiren Delaney, "Bozuk değil," dedi. Thomas'a doğru uyarıcı bir bakış fırlattı. "Yani en azından bu var."

"Ona yeterince sert vurmamış olmalıyım," dedi Thomas kesin bir ifadeyle. Reed'i görüş alanında tutarak buzdolabına yaslandı.

"Konuşacaksın. Hiçbir şeyi atlama. Şununla başlayabilirsin-"

"*Lanet* olsun," dedi Reed, onun sözünü keserek.

Odadaki bütün gözler onun bakışlarını Colton'a doğru takip etti. Vivienne'in köpekleri iki başlı bir Cerberus gibi ayaklarının dibine tünemiş, köşede tikiş tikiş duruyordu. Reed'in şaşkınlığı karşısında ağzı bir kaşlarını çat.

"Tanışmış mıydık?"

"Hayır." Reed elinin tersiyle burnuna dokundu. "Sadece yüzün. Alınma ama ağzın sanki biri bıçakla oymuş gibi görünüyor."

Colton'ın kaşları çatıldı ve bir sırıtışa dönüştü. "Bir de diğer adamı görmelisin."

"Hayır, teşekkürler." Reed, Thomas'a doğru baktı. "Söylemeliyim ki, Walsh -"Şimdiye kadar arkadaşların senden çok daha ilginçti."

"Seninkiler de öyle," dedi Thomas, "yani görünüşe göre ikimiz de sürpriz olduk. Bana Hades'in Evi'nden bahset. Nedir bu? A Tarikat mı? Bir kulüp mü?"

Reed'in çenesi gerildi. "Bunu söylemeye yetkim yok."

"Sorun değil. Geçmişe ihtiyacım yok. Sadece bana bir adres ver."

"Bu senin iş tanımının biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Öfke Thomas'ın içini beyaz bir sıcaklıkla kavurdu. "Bunun hâlâ maaş çekiyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gözleri olan herkes bunun parayla bir ilgisi olmadığını görebilir," diye tükürdü Reed. "Yani, şu haline bak. Acınacak haldesin. Bulunmak bile istemeyen bir kızın peşinden koşuyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tanrım, hiçbir şeyden haberin yok. Bunun herhangi bir kısmının Vivienne tarafından planlanmadığını mı düşünüyorsun?"

Hudson'ın onlara dışarıda söylediklerinin doğrudan bir aynasıydı. araba yolu: *Vivienne Farrow, Vivienne Farrow için doğru olan neyse onu yapar.* Colton'ın ayaklarının dibinde Judd bir miyavlama sesi çıkardı.

Reed

Burnunun köprüsünü , kırarken de yüzünü buruşturdu. Şimdiden gözlerinin altında iki kızgın morluk sararmaya başlamıştı.

"Vivienne sana ve arkadaşlarına Walsh'un canına okumanız için ne kadar ödedi?" diye sordu Colton.

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Reed. "O kısmı bedavaya yaptılar. Kimseye zarar vermeleri gerekmiyordu. Sadece Vivienne'in fark edilmeden ayrılabilmesi için küçük bir anarşi yaratmaları gerekiyordu."

"Bu yüzden mi kaçtın? Baskının bir parçası mıydın?" Hudson dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, Reed. Sen ve pislik arkadaşların binlerce dolar değerinde zarar verdiniz. Ailem çok kızdı."

Reed cevap vermeden önce bir süre sözlerini çiğnemiş gibi göründü. "Amacın bu olduğunu sanıyordum. Yani aileni kızdırmak. Dün gece randevun olarak serseri bir kasabalıyı getirmenin tek nedeni bu değil miydi?"

Hudson vurulmuş gibi geri çekildi. "Bunu sana kim söyledi?" "İnsanlar konuşur," dedi Reed. "Tebrikler. Görünüşe göre ikimiz de ne istediğimizi."

"İyi bir noktaya değindin," diye araya girdi Thomas. "Vivienne'e yardım ederek tam olarak ne elde ettin?"

"Okul o ödüyor," dedi Reed, hâlâ Hudson'a bakarak. "İhtiyacı olduğunda ona yardım ediyorum ve karşılığında mezun oluyorum. Hepimizin vakıf fonları yok."

Thomas onu zar zor duydu. Sanki tüm dünya tepetaklak olmuş ve ters yüz edilmiş gibi hissediyordu.

Onunla oynamıştı.

Onunla oynamıştı.

O gün solaryumda, onu bıraktıracağına söz vermişti. Ve yapmıştı, değil mi? Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. tam olarak söylediği gibi yaptı ya da onu köşeye sıkıştırmasına izin verdi. Geldiğini bile görmemişti.

"Neden?" Sesi boğuk çıkmıştı.

"Bundan daha açık konuşmalısın Walsh," dedi Reed. "Vivienne neden ortadan kaybolması gerektiğini düşündü?"

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu Reed. "Philip Farrow gibi bir üvey baban olsaydı?"

"Bu bir cevap değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Ketamine ihtiyacı vardı," dedi Hudson, Reed'e sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "O gün restoranda benimle konuşmak istediği şey buydu."

"Bu çok etkili," dedi Eric. Yakındaki bir sandalyede geriye doğru oturmuş, kollarını omurgasının üzerinde kavuşturmuş, perçinlenmiş görünüyordu. "Büyükanne kalça protezi ameliyatı olduğunda vermişlerdi. Bir doz verdiler ve hemen gitti."

Thomas'ın nabızı kulaklarının arasında kükrüyordu. "Vivienne neden sakinleştiriciye ihtiyaç duyuyor?"

Ama Reed cevap vermedi. Odağı tekrar Colton'a dönmüştü. "Hâlâ bazen senin hakkında konuşuyorlar, biliyorsun. Forumlarda."

Colton'ın ağzı inceldi. "Demek beni tanıyorsun."

"Seni *tanıyorum*," diye itiraf etti Reed. "Boğulduğunu biliyorum. Kendini cehennemden çıkardığını biliyorum. Kemiklerinin iblis parçalarıyla birbirine lehimlendiğini biliyorum ve bu da seni bedenen ve ruhen her kime borçlu kılıyorsa-"

Delaney, "Bu kadar yeter," diyerek onun sözünü kesti.

"Çocuklar seninle tanıştığıma inanamayacaklar," diye ekledi Reed.
"Üyelerin çoğu doğaüstü bir karşılaşma yaşamak için *adam öldürür*."
"Ona doğaüstü deme," dedi Eric. "Bu onun aklını başından alır."
Colton onu görmezden geldi. "Bize Hades'in Evi'nden biraz daha bahset." "Daha önce haklıydın," dedi Reed. "Burası bir kulüp, her ne kadar

çevrimiçi bir forum olarak başladı. zamanlar buralarda değildim, ancak başlangıçta sadece birkaç kullanıcı rastgele tıklama tuzağı makaleleri yayınlıyordu.

Magazin boku, bilirsin. Maine'de bir çocuk ne zaman mezara koysalar pençeleriyle çıkmaya çalışıyor. Massachusetts, Salem'de bir çocuk akvaryum bitkilerinin ciğerlerinde büyümesi üzerine hastaneye kaldırıldı. Nevada'daki Red Rock'a ailesiyle geziye giden küçük bir kız, başıboş dolaşp bir vadiye düşüyor. Kurtarma ekibinin onu bulması saatler sürer. Onu çıkardıklarında, tepeden tırnağa zehirle doludur. Konuştuğunu duyan herkes yavaş ve acı dolu bir ölüme maruz kalır."

Thomas'ın nefes alış veriş durmuş gibiydi. Görüşünde lekeler belirdi.
"Sonunda," diye devam etti Reed, "forum genişledi. Her şeyin nasıl geliştiğinden tam olarak emin değilim ama cebi dolu ve okültizme ilgi duyan bir adamın ortaya çıktığını ve fon sağlamayı teklif ettiğini biliyorum.
yıllık bir ."

"Yatırımcının adı ne?" diye sordu Eric.
"Bilmiyorum," diye itiraf etti Reed. "İnsanların ona sadece başkan dediğini duydum."

Colton kaşlarını çatı. "Onunla hiç tanışmadın mı?"
"Düşük seviyeli üye adaylarıyla uğraşmıyor. Bu artık internetteki açık forumlardan biri değil; katılmak isteyen herkesin yükselmesine izin verilmeden önce yıllarca ondalık vermesi gerekiyor."

Thomas bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. "Kulüp Vivienne'den ne istiyor?"

"Her şeyi tersinden anlıyorsun," dedi Reed. "Vivienne bizi buldu, tam tersi değil."

"Neden?"

"Meclis'te bazı gerçek akademisyenler var. Hepsi okült değil. hobiciler ve iblis hayranları. Yükselişine sadece birkaç ay kalmış bir cerrahi asistanı var. Yıllarını iblisleri besleyerek geçirmiş. Ne isterse onu yap."

Delaney'nin burnu kırıştı. "Onu *beslemek* mi?" "Bundan hoşlanmadım," dedi Eric.

"Tam bir hıyar," ekledi Reed, "ama çok zeki biri. Çıkarılabilir bir parazit olarak şeytani varlık kavramı üzerine bir tez yazdı. Kanser gibi kesip atabileceğiniz bir şey. Buna klinik şeytan çıkarma diyor."

"İmkânı yok," dedi Hudson. "Bu bilimsel olarak mümkün değil."

Colton ikna olmamış görünüyordu. "Ve kaç tane başarılı *şeytan çıkarma* bu parlak arkadaşınız ne yaptı?"

"Hiç," diye itiraf etti Reed. "Sadece teorik olması gerekiyordu. Ama bir mil genişliğinde bir Tanrı kompleksi var ve övgü olmadan çalışmıyor, bu yüzden devam etti ve yazılarını forumda yayınladı.

Vivienne soyutu buldu. Ve sonra onu buldu. Onu bulduğunda Meclis'te kendi başına ulaşamayacağı kadar derin bir yerleşiklik olduğu ortaya çıkınca beni buldu."

"Harç parası olmayan düşük seviyeli bir rehin," dedi Colton. "Sanırım seni manipüle etmek çok daha kolaydı."

"Doktorla yakınlaşmak için seni kullandı," dedi Eric. "Bu çok soğuk."

"Bu Viv." Reed'in şişmiş gözleri Thomas'ın kilerle buluştu. "Walsh'un yapabileceği gibi

İstediği zaman inanılmaz derecede inandırıcı . İnanmanızı istediği şeye sizi inandırıyor ve sonra da halıyı ayağınızın altından çeker."

"Ne zaman?" Thomas'ın tek sorduğu buydu. Tek bir kelime, içi paramparça olmuştu.

Reed dudak büktü. "Sana söylediğimi öğrenirse bağırsaklarımı deşer." " de söyle," dedi Thomas.

"Yarın." Reed elini başının üzerinde ovuşturdu. "Taşınabilir bir ameliyathane kurmak için ihtiyacı olan her şeye sahip.

ihtiyacı olan şey ilaçlardı. Sabah sekizde ameliyata girmesi planlanıyor."

Thomas'ın düşünceleri kendi ekseninde kayıyor, bulmacanın son parçaları bir şey yapmak için çok geç bir zamanda yerlerine oturuyordu.

"Cerrah kim?" diye sordu, ama zaten biliyordu. "Adı ne? Hiç söylemedin."

"Ben Jesse," dedi Reed. "Jesse Grayson."

18

vivienne

Günah çıkarma kabininin kapısı gümüş ışık huzmeleriyle doluydu. İçerideki hava mavinin koyu bir tonuna dönüşmüştü, dipsiz ve soğuktu. Vivienne kâğıt inceliğindeki hastane önlüğünün içinde titreyerek oturuyor, dizlerini göğsüne bastırıyor, kafasında bir rüyanın daha tortuları, rüyadan kopardıkları dolaşıyordu. Gözlerini tuttu sıkıca kapattı ve hiç düşünmemeye çalıştı. Onun yerine ağladı. Korkunç, yarı çürümüş bir sesti, bir kızdan çok bir hortlağa yakışırdı.

Kendisinin de öyle olduğunu sanıyordu.

Dört yaşındayken Philip onu ve annesini Las Vegas'a sürpriz bir geziye götürmüştü. Pek bir şey hatırlamıyordu, sadece renkli kesitler: Altın aslan, ağzı açık, karat dişli bir kükreme. Yükselen fıskiyeler, önce mavi, sonra kırmızı, sonra pembe yanan geniş su fıskiyeleri. Puro dumanının acısı. Ve kumar makinelerinin çılgın çınlamaları. Kumar masasındaki bir adamın kanlı yüzü, ceketi buruşmuş ve ellerini havaya kaldırmış üvey babasına yalvarırken.

Üçüncü sabah Philip onu güneş doğmadan çok önce uyandırmıştı. Mart ayının sonlarıydı, evlerinin bahçesi hâlâ sulu karla buz tutmuştu ama Nevada çölünde sıcaklık çoktan

dayanılmaz sıcak. Pijamaları içinde terleyerek onu takip etmişti.

Dışarıda, o gün için üstü açık şık bir kırmızı araba kiraladığını gördü. Üst kattaki otel odasında annesi sabahı uyuyarak geçirmiş, küçük cam şişeler konfeti gibi sehpanın üzerine saçılmıştı.

Vivienne, annesi olmadan hiçbir yere gitmek istememişti -her şeyin film gibi grenli ve havanın is tadında olduğu evden o kadar uzağa değil- ama o küçük yaşında bile biliyordu ki

Philip'i sorgulamaktan daha iyiydi. Onu yükseltici koltuğuna bağladı ve ikisini ışıltılı şeritten uzaklaştırıp dışarı çıkardı, dışarı, düz kırmızı çöle.

Yolculuğun çoğunu hatırlamıyordu. Sadece kırmızı, kırmızı, kırmızı, sonunda düz, yılan gibi kıvrılan bir yolun kenarında durana kadar. O zaman

Çöl uzanıyordu, kırmızı, kayalık ve uçsuz bucaksızdı, kayalıklar bıçaklı otlarla doluydu.

Islık çalabilir misin? diye sormuştu. Bir kuş gibi mi?

Biraz, demişti. Dadısı ona nasıl yapılacağını göstermişti. Bayan Marley bana öğretti.

Bir oyun oynayacağız, dedi Philip. Ben biraz kayalıklara gideceğim. Yola dikkat et. Eğer birinin geldiğini görürsen.

Islık çal. Tıpkı Bayan Marley'in sana öğrettiği gibi.

Kulağa pek de oyun gibi gelmemişti ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu.

Philip'in üstü açık arabaya dönmesini beklemek çok sıkıcı olmuştu. Hiçbir araba gelip gitmiyordu. Hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir şey nefes almıyordu. Gökyüzü bile hareketsizdi, bulutsuz bir mavilik üstü açık arabanın deri iç döşemesini kaplıyordu.

Sonunda, bir çöl kuyruksallayanı gördü. O değil Arabadan bu kadar uzağa kadar onu takip etmeyi planlamıştı, ama pamuk kuyruğun küçük beyaz bayrağı onu daha da uzağa çağırdı, sonunda bir sıçrayışla

-Gitmişti. Sürekli, korkunç bir şekilde sonsuzluğun farkına varıyordu.

kum, sonsuz gökyüzü ve sonsuz sıcaklık. Üstü açık araba hiçbir yerde

Görölmek. Kaybolmuş ve çılgına dönmüş bir halde koşmaya başlamıştı. Kaygan ayakları bir kayanın kenarına takıldı ve düşerek derine yuvarlandı.

Bu kısmı net bir şekilde hatırlıyordu. Hava akımı. Omurga-sarsıcı darbe ve sert kemik kırılması. Karanlık ve serin bir çukura düşmüştü, derisi sıyrılmıştı, uyluk kemiğinin soluk beyaz şeridi dışarı çıkmıştı. O çığlık attığında, duvarlar da çığlık atıyordu. O ağladığında, duvarlar da onunla birlikte ağlıyordu.

Ve gece çöktüğünde, ışıklar söndü. Daha önce hiç görmediği kadar parlak yıldızlar, sanki bir teleskoptan izliyormuş gibi, tepesindeki dar bir yarıktaki göz kamaştırıcı bir şekilde canlandı. Eğer üvey babası ısılk çaldı ama duyamayacak kadar uzaktaydı. Çığlık atmış ve çığlık atmış. Ve sonra, hıçkırıklar arasında aldığı nefeslerde onu duymuştu: karanlıkta kıvrılan bir şeyin sinsi tıkırtısını.

Bir ses, alçak, soğuk ve . *Ağlamayı kes, dedi. Yoksa senin yerine ben keserim.*

- - -

O anı ya da sonrasını düşünmek istemiyordu; karanlıktaki sesin ona nasıl yumuşak ve alaycı bir ninni söylediğini. Bir vadinin dibinde can çekişirken, o ilk ölümcül saatlerde bu sesteki nasıl teselli bulunduğunu.

Sabah olduğunda onun nasıl içine girdiğini ve kemikleri boyunca kendine bir yuva yaptığını hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Bunca yıl sonra, boğazından aşağıya doğru kıvrılışını hâlâ hatırlayabiliyordu, sessizlikte hala tıslamasını duyabiliyordu.

Seni iyileştireceğim küçüğüm, ama bir bedeli var.

Uzlaşma odasının kapısı tıkırdayarak açıldı ve panik göğsünün boşluğunda çınlayarak hızla doğruldu. Bundan emindi Jesse -ya da akranlarından biri- ameliyat için onu almaya gelmiş olmalıydı. Bunun yerine, yoğun ağların arasından

geniş, belli belirsiz bir figürün bitişikteki kabine oturduğunu fark etti. Kapı şak diye kapandı. Odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

Ve sonra.

Thomas Walsh, "Son itirafımdan bu yana on bir yıl geçti," dedi.

Bankta gerildi; hareket , nefes almaktan, göz kırpmaktan korkuyordu. Adam iç çekip arkasına yaslanırken kumaşın hışırtısını duydu. duvara karşı.

"Burası günahlarımı sıraladığım bölüm," diye devam etti. "Son on bir yılda işlediğim tüm günahları duymak ister misin?"

Gözlerini kapattı. Onun yüzünü görebilmeyi diledi. O karşılık olarak bir şey -herhangi bir şey- söyleyebilmeyi diledi. O yaşıyordu. *Buradaydı*. Onun için gelmişti. Her şeyden sonra, onun peşinden gelmişti. Onu kırdığını düşündü. Sakatladığını düşündü. Onu. Aklını ikiye böldüğünü ve onu orada ölüme terk ettiğini düşündü.

Ama o buradaydı ve bir bütündü ve onun sevinci bir gün doğumu kadar akkordu.

"Küçük günahlardan başlayayım mı?" diye sordu. "Sana anlatabilirim Anneme kamu hizmeti yaptığım konusunda yalan söylediğim zamanlar hakkında, böylece aslında cezalı olduğumu öğrenmeyecekti. Ya da şu Ortaokuldayken yemekhanede Jayson Becker'ın burnunu kırdığım için uzaklaştırma almıştım. Bana üzgün söyletmelerine rağmen üzgün olmadığımı söyleyebilirdim. Onun bunu hak ettiğini düşünüyordum. Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Sessiz, sessiz, sessiz kaldı. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu.

"Bilmiyorum." gibi yaparak ağırlığını kaydırdı. "Belki de küçük şeylerin önemi yoktur. Herkes yalan söyler. Herkes sinirlenir. Belki de daha büyük bir şeyle başlamalıyım."

Dikkatle dinledi. Onun adı dişlerinin arasında bir mermi gibi sıkılı duruyordu. Yüksek sesle söylerse ne olacağını merak etti. Sadece bir kez, orada olduğunu bilsin diye.

Tekrar yer değiştirdi, tedirgin görünüyordu. "Ya sana babamı öldürdüğümü söylersem?"

Sorusu onu bir yumruk gibi yakaladı. Dar bankın üzerinde dizlerinin üzerine doğruldu ve yüzünü adama döndü. Tek gördüğü o çirkin tahta çıtalar, Thomas Walsh'un geniş gölgesini gölgeleyen cılız ışık kırıntılarıydı. Bir elini aralarındaki duvara bastırdı. Sessizlik sonsuzmuş gibi geldi.

"Annemle babam hiç geçinemedi," dedi Thomas sonunda. "Bu benim günahım değil ama hikayenin önemli bir parçası. Eskiden geceleri uyanık yatardım.

ve onların dövüşünü dinledi. Bu baskıyı kaldıramazdı, sanmıyorum. Annemin otoimmün bir hastalığı var. Başa çıkılabilir ama tedavi edilemez. Bilmiyorum, belki de annem tarafından Çok fazla şey yapmam istendi."

Sessizlik kabardı ve sonra azaldı.

"O gittiğinde ben sekiz yaşındaydım." Sesi o kadar kısılmıştı ki, onu duyabilmek için kulağını tahta çıtalara dayamak zorunda kaldı. "İ Okuldan eve geldiğimde kapının yanında bavulunu gördüm ve çok sinirlendim. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Sanırım ona bir ders vermek istedim. Kaçamayacağını bilmesini istedim.

Onunla birlikte; bizden uzaklaşıp arkasına bakmadan gidemezdi. Bu yüzden, O bakmazken dışarı çıktım ve bagaja tırmandım. "Bir otele falan gider diye düşündüm. Arabasını boşaltacaktı.

ve beni buldu ve - bilmiyorum - korkunç bir şey yaptığını fark etti Hata. Onun yerine, bir bara gitti. Orada saatlerce oturdu ve hesap biriktirdi. Sağlık görevlileri beni arabadan çıkardıklarında yarı ölüydüm. Hayatta kalmamın mucizeden başka bir şey olmadığını söylüyorlar."

Vivienne için de aynı şeyi söylemişlerdi, soğuk hastane ışıkları altında soğuk hastane önlüğüyle otururken, bir doktor ekibi tarafından hayati değerleri alınıyordu. Bir mucize -küçük, korkmuş ve sesi çıkmıyordu, kanlı kayanın içinde ona eşlik eden uğursuz şey her neyse sesi parçalara ayrılmıştı.

"Eve geri döndü," dedi Thomas. "O günden sonra yani. Sanırım bir bakıma planım işe yaradı. Bavulunu açtı ve tekrar hareketlere başladı. Kravatını taktı. İşe gitti. Faturaları ödedi. Gün bittiğinde bara gitti ve bir hesap daha yazdı."

Thomas kararsız bir şekilde havayı yuttu. "Sonunda onu öldüren suçluluk duygusuydu. Gitmeye çalıştığı için değil. Gitmeye çalıştığı için değil.

Çünkü orada olmak istemiyordu. Çünkü neredeyse tek oğlunu öldürüyordu ve yine de kalmak istemedi."

Yine sessizlik.

Sonunda Thomas, "Bana söyleyebilirdin Vivienne. Sana yardım edebilir."

Adının duyulmasıyla irkilerek harekete geçti. Kabinin kapısını zorlayarak açtı ve soğuk taş zemine doğru kaydı. Açıkta duran bakır boruları ve kilise panayırı mobilyalarıyla uzlaşma odası. Tek ışık dar bir pencereden yanlara doğru akıyordu. Tracery penceresi.

Titreyen elleriyle bitişikteki kapıyı açtı. Thomas dar bölmede sıkışmış bir şekilde oturuyordu, parmakları Dizlerinin arası, parmak eklemleri sıyrıklarla kaplıydı. Geri kalanı da daha iyi görünmüyordu. Bir gözü şişip kapanmıştı. Sığ bir kesik şakağı çürümeye başlamıştı.

Adam ona baktı, o ona baktı.

Dün gece rüyamda seni gördüm, diye imzaladı. Adam gülümsemedi. "Öyle mi?"

Korkunçtu.

"Güzel."

Sesi sabitti. Fazla durgundu. Kendini gergin tutma biçimiyle çelişiyordu, sessiz bir öfke elektrik gibi etrafında çatırdıyordu. "Bana söyleyebilirdin," dedi tekrar. "Bana güvenmiyor musun?"

Kimseye güvenmiyorum.

Gülümsemesi soğuktu. "Bundan emin misin? Çünkü benim durduğum yerden, şaibeli eski erkek arkadaşına çok güveniyorsun gibi görünüyor."

Tedirginlik omurgasını sarmıştı. *Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?*

"Sana üzgün görünüyor muyum?"

Evet.

Kahkahası yakıcı geldi. "Bilmiyorum Vivienne. Belki de yarım tıp diploması olan bir pisliğin sana neşter saplamasına izin vermek üzere olduğun içindir."

Ne yapıp seni ilgilendirmez.

"Cehenneme kadar yolu var."

Ve işte . Haklı bir öfke kabarması hissetti. Adamın hiç Doğru. *Haklı değil.* Ondan yardım istememişti. Onun devreye girip kontrolü ele almasına -kendini kurtarmak için seçtiği yollardan utanmasına- ihtiyacı yoktu.

Onun yoluna çıkmak için tutulmuştu ve rolünü çok güzel oynuyordu. Buna izin veremezdi. Onun orada oturup dikkatle hazırladığı tüm planlarını bozmasına izin veremezdi.

O *da* aklına gelen en acımasız şeyi söyledi.

Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence tıpkı babana benziyorsun.

"Konuyu değiştirme," dedi, yemi yutmayı reddederek. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

Ama .

"Vivienne-"

Ses tonunda bir uyarı vardı, alçak ve tehlikeli. Kız bunu dikkate almadı. *Hayatını, nefret aileyi geçindirmek için nefret ettiği bir işe zincirlenerek geçirmişti. Senin ne farkın var?*

"Vivienne, dur."

O yapmadı. Devam etti. *Daha on dokuzunda bile ve çoktan kapana kısıldın.*

Parmak eklemleri duyulabilir bir şekilde patladı. Kabinin ince dikdörtgeni içinde sıkışmış, tüm kenarları sert, keskin ve öfkeden bembeyazdı.

"Sen tam bir prensessin," dedi sonunda. Çıktı ama söyleyebileceği en kötü şey olmadığını biliyordu. Hem de hiç. "Ne bilmediğimi mi ?"

Dürüst olacağım.

"Hayır, beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

Seni itecek birine ihtiyacın var. Her şey olabilirsin. Bunun yerine, burada benimle birliktessin, tüm potansiyelini çıkmaz bir yaz içinde harcıyorsun çünkü bunu ailene borçlu olduğunu hissediyorsun.

Adamın gözlerindeki öfke parıltısı kadının içgüdüsel olarak geri çekilmesine neden oldu.

Kendini kabinden açarak kadının önünde tam boyuna ulaştı.

"Yapma bunu," dedi sertçe. "Tarihi yeniden yazma. Bu benim için bir işten daha fazlası ve bunu sen de biliyorsun."

Geriye doğru kararsız bir adım attı. Adam onu takip etti, kaçmasına izin vermedi.

"Sana ne düşündüğümü söyleme sırası bende," dedi. "Bence bu -aramızda her ne varsa- sana da daha fazlası gibi gelmeye başladı. Bu yüzden bu kadar korkuyorsun."

Kılandı. *Korkmuyorum.*

"Titriyorsun," dedi.

Bu doğrudu. Bir yaprak gibi titriyordu. Gözyaşları görüşünü . Gözlerini kırıştırdı, düşmelerine izin vermemeye kararlıydı.

"Seni görmemi istemiyorsun," dedi. "Ama ben seni görüyorum, Vivienne." Hiç kimsenin sesi bu kadar kendinden emin çıkmamıştı. Hiç kimsenin sesi bu kadar lanetli çıkmamıştı. "*Seni görüyorum* ve senin için geldim, Her neyse. Her zaman senin için geleceğim. Ben de bunu anlamayı sağlamaya çalışıyordum. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Ona göz kırptı, şaşırmıştı. *Beni durdurmak için burada değil misin?*

"Bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum," dedi. "Ama hayır.

Ben ."

Gözyaşlarının ilki düştü. Ve düştü ve düştü. Sanki bir baraj yıkılmış gibiydi. Gösterişsiz bir şekilde ağlıyordu, dişleri takırdıyordu.

Sıg alıyordu. Thomas başparmağının ucuyla bir damla gözyaşı yakaladı ve kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

"Ağlamandan nefret ediyorum," dedi usulca.

Hiç düşünmeden ona uzandı, tişörtünü titreyen iki avuçla kavradı ve kendini ona bıraktı. Kolları kıvrıldı hemen sardı. Göğsü tuğladan bir duvar gibiydi, sıcak ve sağlamdı ve son ne zaman bu şekilde kucaklandığını hatırlayamıyordu. Kalbi ellerine çarptı, bir kalp kadar sert ve hızlıydı.

Davul sesi.

Ve sonra, onun altından -çok daha alçak ve çok daha karanlık bir yerden- gerçek davulların sesi geldi. Yavaş.

Sabit. Beklentili. Perküsyon taşın içinde titreşti, ayakların altındaki zemini titretti. Ve sonra, katedralin yüksek kulesinin çok yukarısında çanlar çalmaya başladı. Soğuk, net bir çağrı onu dışarı çağırdı.

Ayrıldıklarında Thomas, "Seninle gelmeme izin ver," dedi.

Yapamazsın, diye imzaladı. *Takip edemeyeceğin bir yere gidiyorum.*

Gülümsemesi acımasızdı. "Beni hafife alma."

Kapının eşiğinde tereddüt etti, korku onu hareketsiz bırakmıştı. Thomas'a dönüp baktığında onu kıpırdamadan buldu, gözlerindeki bakış kararlılığını ikiye bölmeye yetmişti.

Benim için bir şey yapar mısın? diye sordu. "Ne olursa."

Eğer işler giderse, beni tekrar toprağa koymalarına izin vermeyeceğine söz ver.

19

thomas

Thomas ayak tabanlarında gök gürültüsü kadar yavaş, vurucu bir yuvarlanma hissedebiliyordu. Küçük uzlaşma odasının ortasında durdu, Vivienne Farrow'un birkaç dakika önce avuçlarının arasından su gibi kayıp gitmesine izin verdiği ellerine bakıyordu. Zilin sesi hâlâ kulaklarının arasında yankılanıyor, dişlerini kenetliyordu. Orada ne kadar süre donmuş halde durduğunu bilmiyordu. Yenilmişti.

Bir dakika mı? On dakika mı?

Kapıdan gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Jesse Grayson koridorda duruyordu, saçları cerrahi bir başlığın altında toplanmıştı ve önlüğü taze sıkılmış. Thomas'ı görünce ağzı açık kaldı.

"Bana burada olmayacağına dair söz verdi," diyerek yakındaki bir masanın üzerindeki kutuya uzandı.

"O nereye giderse ben de oraya ," dedi Thomas. "Kutunun içinde ne var?" "İyi bir şey yok."

Kutu mukavvaydı. İnceydi. Bir çift ayakkabıya ancak yetecek . Jesse onu dikkatle kucakladı, sanki içinde bir biyolojik tehlike. "Bakın, size bir iyilik yapacağım. Orayı hazırlamam biraz zaman alacak. Hazır buradayken gitmelisin. yapabilirim."

"Beni musun?"

"Hayatını kurtarıyorum," dedi Jesse. "Bunun için bir izleyici kitlesi var, bunu biliyor muydunuz? Bir avuç şanslı üye kendilerini gerçek zamanlı bir şeytan çıkarma ayinine tanık olmak üzereler. Bu onların hayalini kurduğu türden bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vivienne'in değişmiş haline ne kadar aşına olduğunuzu bilmiyorum. Öncelikle yansıtıcı yüzeylerde ortaya çıkar. Aynalar. Cam."

"Bunu biliyordum," dedi Thomas, oysa bilmiyordu. Bulmacanın diğer parçaları da yerine oturdu. Vivienne'in makyaj masasını ve aynayı hayal etti.

paramparça. Ağlama krizine girerek onu banyosundan nasıl kovduğunu. Bütün gece yatak odasının kapısının önünde oturup Ağla.

"Evet, , gitmiş," dedi Jesse. "Kiliseye geldiğimizden beri kayıp."

"Ne demek kayıp?"

"Ne demek istediğimi *sanıyorsun*? Onun bir yansıması yok, dahi. Aynaya baktığında, orada hiçbir şey yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kesin bir şey söyleyemem. İster inanın ister inanmayın, tıp fakültesinde bu konuyu tam olarak ele almıyorlar. Ama tahmin etmem gerekirse? Avcılık."

Sözleri göle düşen bir taş gibiydi. Aralarında yavaşça battılar.

"Bir fıçıdaki balıklar gibiyiz," dedi Jesse. "Ve hepimiz öleceğiz. Eğer bana kalsaydı, beni şuradan bir mil bile uzakta yakalayamazdınız. ayaktan."

"Bekle, geri çekil," dedi Thomas. "Bunu yapmak istemiyor musun?"

"Ne yani, çok yaklaştığım anda beni öldürme gücüne sahip bir şey üzerinde son derece yasadışı, tamamen kanıtlanmamış bir cerrahi prosedür mü uygulayacaksın?" Jesse'nin kahkahası acıydı. "Hayatta olmaz, dostum. Bunu yapmak istemiyorum. Vivienne sana bunun benim fikrim olduğunu söyledi mi?"

"Aslında bana hiçbir şey söylemedi," diye itiraf etti Thomas.

Jesse alay etti. "Tipik."

Kutuya bir kez daha baktıktan sonra gitmek için döndü. Thomas Onu takip ederek sahanlığa çıktı; burada nef, gri taşlar ve güneş ışığıyla aydınlanmış süslemelerden oluşan sonsuz bir düşüşle onlardan uzaklaşıyordu. Klaryonların sesi, hayalet gibi, sessizliğe karışıyordu.

"Üzerinde her ne varsa," dedi Thomas, "onu yok edebilirim."

Jesse durdu, topuğu taşa sürtünüyordu. Cevap vermesi için bir kalp atışı geçmesi ve cevap verdiğinde de dikkatlice konuştu. "İçimden bir ses Vivienne'in bende ne sakladığını bilseydin hayatımı cehenneme çevireceğini söylüyor. olduğundan çok daha kötü."

Thomas'ın göğsü bu ima karşısında çöktü. "Ona zarar verdin mi?"

"Hayır," dedi Jesse, yüzünü ona dönerek. "Ama keşke yapsaydım."

Thomas düşünmeden hareket etti ve Jesse'nin önlüğünü yumruklarının arasına aldı. Tıp öğrencisinin omurgası sevindirici bir şaplaqla korkuluklara çarptı. Jesse açık havada iki büküm yatarken kutu aralarına girdi, davul lambalarının kel ışığında tozlar parlıyordu.

"Bu tavırla ona yaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir."

"Kahramanlık kendine sakla," dedi Jesse. Uçurumun kenarındaki bir adam için son derece teslim olmuş görünüyordu. "Sen onun parlak zırlı şövalyesi değilsin, Walsh, sen sadece bir aksesuarsın."

Aşağıdaki transeptte bir kalabalık toplanmaya başladı. Thomas onları görmezden geldi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"değil mi?" Jesse'nin kaşları kasketine doğru kalktı. "Bak, benim Acını paylaşıyorum dostum. Ben de o yollardan geçtim. Neden hala ölmediğimizi bilmek ister misin? Neden şanslı ikimiz kurtulduk? Çünkü hâlâ bize ihtiyacı var. Yani, evet, keşke varken ona zarar verseydim. Keşke onu gömseydim. Çünkü bu iş bittiğinde, ben ölmüş olacağım. Ve sen de öleceksin. Bununla barışsan iyi olur."

Göğsünü itti ve Thomas bir adım geri çekildi.

"Kutuya bak, pislik," diye tersledi Jesse. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

Thomas aşağı baktı. Ayakkabı kutusunun içinde dokuma ipliklerden oluşan iki cam gibi beyaz küre vardı. Bu manzara karşısında midesi bulandı. Bunlar temizlenmiş gözler olduğu için değil, kendisine ait oldukları için.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu, sesi boştu.

"İşte milyon dolarlık soru , değil mi?" dedi Jesse. "Buraya geldiğimizden beri Vivienne bir ruh halini diğerinden ayırmakta zorlanıyor. Aralarında daha az ayırım var

Kız Vivienne ve yaratık Vivienne. Gördüğü halüsinasyonlardan bir sürü şey koparıyor. Bu sabah bunlarla uyandı."

Thomas tek kelime etmedi. Düşünceleri dakikada bir mil koşuyor, birbiri ardına imkânsızlıklar arasında çalkalanıyordu.

Rüyamda *seni gördüm*, demişti ona. *Korkunçtu*.

"Eğer para koymam gerekseydi," dedi Jesse, "yaratığın özellikle sana karşı orantısız bir ilgisi olduğunu söyledim."

Thomas kutunun ürkütücü içeriğinden başını kaldırdı ve cerrahın gözlerinde mizahsız bir ışıkla onu izlediğini gördü.

"Hâlâ kalmak istiyor musun? Ben kalmam."

Jesse omzunu sıvazlayarak ayrıldı ve onu sahanlıkta yalnız bıraktı.

- - -

Thomas ikinci kata indiğinde

bir kalabalık çoktan maskelerini takmış bekliyordu. Birini aldı

Colton'ın Eric ve Delaney ile birlikte oturduğu sıraya geçerken kayışları yerine taktı. Köpekleri gizlice içeri ve sıranın yanında kulakları dik bir şekilde oturuyorlardı.

Gargoyleler gibi gergin ve tetikte.

Thomas Eric'in yanındaki boşluğa kayarken Colton, "Plan nedir?" diye sordu.

"Burada kalıp izleyeceğiz," dedi Thomas. "Eğer hayatta kalırsa, hayatta kalır."

Eric, "Bu konuda çok soğukkanlı davranıyorsun," dedi.

Colton pek ikna olmuş görünmüyordu. "Peki ya ölürse? O zaman planımız ne olacak?"

"Eğer o ölürse," dedi Thomas, "Grayson da ölür."

Aşağıda, ambulatuvarın merkezi davul ışıklarının patlamasıyla gümüş renginde aydınlanmıştı. Ameliyat masasının üzerine şeffaf, modüler bir çadır inşa edilmişti; muhtemelen steril bir görünüm elde etmek için. Gülünç bir önlem gibi geldi.

Jesse içeri girdiğinde odaya bir sessizlik çöktü ve hemen ardından Vivienne'in arkasında. Bu mesafeden alışılmadık derecede küçük görünüyordu, elbisesinin buruşuk kâğıdının altında bir kuş gibiydi. Çenesi tavan arasına doğru kalkmış, koyu renk gözleri bir o yana bir bu yana bakıyordu. onunkinin üzerine iniyor. Midesi düğümlendi. Yanındaki Judd heyecanlı bir havlama sesi çıkardı.

Ses Jesse'nin dikkatini gökyüzüne çevirdi. "Bu bir *köpek* mi?"

"Aslında iki köpek," dedi birkaç sıra ötedeki bir çocuk, Thomas'a doğru karanlık bir bakış fırlatarak. "Onları dışarıda tutmaya çalıştık ama "Hayır cevabını kabul etmediler."

"kirletiyorsun, Walsh."

"Burası bir ameliyathane değil," diye karşılık verdi Thomas. "Burası bir kurban sunağı."

Dur, Vivienne imzaladı ve o da *durdu*. Çenesini sıkarak sıraya yaslandı. Jesse, Vivienne'i temiz odanın dış modülüne yönlendirip kapıyı fermuarla kapatmadan önce son bir sert bakış fırlattı arkalarında. Bir hava duşu patlaması oldu ve ardından ana küpe girdiler. Mabet hemen cızırtılı bir sesle doldu taşıtı. Eski piskoposluğun ses sistemi üzerinden

Jesse'nin sesi geldi:

"Deneme, bir, iki, üç. Geçiyor muyum?" Birkaç üye ellerini başparmaklarıyla yukarı kaldırdı.

"Güzel." Vivienne masaya tırmanırken, içinde çeşitli aletler bulunan tekerlekli bir tepsiyi ona doğru kaydırıldı. "İsteğiniz üzerine, sürecim hakkında konuşacağım. İlk birkaç adım standarttır. Ben intravenöz tüp yoluyla iki mililitre ketamin uygulanması ve ardından serum fizyolojik verilmesi."

Serumu takmak birkaç denemesini aldı. Thomas sondan önce ayağa kalktı, midesi karışmıştı. Eric onu tekrar aşağı sürükledi. Jesse ketamini vermeye başladığında. Vivienne masanın üzerinde, saçları karanlık bir haleyle etrafına yayılmış bir şekilde yatıyordu.

"Yavaşça içeri iteceğim," dedi Jesse. "Bir ya da iki dakika boyunca. Sonunda bayılmış olmalı."

Colton küçümseyerek, "Öyle olmalı," diye yineledi. "Bize mi , yoksa kendini mi rahatlatıyor?"

Vivienne'in gözleri bir, iki, üç kez kırpışırken Thomas, "Bunun bir kadavra üzerinde gerçekleştirmedeği ilk prosedür olduğuna eminim," dedi. Bir daha açılmadılar.

Uyurken Thomas'a kız kardeşinin eski hikâye kitaplarından bir sayfayı hatırlatıyordu: Ormandaki Pamuk Prenses, camın altında uyukluyor, kirpiklerinin yumuşak kıvrımı yanaklarına vuruyordu. Solunum cihazı yanı başında durmadan vızıldıyordu; bu, bunların hiçbirinin bir peri masalı olmadığını açık ve klinik bir hatırlatıcısıydı. CPAP'ten sürekli oksijen pompalanıyordu.

Jesse yüzüne maske takmıştı.

Kalabalık transeptin içine tıklan Thomas terlemeye başladı. A Bu düşünce aklına gelmişti ama bir şey yapmak için çok geç kalmıştı. "Bu odadaki herkes ölecek," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?" Colton bir dirseğini sırasının arkasına dayadı ve Thomas'a doğru şüpheli bir bakış attı. Onun yanında, Delaney maske takmış yüzlerin arasına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Colton maskesini çenesine kadar indirdi ve yüzünü ona döndü. "Walsh az önce pek de güven verici olmayan bir duyuru yaptı." Thomas'a dönerek, "Açıklamak ister misin?" diye sordu. Ama zaman yoktu.

"Onu bu durumdan kurtarması gerekiyor." Thomas ayağa kalktı. "Grayson! İptal et!"

Jesse tepsisinden başını kaldırmadı. Thomas onu bariyerden duyup duymadığından bile emin değildi. Cevabını saniyeler sonra, Jesse'nin sesi hoparlörden duyulduğunda aldı.

"Sakin ol, Walsh. Olay çıkarıyorsun."

"Beni duymadın mı?" Bağırışını güçlendirmek için umutsuz bir çabayla ellerini ağzına götürdü. "İptal et dedim!"

Birkaç sıra geriden biri "Otursana, göt herif," dedi. "Göremiyorum."

Eric Thomas'ı koltuğuna geri çekti ve bir kolunu omzuna doladı. "Senin akli başında biri olduğun hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Sözümü geri alıyorum."

"Anlamıyorsunuz," dedi Thomas. "Vivienne'in değişmiş hali yansıtıcı yüzeylerde ortaya çıkar. Ama daha önce Grayson'la konuştuğumda, yansımasının kayıp olduğunu söyledi."

Delaney kaşlarını çatı. "Kayıp mı?"

"Ya başına gelecekleri biliyorsa? Ya saklanıyorsa?"

"Ya ketamin Vivienne'i bayılttıysa," dedi Colton, "ama yaratığı bayıltmadıysa?"

Dördü birden dönüp Jesse'nin başlamaya hazırlandığı ameliyat çadırına baktılar. Vivienne'in üzerinde donmuş bir şekilde duruyordu, elleri lateksle kaplıydı ve tuttuğu neşter gümüş renginde parlıyordu.

"Bilmiyorum dostum," dedi Eric. "Bu oldukça çılgın bir teori."

"Daha vahşilerini de gördük." Colton dönerek Delaney'nin yüzüne baktı. "İmplantını kapat."

"Ne?" Kaşları birbirine çarptı. "Peki ya sen?" "Lane."

"*Tamam.*" İki parmağını kulağındaki cihaza götürdü. Soluk bir ışık titredi ve sonra söndü. Sesi dışarı kaydı, ince bir Hayalet. "Mutlu musun?"

Kendinden , *diye* imzaladı Colton, iki parmağını açık avucuna vurarak. Altlarında, mabedin üzerine hissedilir bir sessizlik çöktü. Geniş davul lambalarının altında Vivienne insan dışı görünüyordu, teni gümüş rengini almıştı. Geri besleme uğuldadı ve Jesse'nin sesi hoparlörlerden tekrar süzüldü.

"Başlangıçta boğazın elektrokoter diseksiyonunu yapmayı planladım, çünkü boğazın en büyük fiziksel tezahürü simbiyot hastanın gırtlığında oluşur." Sözleri ambulatuvarda yankılandı. Sesi, kürsüsünden vaaz veren bir rahip gibiydi. Kalabalığın içinde birkaç kişi notlar aldı.

"Bununla birlikte, yeni kanıtlar ışığında, görüşümü değiştirmeye karar verdim. yaklaşın." Jesse, Vivienne'in elbisesinin alt kısmını katlayarak, alt yarısının ince bir çarşafla örtülü kalmasına dikkat etti. Elbisenin altında, gövdesi de geri kalanı gibi gümüşü bir solgunluktaaydı. Pul gibi parıldayan kabarık bir deri şeridi. "Vay anasını," dedi Eric.

"Sahada yapılan ilk incelemeler, aşağıdaki maddelerin varlığına işaret etmektedir Hemolenf," diye açıkladı Jesse. "En yaygın olarak sıvı bir dokudur eklemli tırlerinde bulunur. , her segmentin altında paketlenmiş ventral sinir kordonlarını keşfedeceğim. Eğer teorim doğruysa, bu kordonları kesmek, nihai olarak ortakyaşam."

Daha fazla not . Thomas başını kaldırdığında Colton'ın dikkatinin başka bir yerde olduğunu gördü. Kalabalık transeptin içine bakıyordu, yüz ifadesi çalkantılıydı.

"Ne ?" diye sordu Thomas.

"Hiçbir şey." Ambulansa doğru geri döndü. "Tanıdığım birini gördüğümü . Ama görmedim."

"Sessiz olun," diye bağırdı bir emir eri.

"Kullandığım cihaz ultrasonik bir neşter," dedi Jesse. Ani bir vızıltı odaya yayıldı ve baskıcı taş sütunlar boyunca titredi. "Bu, dokuyu koterize edecek ve ben ortakyaşamı hasat etmeye çalışırken pıhtı üretimine yardımcı olacaktır."

Vivienne masanın üzerinde bir ceset gibi hareketsiz yatıyor, nefesi maskeyi .

"Şimdi ilk kesiyi ben yapacağım," dedi Jesse. Sesi emin değil gibiydi.

Bıçak Vivienne'in gövdesinin sert kabuğuna karşı dirençle karşılaştığında derinin yarılma sesi hoparlörlerden net bir şekilde duyuluyordu. Bir çırpıda eli dışarı fırladı ve Jesse'nin bileğini kavradı.

Levhanın üzerinde Vivienne yavaşça . Gözleri açıktı, göz bebekleri şişmişti.

Köpekler havlamaya başladığında Eric, "Bu kötü hissettiriyor," dedi.

Jesse bir adım geri çekildi, Vivienne'in bileğindeki elinin sıkı kavrayışıyla kısıtlanmıştı. Vivienne onun hareketlerini takip etti, başı dönüyordu. Serbest eliyle uzanarak oksijen maskesini çıkardı. Ağız yavaşça geniş ve keskin bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba," dedi, bir tarla kuşu kadar neşeliydi.

20

thomas

Thomas Jesse'nin kendini kurtarmasını, neşterini kaçmasını bekliyordu. Bunun yerine, cerrahi asistanı esir alınmış gibi duruyordu. Siren şarkılarıyla denize çekilen talihsiz bir denizci gibi.

Merhaba, demişti.

Sesi alçak ve tatlıydı. Taşın üstündeki su. Transeptteki herkes kaçmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. Sadece Thomas oturmaya devam etti. Sahneye perçinlenmişti, dehşet içindeydi. kanını buzlu nehirlerle çevirdi. Yanındaki köpekler kurtlar gibi ulumaya başladı.

Ambulansta Vivienne dönerek Jesse'ye baktı, Çıplak ayaklarını masadan sarkıtıp yere doğru kayd. Hareket edişinde bir yanlışlık vardı, her seğirmesi ve tiki tuhaf bir şekilde mekanikti. Sanki bir çocuğun saatli oyuncağıydı ve bir anahtarla kuruluyordu.

"Neden kaçmıyor?" diye sordu Colton.

"Daha iyi bir soru," dedi Eric, "neden kaçmıyoruz?"

Parmaklarının uçları bu mesafeden keskin görünüyordu ama Thomas bunun sadece bir ışık oyunu olup olmadığını anlayamadı. Genellikle temiz ve pembe olan tırnakları keskin gri noktalara dönüşmüş gibiydi.

Ellerini Jesse'nin göğsüne dayayarak ayak parmaklarının üzerine kalktı ve

dudaklarını onun kulağına bastırdı. Adam irkilmedi bile. Onun yerine, eğildi. Yırtıcı. Büyülenmişti. Gözleri parlak ve ışıltılı.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Mabetteki tek ses köpeklerin havlamasıydı. Ve sonra çığlıklar başladı.

Tonoğlu nefe doğru yırtıldı, üçüncü bir uluma kavgaya katıldı. Lambaların altında aydınlanan Jesse Grayson kanamaya başladı. Sanki binlerce iğne batırılmış, binlerce kesiğe maruz kalmış gibiydi. Alnında boncuk boncuk kan vardı. Yüzünün kenarlarından ince kıpkırmızı damlalar halinde süzülüyordu.

"Hematohidroz," diye hayret etti Colton, tam o sırada Delaney, "Kan mı terliyor?" diye fısıldadı.

Hoparlörden Jesse'nin "Üzgün olduğumu söyledim" çığlığı geldi. "Dedim ki -Bana söylediğini yaptım. Durdur şunu. Durdur şunu. *Lütfen*, yap şunu. _"

Yere düşerken dizleri çatırdadı, çöküşü Vivienne tarafından yatıştırıldı, Vivienne de onunla birlikte çöktü. Onu kucakladı, omzuna yaslanıp ağlarken hâlâ kulağına fısıldıyordu. Kanı Yanağının kıvrımını çizdi, parmak eklemlerinin kuru yataklarını kıpkırmızı yaptı. Neşteri unutulmuş bir şekilde taşla düştü. Neşter yerde kayarcasına sekerek ilerledi.

Gerisi ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Jesse ağırlıksız bir şekilde yere yığıldı. Son ve sert bir "Lütfen" sesi hoparlörlerden duyuldu.

Ve sonra sessizlik oldu.

Pandemonium patlak verdi. Üyeler dağıldı, itişip kakışarak merdivenlere doğru çılgınca bir koşuşturma içine girdi. Kaosun tam ortasında küçük, kanlı ve melek gibi Vivienne duruyordu. Yukarı baktı ve gözleri Thomas'ın kilerle buluşana kadar yükselen panik seslerini takip etti. Yavaşça, gülümsemesinin kararsız dikenini keskinleşerek bir sırtıya döndü.

"Gitme zamanı," diye emretti Eric, Thomas'ı ayağa kaldırarak. "Yürü, Walsh. Şimdi."

İçgüdülerinin aksine -içinde kalmasını söyleyen her şeye rağmen- Thomas kaçtı. Girişteki izdiham durma noktasına geldi. Trafik sıkıştıkça adaylar birbirleriyle itişip kakışıyordu,

Merdiven boşluğunu sert bir insan kümesine çeviriyor.

Aşağıda bir şeyler oluyordu. Göremedikleri bir şey.

Cevaplarını saniyeler sonra aldılar.

"Hepiniz nereye gidiyorsunuz?" diye bir kız sesi merdivenlerden yukarı süzüldü. "Beni görmeye gelmediniz mi?"

Değişim şiddetli ve ani oldu. Akıntı değişti

Daha önce aşağı inmek için mücadele eden herkes yukarı çıkmak için itmeye başladı. Köpekler de

Yakın dövüş, sürüye çıktıkça kaçan erlere dişlerini geçiriyorlardı.

"Kahretsin!" Thomas peşlerinden atıldı ve neredeyse yüzüne bir dirsek yiyecekti. "Topuk! Durun! *Geri dönme!*"

"Walsh, hey." Eric onu kolundan yakaladı ve şiddetli bir şekilde salladı. "Bırak onları. Hadi gidelim."

Thomas isteksizce de olsa kendisine yol gösterilmesine izin verdi. Transept'e geri döndüler, bu sefer iki üye ile birlikte.

Çenesi zedelenmiş bir oğlan ve siyah örgü elbise giymiş bir kız esaretten kurtulmayı başardı. Altı kişi balkonun diğer tarafına doğru ilerledi ve burada dar bir kapı vestiyerlere açıldı. Buradaki merdivenler kendi içlerine doğru katlanarak birkaç gölgeli alt kat.

çıgıllıklar yükselmeye başladığında Colton, "Sanırım aşağı iniyoruz," dedi.

Merdivenleri koşarak iniyorlar, merdiven boşluğu onları bir bodrum katına fırlatana kadar birbiri ardına iniyorlardı. Hoparlörün sesi burada daha grenliydi. Silikti. Duvara monte edilmiş monitörlerden grotesk bir ilahi gibi ölmekte olan rehinelerin sesi .

İlerlediler, hareket lambaları beyaz floresan ışıklarıyla tıkırdıyordu. Kapılarla dolu uzun bir koridor uzanıyordu. onlardan önce.

"İleride bir çıkış levhası var," dedi Thomas.

"Aşağıda bir merdiven daha var," dedi çenesi morarmış çocuk. "Mabedin önüne çıkıyor. Eğer hızlı , o fark etmeden kapıya ulaşabiliriz."

"Mükemmel." Colton, Delaney'nin elini kendi elinin içinde kavuşturdu ve öne geçti. "Haydi gidelim."

Hızla ilerlediler, ölmekte olanın acımasız müziği tarafından teşvik edildiler. Işıklar kapanmadan önce fazla uzaklaşamadılar. Işıklar hoparlörler kısa devre yaptı. Çığlıklar kesildi. İlerideki çıkış lambasından gelen soluk kırmızı ışıktaki kaldılar.

"Alex," diye inledi kız, "bundan hoşlanmıyorum."

"Değişen bir şey yok," dedi Colton. "devam ediyoruz."

Tam arkalarından belli belirsiz bir hırıltı geldi. Altısı da donakaldı.

"Biri bana bunun onların midesi olduğunu söylesin," diye fısıldadı Eric.

İkinci bir hırıltı ilkin katıldı. Salonun esneyen uçuşumundan Molly ve Judd çıktı, kulakları yassı ve dişleri çıplak, köle taciri gıdılarında sarkıyordu. Parıltının içinde kıpkırmızı parlayan gözleriyle gerçek birer zebaniye benziyorlardı. Aralarında Vivienne duruyordu, saçları

Yüz hatları bir sireninki kadar zarif ve parlaktı. "Kaçma," dedi. "Bu hiç hoş değil."

"Git," diye bağırdı Colton. "Şimdi."

Onlara söylenmesine gerek yoktu. Koşmaya başladılar. labirent gibi bir köşeyi dönüp sığ bir merdivenden aşağı indi. Köpekler vahşi ulumalarla peşlerine düştüler.

Delaney çıkışa ilk ulaşan oldu ve patinaj yaparak durdu. savaş botlarını giyip kapıyı açtı. Birbiri ardına içeri yığıldılar, Thomas en arkada kaldı. Önündeki çocuk ayağını uzattığında neredeyse başarmak üzereydi. Thomas içgüdüsel olarak

onu yakaladı. İkisi de yere yuvarlandı.

Görme yetisinde beyaz bir acıya yol açacak kadar sert bir darbe. Kız

"Alex, ayağa kalk!" diye sırada kapı kapandı.

"Bırak beni," diye bağırdı çocuk, onu itekleyerek.

"Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Thomas ayağa kalkmak için çabaladı, bu sırada neredeyse özensiz bir aparkattan kaçıyordu. Çocuğu sertçe duvara çarptı ve bir dirseğini soluk borusuna sıkıştırdı.

"Senin ne?"

"Bu neredeyse çenemi kırdığın içindi, pislik."

"*Neyiniz?*" Anlayış ona enayi yumruğu gibi çarptı. Havuz evi.

Maskeli saldırganları. Tereddütü sadece uzun sürdü

Çocuğun onu itmesine yetecek kadar. Molly ve Judd köşeyi dönüp pençeleriyle tırmalayarak gelirken kapıya doğru güreştiler.

Onlara ilk Molly ulaştı. Çenesi bir ayı kapanı gibi çocuğun ayak bileğine dolandı. Çocuk sertçe yere yığıldı, elleri düşüşünü engellemek için dışarı fırladı. Thomas'ın önünde kapı ardına kadar açılarak Eric'i ortaya çıkardı.

Eric, "Walsh, *kımlıda!*" diye bağıırken çocuk Yardım et!" diye yalvardı.

Thomas kararını vermeden önce açık kapıda bir saniye kadar bekledi. Çocuğa doğru hamle yaptı, eli uzandı. Çok azdı, çok geçti. Judd -zamane, şapşal Judd- canlı bir gölge gibi karanlıktan sıyrıldı. Gözler kırmızı. Dudaklar soyuldu. Çocuk bir çığlık atarak kıpkırmızı parıltının içinden karanlığa doğru sürüklendi.

Merdiven boşluğuna açılan kapı çarparak kapandı.

"Bunu hızlandırabilir miyiz?" diye seslendi Colton, ikinci katın sahanlığına bakarak. Delaney'nin kolunun altına sıkışmış olan kız açıkça ağlıyordu. Yolun geri kalanını sessizce çıktılar ve kutsal alanın ağzına geldiler. Burada hava bir sessizlik içindeydi. Demir kokusu her şeye sinmişti.

Ön kapıya vardıklarında kapıları barikatla kapatılmış halde buldular. Paslanmış menteşeler, ince bir gün ışığı sızacak şekilde raydan çıkmıştı.

boşluğun içinden. Arada, bir dizi kumaşla kaplı bir çocuk duruyordu. sığ . Kalın bir zincir setini kulpların arasından geçirdi, çenesi gergindi.

"Bu da ne?" diye sordu Eric. "bizi."

"Bunu yapamam." Çocuk zincirleri çekiştirerek güçlerini test etti.

"Başkan senden memnun değil. Onun zarar görmesini istemedi."

"Hey." Thomas uzandı ve çocuğun yakasından bir avuç yakaladı.

"Bana bak. Adın ne senin?"

"Adrian," dedi çocuk. Gözleri hafifçe odak dışı kalmıştı. "Adrian Faber."

"Beni dinle Adrian, burada masum insanlar var. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Bu zincirleri çözüp onları dışarı çıkarmanı istiyorum."

"To-ommy."

Thomas'ın adı karanlığın içinde şarkı söylüyor, yankısı gölgeli transeptin içinde duman gibi dağılıyordu. Bir çığlıkla, kız ellerini kulaklarına kapattı. Arkalarında, nef kan rengine bürünmüştü, güneş ışığı azizlerin kalkık yüzlerinden sızıyordu.

", To-ommy?"

"Aç şu lanet kapıyı," diye emretti Colton.

"Üzgünüm," dedi Adrian. "Yapabilseydim yapardım. Ama şu solucanlar var kafamın içinde. Kıvrınmayı bırakmayacaklar. Başkan onları edeceğine söz , ama önce sana bir ders vermem gerekiyor."

Kapı çarparak kapandı. Güneş ışığının son boşluğu da söndü. "Sen miydin, Tommy?"

Thomas yanmayan dua dolu bir oyuğa eğildi, kalbi küt küt atıyordu. Diğerleri de onu takip . Delaney'nin yanındaki kızın burnu kanamaya başlamıştı. Ellerini kulaklarına sımsıkı bastırarak serbestçe akmasına izin verdi. Sessizlik çökmüştü.

kendi nefesini gördü. Dikkatle orta koridora doğru ilerledi ve geniş bir taş sütunun köşesinden baktı.

Tambur lambaları yanlarına devrilmiş, ampuller temiz odanın modüler duvarlarına çarparak parçalanmıştı. Sadece bir tanesi yanık kalmıştı. Koridoru bembeyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. O bakarken, balerin kıvraklığında bir şekil koridora adım attı.

Diğerlerine "Gidin," dedi. "Başka bir çıkış yolu bulun." "Ne yapacaksın?" diye sordu Eric fısıltıyla. "Onunla ben ilgileneceğim."

"Nasıl?"

O da bilmiyordu. Ama ona bir söz vermişti. "Bir yolunu ."

Vivienne mabedin dışında, sanki bir düğün törenindeymiş gibi koridorda ilerliyordu. Adım, adım, dur. Adım, adım, Dur. Hastane önlüğünün yakası yırtılmıştı, kâğıt beyazı parçalar omzunda uçuşuyordu. Hareket edişinde yırtıcı bir şey vardı, her adımında bir yanlışlık vardı.

Onu soğuk çarptı.

"Bir jetona ihtiyacımız var," diye fısıldadı Delaney aniden.

"Lane haklı," dedi Colton. "Sende ona ait bir şey var mı? Belki bir tırnak parçası. Ya da bir tutam saç."

Eric üstü kapalı bir iğrenme sesi çıkardı. "Walsh neden onun tırnak kırpıntılarını yanında taşıyorsun ki?"

Thomas hemen, "Süt dişim var," dedi.

"Sen-" Eric ona bir bakış attı. "*Dişi* mi?"

"Evet." Thomas bileğini kaldırdı. Gümüş zincir halkaları Gala günü ona verdiği pembe-beyaz midilli boncuklarına yaslanmıştı. *Ağlak bebek* kelimesi, azı dişinin soluk beyaz opalinin yanında ona bakıyordu. "Bu işe yarayacak mı?"

"Öyle olmalı," dedi Colton. "Özgür irade insana özgü bir özelliktir. Vivienne'i yönlendiren her neyse, insan değil, bu da teorik olarak kontrol edilebileceği anlamına geliyor."

Thomas, Philip'in ofisine dağılmış dişleri düşündü. Serçe parmağına taktığı mühür yüzüğü, düz ve donuk. Vivienne'in sesi

Kayıt: *Bana söyleneni yapmak zorundayım, yoksa her ağrır.*

Parmaklarını dişin üzerine kapattı. "Ya yanılıyorsan?" "O zaman aşağıda koştuğundan daha hızlı koşsan iyi edersin," dedi. Colton.

"Komik."

Cesaretinin kırıntılarını toplayarak kendini destekledi ve sütunun arkasından çıktı. Vivienne tam önünde durmuş, kulak misafiri olmuş gibi öne doğru eğilmişti. Adam, Vivienne'e çarpmasına birkaç santim kala geri çekildi. Köpekler onun yanında oturuyordu, kulakları dikilmiş ve ağızları kanlıydı.

"Merhaba," dedi.

Gözleri simsiyahtı, parmakları uzun ve boğum boğumdu. Yüz ifadesinde Vivienne'e dair hiçbir şey yoktu. Tamamen yaratıktı. Başını çevirdi ve merakla yan gözle ona baktı.

"Güzel görünüyorsun," diye ekledi. "Belki biraz canice ama güzel."

Yüzündeki şey gözünü bile kırpmadı. Bir kere bile. "Neden kanamıyorsun?" diye sordu ve Vivienne'in sesini duymak göğsünü sıkıştırdı.

alçak ve tatlı bir sesle. "Sen ve arkadaşların, irkilmiyorsunuz bile."

Ensesindeki tüyler diken oldu. "Bu iyi bir soru. Aslında bilmiyorum. Şans mı?"

"Ölüm kokuyorsun." Boğazını kokladı, onu bir avcı gibi kokladı. "Onu bir tılsım gibi yanında taşıyorsun. Nasıl taşıyorsun?"

"Ölüm ve ben oldukça iyi arkadaşız," dedi ve omuz silkti. "Belki de . Bana bir iyilik yapar mısın?"

Başı yana doğru kıvrıldı.

"Vivienne'e uyanmasını söyle."

Gözleri bileğine kayd. Bileziğine gömülü beyaz süt dişine. "Oh, çok zekisin. küçük bir simge

tüm gereken bu mu?"

"Göreceğiz," dedi Thomas. "onu."

"Yapmayacağım," dedi yaratık ve şimdi sesi hiç de kız gibi çıkmıyordu. Sesi bozulmuş, bir perde düşmüştü. "Bana ihtiyacı var. Kimsesi yok."

"Beni yakaladı," dedi Thomas. "onu."

"Aptal çocuk." Yaratığın ağzı alaycı bir ifadeyle açıldı. "Dışarıda ne olduğunu bilmiyorsun. Onu neyin avladığını bilmiyorsun.

Vivienne Farrow hayatı boyunca ölüm için işaretlendi. Bensiz o, daha küçük yaratıkların kemirebileceği kemiklerden başka bir şey değil."

Thomas kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

Yaratık hiç de Vivienne'e benzemeyen bir şekilde . "Artık çok geç," diye fısıldadı ve yere yığıldı.

Vücudu sanki bir kuklaymış gibi öne doğru savruldu, ipleri çözüldü. Thomas onu yere düşmeden yakaladı ve dirseklerini kollarının altına geçirdi. Onu bir o şekilde tuttu ve yüzündeki ifadeyi inceledi. Yavaşça yanaklarına renk .

Göz kapakları titreyerek açıldı ve konyak rengine bir bakışla karşılaştı. Baştan sona insan. Birkaç kalp atışı boyunca Mabetteki tek ses ikisinin nefes alıp vermesiydi.

ikişer ikişer. Ve sonra, Vivienne bir solukla onun ulaşamayacağı bir yere doğru geri .

" yok." Barış göstergesi olarak ellerini kaldırdı. "Biz iyiyiz. Her şey bitti."

Önlüğünü tutarak etrafına verdiği zarara baktı. Boş kutsal alan. Kırık davul lambaları. Boğazında bir feryat yükseldi ve elleriyle yüzünü kapattı. Bir

Köpekler onun ayaklarının dibine uzandı.

"Vivienne," dedi Thomas . "Bana bak."

"Hey!" Eric'in bağıırışı mabette yankılandı. " tarafa! Bir çıkış yolu bulduk."

Vivienne gerilerek parmaklarının üstünden dışarı baktı. Uçmak üzereymiş gibi görünüyordu, en ufak bir ses onu kaçırabilirdi. Bunu istemiyordu.

"Sadece arkadaşlarım," dedi ve elini uzattı. "Hadi buradan çıkalım, mı? Gerisini birlikte hallederiz."

Tereddütle elini onunkinin içine soktu. Parmakları titriyordu. Teni buz gibiydi. Onlar gittiğinde, köpekler de peşlerinden gitti. gölgeler gibi arkalarında.

21

vivienne

İşte Vivienne'in rüya buydu: Geceleyin ev.

Ay, yuvarlak, yuvarlak yüzünü pencereye , ona bakıyordu.

Duvarlar sanki devasa bir el tarafından dürtülmüş gibi garip bir şekilde eğiliyor.

Yalnız değildi. Çocuk da oradaydı.

Seninle mutlu olmadığımı söylemişti. Karşılıklı oturuyorlardı, Vivienne kurdeleler içindeydi ve çocuk bir ceset beyazdı, koyu renk bukleleri alnına keçeleşmişti. Sanki hokey oynamaya gidiyormuş gibi giyinmiş, dizliklerini bacaklarına geçirmişti. *Her şeyi berbat ettin.*

Aslında şeyi düzeltiyorum, demişti ona. O kadar Kendinden emin. O kadar emindi ki. *Her uyanabilirim ve tamamen insan olabilirim.*

Onun konuştuğunu duyunca irkilmiş görünüyordu. Öyle oturuyorlardı ki uzun bir sessizlik. *Bundan emin misin? Bunu yapmanıza gerek yok.*

Kendinizi O'nun ayaklarına bırakırsanız, sizi Kendisi özgür bırakacaktır. Kendinizi kesip açmanız bile gerekmez. O cömerttir. Sana verecektir.

Neye ihtiyacın varsa.

İhtiyacınız olan her şey var mı?

Bunun üzerine çocuk ona doğru gülümsedi. Dişlerindeki boşluklardan su sızıyordu. *Ben, demişti, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.*

- - -

Karşısında duruyordu. Rüyasındaki çocuk.

Ya da tam olarak o değil, ama şaşırtıcı benzerliği. Birkaç yaş büyük. Önemli ölçüde daha . Aynı koyu renk bukleleri vardı, aynı Düz bir burun, aynı keskin ağız -ama onunkinin bir ucunda yara izi vardı, neredeyse kulağına kadar uzanan kabarık pembe bir çizgi.

"Pek konuşmuyor," dedi, "değil mi?"

Yanında, savaş botları giymiş beyaz saçlı bir kız dehşetle bakıyordu. *"Colton."*

"Bu sadece bir gözlem."

"O dilsiz," dedi ikinci bir çocuk. Siyah ve geniş omuzluydu, saçları kısa kesilmişti. Dar bir kitap rafına yaslanmış, boş boş kitap sırtlarını inceliyordu. "Bunu hallettik."

"Konuşmadığı için minnettar olmalıyız," dedi Vivienne'in erlerden biri olarak tanıdığı bir kız. Adı neydi? Lilah mı?

Lydia mı? Vivienne'den olabildiğince uzakta duruyordu.

Burnu kanamış ve gözleri şişmiş. "Eğer o yapsaydı hiçbirimiz buradan canlı çıkamazdık."

," dedi Thomas. "Bu kadar yeter. Vivienne?" Gözlerini onunkilere dikti.

"Bırak da göreyim."

Dar bir ağlama odasında toplanmışlardı, soyulan cilas çürümekten sararmış duvarları ortaya çıkarıyordu. Mekân aşırı sıcaktı, ışık hırpalanmış bir yan kapının aralığından sızıyordu ve köpekler yatıyordu yere yayılmış, nefes kalmıştı. Vivienne sığ bir su birikintisinin kenarına tünemiş, üzerinde beyaz bir kazak ve Thomas'ın kamyonetinden çıkardığı buruşuk spor şortu vardı. Bir nokta yanlışı-

Karnının hemen üzerindeki tişörtü renkli kan çoktan karartmaya başlamıştı.

"Gömleğimi mahvediyorsun," diye ekledi Thomas nazikçe, kız kıpırdamayınca.

Gururunu yutarak eteği yukarı kaldırdı. Lydia'nın nefesi kesildi, sesi elinin arkasında boğuklaştı. Hakkını yemeyelim, Thomas irkilmedi.

"Hayes," diye seslendi, "kaseti bana atar mısın?"

"Tamamdır," dedi kitaplığın yanındaki çocuk. Bir rulo yapışkan bant onlara doğru süzüldü ve Thomas onu havada kapıp diz çökerek Kesiği incelemek için aşağı indi.

Tek söylediği "Ah," oldu.

Adam dişleriyle bir parça tıbbi bandı yırtarken gömleği tekrar yerine sokma isteğine karşı koydu. Ona bakmaya dayanamıyordu - karnının üzerinde pul gibi yığılmış o korkunç büyümeye. Korkunç, dayanılmaz bir hatırlatıcıydı.

Başaramamıştı.

Başarısız olmuştu ve şimdi başladığı yere geri dönmüştü.

Bir katliam izi ve gerindiğinde canını yakan sığ bir kesikten başka bir şey yoktu. Kendini hiç bu kadar kâbus gibi hissetmemişti. Cildi pastan kaskatı kesilmiş, saçları koyu, ıslak kıvrımlar halinde boğazına yapışmıştı.

Odadaki herkesi hissedebiliyordu.

ona bakıyordu. Onu inceliyor, sanki bir sirk tuhaflığıymış gibi. Bir ucube.

Bir canavar.

Ve .

Gözlerini kapattı.

"Vivienne," diye ısrar etti Thomas, gömleğini tekrar yerine çekerek, "sorun yok."

Ama değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi. Sonun gelmesi gerekiyordu. araçları haklı çıkarır. Hâlâ kendi içine kapanmış, yarattığın ve kaprislerinin merhametine kalmışsa, bu kadar zulmün, bu kadar katliamın ne anlamı vardı? Kararını vermişti ve

yanlış kişi olduğu ortaya çıktı. Thomas ona karşı çok nazik davranıyordu. Buna dayanamadı. Onun acımasını hazmedemiyordu.

"Mikhail Popov sana eskiden Serçe dediğini söylüyor," dedi bir ses, fısıltı olabilecek kadar yumuşak.

Mikhail'den beklenmedik bir şekilde bahsedilince Vivienne'nefesi boğazında düğümlendi. Gözleri birden açıldı ve beyaz saçlı kız ona bakıyordu, elleri sımsıkı sıkılmıştı.

"Her zaman parmak uçlarında yürüdüğünü söylüyor," diye ekledi. "Bir kuş gibi her yere uçarmışsın."

Vivienne'in elleri titredi. *Bütün bunları nereden biliyorsun?*

Thomas'ın tercüme etmesini bekliyordu ama onun yerine kız gülümsedi.

"Onu duyabiliyorum," diye açıkladı. "Ölüler bazen sessizlikte benimle konuşuyor."

"Bu Lane'in bir yeteneği," dedi Colton adındaki çocuk. "Buna alışırsın."

Şu anda onu duyabiliyor musun? Vivienne sordu. O burada mı?

"Öyle," dedi Lane. "Genellikle o kadar belirgin değildir. Sadece gölgeler ya da ışıktaki kaymalar. Ama şu anda, sanki güneşin altında duruyormuş gibi. oda."

Vivienne bir hıçkırığı bastırdı.

"Acı çekmediğini bilmenizi istiyor," dedi Lane. "Acı çekmiyor. Merak etmenin içinizi kemirdiğini biliyor. Suçluluk duygusunu daha fazla taşımanı istemiyor. Diyor ki-" Durakladı, Dinliyordum. Feryat figan edilen oda yumuşacık bir sessizliğe gömülmüştü. Hiç fark edilebilir bir ses yoktu. "Babanın günahlarından senin sorumlu olmadığını söylüyor."

Vivienne'in çığlığı kırık dökük çıktı. Böyle istememişti ama kendini tutamadı. Rüyalarında Mikhail'i görüyordu, yüzü mahvolmuş, eti çürümüştü. Bunca zaman, işte böyle Onu düşünmüştü - ebediyen acı çekiyordu ve onun yüzünden acı çekiyordu.

Kafasındaki görüntünün bir yalan olduğunu bilmek garip bir tür katarsisti.

Mikhail değil, bir manipölasyon.

Kapının içindeki beyaz ışık kabarcığı canlı bir enerjiyle titreşiyor gibiydi. Onu orada dururken görebildiğini hayal etti -Misha, uzun boylu ve gururlu.

Parmaklarını çenesine dokundurdu. *Teşekkür*.

Lane'in gülümsemesi sıcaktı. Sıcak ve hak edilmemişti. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi yumuşak bir sesle ve Vivienne onun sesindeki nezaketten ürküp geri çekilmek istedi. İşte bu daha önce görmediği bir lütuftu.

hak ediyordu. İşte tahammül edemediği bir acıma daha.

Bunlar Thomas'ın insanlarıydı, Thomas'ın arkadaşlarıydı ve neredeyse onları öldürüyordu.

Thomas ona elini uzattığında, kız elini memnuniyetle kabul etti. isteksizce, onu raftan indirmesine izin verdi. Onun elindeki eli kanlıydı. Parmakları titriyordu. Kemiklerinin altında, kalbi kırılacakmış gibi hissediyordu. O gün odasında onu hiç öpmemiş olmayı diledi. Keşke umutlanmasına hiç izin vermeseydi.

Çünkü artık umut tükenmişti ve ona sahip olup da gitmesine izin vermektense hiç sahip olmamak daha iyi olurdu.

Yapması gereken de buydu. Bırak gitsin.

Önünde koca bir hayat vardı. Ve onun sahip olduğu tek şey ölümdü.

Sanki ilk kez yürümeyi öğrenen yeni doğmuş bir buzağı gibi bacaklarıyla odanın içinde ilerledi. Yerde, Molly ve Judd ayağa fırladılar.

"Hadi buradan defolup gidelim," dedi Thomas.

"Katılıyorum," dedi Hayes, bir kitabı rafına geri koyarken.

"Eğer bir daha kilisenin içini göremezsem," diye homurdandı Colton, "çok erken olacak."

Fazla uzağa gidemediler. Katedralin otlarla kaplı bahçesinde Philip'i onları beklerken buldular.

Suluk mavi giysileriyle aile cipinin hemen dışında duruyordu. gofre ve oxfords. Ve yalnız da değildi. Özel dikim üç parçalı bir takım elbise giymiş, iri yarı bir yabancı ona eşlik ediyordu.

"Colton," diye fısıldadı Lane, "bu senin-

"Baba?"

Adamın gözleri kahve karasıydı, sık kırpılmış bukleleri gümüş rengindeydi. Onaylamaz bir tavırla oğluna baktı.

"Bu işe nasıl bulaştığın hakkında hiçbir fikrim yok.

"Saçmalık," dedi soğuk bir sesle, "ama seni hemen eve geri istiyorum."

"Eve," dedi Colton kesin bir ifadeyle. "Bu iyiydi. Ne yapıyorsun? burada ne yapıyorsun?"

"Şehirde kişisel bir iş için bulunuyorum."

"New Haven'da terk edilmiş bir kilise bahçesinde işiniz mi var?" "Bu konu seni ilgilendirmez, C.J." Babası her birini tükürdü zehir gibi bir kelime. "Kazmamanız gereken yeri kazmaya başlarsanız, işler sizin için çok kötü gider."

"Bir tehdit," dedi Colton. "Ne kadar da babacansınız."

Yanı başındaki Philip küplere binmek üzereydi. Vivienne onu, bu yabancıyla olan ilişkisi her neyse, bunun dostane bir ilişki olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Philip, "Sanırım de burada işi bitmek üzere," dedi. Colton'ın babası, "Pek sayılmaz," dedi. "Ama katılıyorum, bunun bir zamanı ve

yer. Bu konuşmaya avukatımın önünde devam edebiliriz."

Philip gözle görülür bir şekilde sinirlendi. Gözleri Vivienne'e kaydı. "Belgelerimin hepsi düzenli, Christian. İddiaların mahkemede geçerli olmayacak."

"değil mi?" Adamın gülümsemesi inceydi. "Göreceğiz."

Philip'in bakışlarını Vivienne'e doğru takip etti. Gözlerindeki soğuk küçümseme Vivienne'e bir ok gibi saplandı. İstemedenden de olsa bir adım geri çekildi. Asfalt çıplak ayaklarının altında cızırdadı.

"Bunca zamandır," dedi adam. "Ve sen buradaydın. Dünya tuhaf bir yer."

Vivienne'in onun ne demek istemiş olabileceğini anlayacak zamanı yoktu. Oğluna tek kelime veda etmeden topuklarının üzerinde dönerek otoparkın uzak köşesine park ettiği arabasına yöneldi. O gider gitmez Philip dikkatini darmadağınık gruba verdi.

Alnı ter içindeydi, yanakları sıcaktan kızarmıştı. Buna rağmen, genişçe gülümsüyordu.

Thomas'a "*Muhteşem* bir iş," dedi. "Onu bulacağını biliyordum."

Thomas'ın eli Vivienne'in elini sıkıca kavradı. "Bunu senin için yapmadım."

"Tabii ki hayır, tabii ki hayır," dedi Philip elini umursamazca sallayarak. "Bunu Vivienne için yaptın. Yaptığımız her şey Vivienne. bir hazine, değil mi?"

Thomas konuşmak için ağzını açtı ama Vivienne elini sıkarak onu susturdu.

Bırak, imzaladı.

"Vivienne, canım," diye gürledi Philip. "Annene neler yaşattığını tahmin bile edemezsin. Partiden beri endişeden hasta oldu. Seni sapasağlam görmek onu çok rahatlattı."

Bunu söyleme şekli - sanki o bir yatırımmış gibi - midesini bulandırdı. Tek kelime etmeden ona baktı. Ona anlayacağı ne işaret edebilirdi? Ona yorumlamak isteyeceği ne söyleyebilirdi? Onun için bir insan değildi. O bir aksesuardı.

Bir silah.

"Pekâlâ," dedi arka kapıyı çekiştirerek. "Bu sıcakta ter içinde kalmana gerek yok. Hadi seni eve götürelim. Ben zaten aile hekimini aradım. Öğleden sonra gelip sizi kontrol edecek."

Kararsızlık içinde . İçinden bir ses onu kovmasını, onunla bir daha hiçbir yere gitmeyeceğini söylemesini istiyordu. Başka, daha küçük bir ses ise ona ait olduğu yerin burası olduğunu söylüyordu. Hak ettiği şey buydu.

Nezaket değil. Merhamet değil. Ama bir kafes. Mikhail'in ölümünden doğrudan sorumlu olmayabilirdi ama onu öldüren ses onunki idi. Tek yaptığı buydu. ldrd ve öldürdü.

Elini Thomas'inkinden çekti.

"Vivienne." Sesine sert bir ton karıştı. "Bunu yapmak değilsin. Seçeneklerin var."

"Olay ıkarma, Walsh," diye seslendi Philip. "Sadece kendini utandırırın."

Thomas onu görmezden geldi. "Onunla gitmek ister misin?"

T-o-m-m-y, imzaladı. *Yapma*.

"Soruma cevap ver," dedi Thomas şiddetle. "Onunla gitmek istiyor musun?"

Seni ldrebilirdim.

"Ben bunu sormadım."

Ltffen bunu yapmayın. Bunu olduğundan daha zor hale getirme.

Bakışları dondu. Çenesi kilitlendi. Onun söylemek istediği binlerce zalimce şeyi geri püskürttüğünü biliyordu. Onun için umuyordu ki Ama o bunları söylemedi. Bunu hak etmiş olabilirdi ama buna katlanabileceğini sanmıyordu. Yakınlarda, bir karaağacın gölgesinde kümelenmiş arkadaşları duruyordu. Sessiz bir seyirci, onun son aşağılanmasına tanıklık ediyordu.

Bana karşı çok naziksiniz, diye imzaladı.

Yüz ifadesi buruştu. "Nazik mi?"

Size son bir iyilik olarak bunu yapmama izin verin.

"Nazik mi?" diye tekrarladı, bir küfür gibi tükürerek.

İçine şüphe düşmeden hızla döndü. Köpeklere işaret ederek, ayak parmakları yanarak kavurucu otoparka doğru ilerledi. Thomas sesini bulana kadar arabaya giden yolu yarılamıştı.

"Bu saçmalık. Bu nezaket değil. Korkuyorsun ve bunun kolay bir çıkış yolu olduğunu düşünüyorsun."

"Bu kadar yeter evlat," dedi Philip. Ama Thomas daha bitirmemişti.

"Sana bir söz vermiştim, hatırladın mı?" Onun sesini kontrol altında tutmak için mücadele ettiğini duyabiliyordu. " ne demiştim? Her zaman senin için geleceğim."

uzaktaki ağaçlarda yankılandı. Onu böldü.

"Devam et ve Greenwich'e geri dön," diye seslendi. "Ben orada olacağım." "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Philip. "Bunu zaten açıkça belirttim.

artık hizmetinize ihtiyacımız yok. Evimin bir mil yakınına gelersen seni vurdururum."

Bu bir blöftü. Zavallı bir blöf. Yine de Vivienne'in ciğerlerindeki havayı boşalttı. İçinden gelen her şeyi görmezden geldi. geri döndü, köpekleri arabaya yükledi ve peşlerinden tırmandı. Kapı çarparak kapandı. Arabanın içi buzdolabı soğuğundaydı ve puro dumanından yanıyordu. Renkli camdan Thomas'ın her zamanki gibi boyun eğmeyen karanlık duvarını görebiliyordu.

Philip ön koltuğa tırmandı ve kapıyı çarparak kapattı. Motor . Araba park yerinden ıktı. Dizlerinin üzerine kalktı ve arka camdan Thomas'ın yavaşça gözden kayboluşunu izledi.

Kalbini geride bırakıyormuş gibi hissediyordu.

Belki de anahtar buydu. Belki de hayatta kalmak için gereken şey buydu.

Belki de bugünden sonra kalpsiz olacaktı.

22

thomas

Thomas tepenin zirvesinde durdu ve arabanın uzaktaki bir virajda kayboluşunu izledi. G6zleri bulanıklaşana kadar baktı. Aēaēlar şekillerini kaybedene kadar.

Bunu izin ver, demişti. Son bir iyilik olarak.

Ne lanet bir şaka. Onun y6z6ne g6lmek istemişti. Ona korkak demek iēin. Onu itmek, ta ki o kendini kaybedip

geri d6nd6. Onun yerine, gitmesine izin verdi. Ne t6r bir aptaldı

bu? Bir ayak sesi başını kaldırmasına neden oldu.

"Thomas?" Delaney'nin eli t6y kadar hafif bir şekilde omzuna indi. "İyi misin?"

6fke kafasındaki son d6ř6nceyi de yok ederek ondan uzaklaştı.

"Dokunma bana."

"Bayılacak gibi g6r6n6yor," dedi kadın rehine, onun arkasında bir yerden.

İkisini de g6rmezden geldi ve yolda y6r6meye başladı, arabayı park ettikleri ēimenli menfeze doēru ilerliyordu. Arabayı Arkasından koşan ayakların sesi geldi ve ardından Colton ve Eric iki yanına d6řt6.

"Hey," dedi Eric. "Gerēekten korkutucu bir havan var." Thomas onu g6rmezden geldi ve arka cebinde anahtarlarını aramaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Colton sinir bozucu bir sakinlikle.

"Greenwich," diye homurdandı Thomas.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Colton. "Bunun gerçekten de en iyi fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Thomas hızını kesmeden devam etti, kanı kaynama noktasına gelmişti. Bir el göğsünün ortasına indi ve körü körüne savruldu, kırmızı görüyordu. Arabanın yolcu kapısına çarpan bir omurga çatırtısı onu sarsarak kendine getirdi. Colton onun altında sıkışıp kalmıştı. Avuç içleri, elleri açık bir iyi niyet jestiyle havaya kalktı. Thomas geri çekildi, özür dileyemeyecek kadar öfkeliydi.

"Belki de biraz sakinleşmelisin," dedi Colton, sesi şaşkınlıkla çıkıyordu.

"Birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyorsun," diye ekledi Eric.

Thomas el yordamıyla anahtarlığını aradı. "Birini öldürmek üzereyim." "Kasıtlı cinayet ağır bir suçtur," dedi Colton eşit bir şekilde. "Yani

Onu geri aldıktan sonra Connecticut'ta kalmayı planlamadığınızı varsayıyorum ve eyalet sınırlarını geçmek sizi kesin olarak federal suç bölgesine sokar."

Başı zonklamaya başlayan Thomas, "Bana gerçekleri anlatmayı kes," diye .

", Walsh," dedi Colton. "*Düşün*. Sen bundan daha akıllısın.

Oraya bir boğa gibi saldıramazsın. Arayan Philip Farrow'du, değil mi? New England'ın en çok kazanan avukatlarından biri."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Eric.

"Anlamsız," dedi Colton. " istediğim, adamın kulaklarından kaynaklar . Artı, o kızın babası."

"O kızın babası *değil*," diye çıkıştı Thomas.

Colton bocaladı. "Ne demek istiyorsun?"

"O onun üvey babası."

"Huh." Colton bunu düşünürken bir an durdu, koyu renk gözleri uzaktaki ağaçları tarıyordu. "Biyolojik babası kim?"

"Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Sadece soruya cevap ver."

"Bilmiyorum, sanırım Philip'in eski yönetici ortaklarından biriydi.
Hareket edebilir misin?"

Colton'ın yüzündeki rengin bir kısmı gitmişti. "Bu mümkün değil."

"Yolumdan çekil, Price." Thomas'ın sesi bir haykırışa dönüştü.
"Tanrım, şu yaşadığımız güne bak. Babasının kim olduğunun ne önemi var?"

"Çünkü," dedi Colton, sanki Thomas yavaşmış gibi, "babam Philip Farrow'un eski yönetici ortağıydı."

PART THREE

the house

"Ah, bu ölümlülerin tanrıları suçlama şekli ne kadar utanmazca."

Homeros'un *Odysseia*'sı

23

vivienne

Vivienne yüzüstü yatıyordu, temiz saten bir yastık başının üzerine bastırılmıştı. Annesinin sesini bastırmak için pek bir şey yapmadı. çalışıyor.

Neredeyse çeyrek saattir dışarıdaydı ve durmadan kapıya vuruyordu. İsterse bütün gece orada kalabilirdi. Vivienne kapıyı açmayacaktı. Yalnız kalmak, yaralarını özel olarak sarmak istiyordu.

En azından bu kadarını hak ediyordu.

Yatağın kenarında Judd sızlanmaya başladı. Molly elini uzattı ve Judd'ın kırıışmış kaşları düzleşene kadar kulaklarının arasını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Yanlarında Molly uykulu bir gümbürtü çıkardı. O sırada Vivienne'in onları küvete sokması bir saatten fazla sürmüştü. Bir diğeri de ağızlarındaki kanı temizlemek içindi. Saatler sonra bile hâlâ nemliydiler, kürkleri bir fokunki kadar parlaktı. Annesi bilseydi onları şekilde yatağa bırakırsa, kalp krizi geçirir.

Koridorda, kapı çalma sesi aniden .

Bu sesin yerini Philip'in alçak ve öfkeli sesi aldı. "Burada ne haltlar dönüyor? Seni on beş dakika önce yukarı gönderdim. Kendi kızını idare edemiyor musun?"

"Kapıyı açmayı reddediyor," diye sızlandı annesi.

Vivienne sırt üstü yuvarlandı ve yastığı yüzüne bastırđı, tam o sırada bir yumruk kapıya sertçe vurmaya başladı.

"Vivienne! Hemen kapıyı aç!"

"Bizi dışarıda bıraktı," dedi Amelia, Philip'in öfkesi artık kendisine yönelmediğı için cesaretlenmişti. "Bunu yaptığını duydum."

İlkinden daha yüksek bir dizi tak sesi daha duyuldu.

Çok küçükken -geçitten önce- istediğini elde edemediğinde ayaklarını yere vururdu. Bahçenin ortasında dururdu. parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak yere uzandı ve morarana kadar nefesini tuttu.

Bu numarayı Philip'ten öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Bu rahatsızlıktan rahatsız olan Molly havlamaya başladı. Judd'ın kulakları düzleşti.

"Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi Philip, sesi sanki Yüzünü alttaki boşluğa kadar bastırmıştı. "Ve beni duyduğunu biliyorum, o yüzden iyi dinle. Eğer Thomas'ı görmek istersen Walsh tekrar canlanırsa, bu kapıyı açacaksın."

Buna hakkı olmadığını bilmesine rağmen göğsünde korkunç bir umut yeşerdi.

Onun için gelmişti.

Söylediğı her şeyden sonra, yaptığı her şeyden sonra gelmişti. Tıpkı söz verdiğı gibi.

Yataktan fırladı ve tek bir sıçrayışta kapıya yöneldi, kapıyı zorlayarak açtı. Telaşlı görünümlü Philip, kolları kelepçeli ve tütün kokan bir halde ite kaka odasına girdi. Annesi de bornozu ve terlikleriyle hayalet gibi onu takip etti.

Nerede o? Vivienne imzaladı.

Philip cevap vermek yerine, "Umarım mutlusundur," diye tersledi.

"Bizi nasıl bir tehlikenin içine soktuğun hakkında bir fikrin var mı?"

Annene tek parça halinde dönmeni sağlamak için ne tür iyilikler yapmak zorunda kaldığının?"

Annesi kapının yanında duruyordu, alt dudağı titriyordu. "Bunu benim için yapmışsın gibi davranma. Kendin için yaptın. Değerli kariyerin için."

"*Bizim için*," diye bağırdı Philip. "Tanrı'nın annesi, kadın. Kendini. Yüzünüzdeki tüm o plastiklerin parasını ne ödüyor sanıyorsunuz? Alışveriş çılgınlıklarınız, tenis dersleriniz ve şehir kulübündeki güzel, rahat yeriniz için parayı kim karşılıyor? Ben ve *değerli kariyerim*, işte o."

Molly şimdi çılgınca havlıyordu, tüyleri diken dikendi. Onun arkasında Judd, arka ayakları titreyerek yerde sürünüyordu.

"Minnettarlıktan dizlerinin üzerine çökmüş olmalısın," dedi Philip, sesini köpeklerle duyurmak için yükselterek. "Başka biri olsa ikinizi de kapı dışarı ederdi. Başka *biri yaptı*."

"Onu bu işe karıştıрма," diye tersledi Amelia.

"Onu bu işe senin *kızın* bulaştırdı," diye kükredi Philip. "O lanet olası sopasıyla kaçtığı anda. O sosyopatı arayarak ne kadar risk aldığımı biliyor musun? Bizi ne kadar açıkta bıraktığımı? Nasıl- Tanrı aşkına, şu köpeği!"

Vivienne Molly'nin havlamasına izin verdi, onun yerine makyaj masasının üzerindeki kolonya şişesine uzandı. Paramparça etmeye yetecek bir güçle bitişik duvara parfüm sıktı. Camlar patlayarak parkenin üzerinde çınladı. Hem Amelia hem de Philip şaşkınlıkla ona baktılar.

T-h-o-m-a-s nerede? imzaladı.

Amelia boğazını temizledi. "Bilmek istiyor-"

"Onun ne istediğini gayet iyi biliyorum," diye atıldı Philip. "Thomas Walsh'un nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bir blöftü. Kapınızı kırma zahmetine girmek istemedim."

Umut bir fitil gibi söndü ve ağzında kül tadı bıraktı.

"Eğer o çocukta biraz akıl varsa," dedi Philip, "bir daha buralarda görünmez."

Çünkü onu öldüreceksin, diye imzaladı ve annesi tercüme etti.

Philip'in gülümsemesi zayıftı. "Hayır, çünkü ona harcadığı zaman için iyi para ödedim ve o da bundan ödün vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Onun bir ama gelecekler karasevdalar üzerine inşa edilemez. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, son maaşını alıp evine dönecektir."

Vivienne bakakaldı, acısı tüm karanlık boşluklara sızıyordu.

"Bana inanmıyorsunuz," dedi Philip. Arka cebine uzanarak rulo haline getirilmiş bir dosya çıkardı ve ikisinin arasına sıkıştırdı. "Sana yalan mı sanıyorsun? Sence Walsh o gün katedrale kendi isteğiyle mi gitti? Sen onun için *bir iştin* ve seni benim evimden almaya geldi.

Teklif. Gala gecesi, hayatı boyunca göreceği en büyük tazminat paketi karşılığında yüklü bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı."

Vivienne dosyayı aldı ve sonuna gelene kadar karıştırdı.

Orada Thomas'ın imzası ve tarihi vardı.

Vivienne bir adım geri çekilerek makyaj masasının yanındaki sandalyeye çöktü.

Günah çıkarma odasındaki Thomas'ı düşündü, profili kafesli bölme tarafından parçalanmıştı. Thomas uzlaşma odasında, kalbi içine atıyor. *Her zaman senin için geleceğim.*

Onun söylediği her kelimeye inanmıştı ama belki de . Yazın başından beri yaptığı tek şey onu kandırmaktı. Ona ihanet etmektir. Onu terk etmektir.

Neden o da onu aldatmasın ki?

Bir damla gözyaşı kontrolsüzce yanağından aşağı kaydı. Kemiklerinin altında, kalbi paramparça bir halde duruyordu.

Komik, onu geride bıraktığını düşünmüştü.

"Genç kız gibi davranmayı seviyorsun," dedi Philip, bir eliyle saçlarındaki yağ tabakasını düzelterek, "ama sen bir canavarsın Vivienne. Çoğu erkek senin ne hale geldiğini gördüklerinde seni yerin dibine sokardı. Ama ben öyle yapmadım. Sana bir amaç verdim. Benim hayatımda bir yer.

Eve. Bir daha cömertliğimin yüzüne tükürmeyeceksin."

Gözlerini onunkilere dikti, öfkeden kanı donmuştu. *Yoksa ne?*

Anlamak için onun dilini konuşmasına gerek yoktu. bakışlarındaki küstahlık. Gülümsedi, sulu ve ince. "Bir dahaki sefere blöf yapmayacağım. Haddini aşarsan Thomas Walsh'un izini kendim bulurum. Sen ve ben bir başka güzel balık avı gezisine çıkarız ve sen de onu Long Island Sound'un dibine kadar söylersin."

Sessizlik odaya nüfuz etti, mutlak ve korkutucu.

"Annen bugün itibariyle ayrıcalıklarının iptal edildiğini söylemek için yukarı geldi. Yaz tatilinden çekileceksin.

Program. Arkadaşlarınız aradığında onlara cevap vermeyeceksiniz. Şu andan itibaren hiçbir koşulda bu evden refakatsiz ayrılmayacaksınız."

Komutların, onun talimatlarının her zaman yaptığı gibi, sanki doğaüstü bir ipi çekiyormuş gibi, içinde büküldüğünü hissetti.

Uzunluğu omurgasının nehri boyunca örülmüştü.

İtaatsizlik edemezdi. Ciddi bir acıya maruz kalmadan olmazdı.

"Yıllarca merhametli davrandım," dedi. "Senin küçük Pandomim. Kızlık oynamana izin verdim. Merhametimin tükendiğini göreceksin. Artık bitti."

O gittiğinde, annesi geride kaldı. Köpekler yerleşti, isteksizce de olsa. Bir mezarı koruyan ikiz nöbetçiler gibi onun yanında kıpırdamadan oturuyorlardı. Ve o da buydu. Yaşayan bir mozole, içinde dolaşıyor olabilecek bir hayalet.

"Philip her zaman bize göz kulak oldu," dedi annesi. Ellerini sıktı, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Hayatın boyunca bu evde yaşadın. Anlamıyorsun. Hiçbir zaman bir şey istemedin. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok - her küçük şey için didinip durmak."

Vivienne gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Annesinin gitmesini diledi.

"Baban benim ilk aşkımdı," diye devam etti, sesi o kadar yumuşaktı ki titriyordu. Bu Vivienne'in dikkatini çekti. Annesi hiç konuşmazdı. babası hakkında. "Her şeyi tüketiyordu. İlk aşklar genellikle

Sanki dünyada ikinizden başka bir şey yokmuş gibi. Şu anda hissettiğin de bu, değil mi? Tek görebildiğin o çocuk."

Şu çocuk.

Sanki Thomas Walsh hiç kimse değilmiş gibi. Yoldan geçen biri. Bir bip. Annesine binlerce hayat yaşayabileceğini ve asla onun kadar iyi birini tanıyamayacağını söylemek istedi. Bunun yerine sessiz kaldı.

"Babanın beni, benim onu sevdiğim gibi sevdiğini sanıyordum," dedi annesi, "ama evde bir karısı ve iki küçük oğlu vardı. Onları bırakmak istemedi. Ailesine daha yakın olmak için Boston'daki bir şirkete tayinini istedi. Tüm evrenimin onun etrafında dönmesine izin verdim, ama onunkinde kayan bir yıldızdan biraz daha fazlasıydım. New York'ta tek başıma kalmıştım, yeni hamileydim. Dehşete düşmüştüm. Philip devreye girdi. Bunu yapmasına gerek yoktu. Hiçbir yükümlülüğü yoktu. Ama işte . Bize bir yuva verdi. O bizim yanımızda durdu, hatta düşünülemez bir şey oldu."

Vivienne. *Vivienne* düşünülemez bir şeydi. Onun sessizliği. Onun inatçılık. Aynadaki yüzü. Onun sefil, mahvolmuş sesi. Bunu duymak bu kadar acı vermemeliydi.

"Minnettar olmalısın," dedi annesi.

Hayatını bir kafesin içinde geçirdiği için minnettar. Bir silah gibi kullanılmaya minnettar. İtaatkâr, güzel ve sessiz olduğu için minnettar. Gözleri aşağıda ve dişleri keskin, emirle öldürmeye hazır.

Thomas Walsh'u bir daha görmeyeceği için minnettar olmalıydı.

Annesi nihayet gittiğinde rahatlamıştı. Vivienne banyoya yöneldi, köpekler sessizce arkasından süzüldü. Ayna Duvar boyunca uzanıyordu, yüzeyi bir göl kadar düz ve durgundu.

Hiçbir şey ona bakmadı.

Ne dik dik bakan gözler, ne de çok keskin bir sırtışı. Bardak boştu. "?" diye sordu yüksek sesle. Sesi çakıl taşılıydı, sanki bir havan topunun altındaymış gibi. "Gel ve gözlerimin içine bak." Yaratık onu duyduysa bile cevap vermedi.

"Korkak," diye seslendi ama kimi kastettiğini bilmiyordu. Yaratığı mı yoksa kızı mı?

Bitkin bir halde, kapı kapanana kadar kapıya yaslandı ve pijama gömleğinin eteklerini çekiştirdi. Yara kabuğu çirkin bir şekilde

Karnı boyunca uzanan hilal, koyu renkli ve pırıl pırıl parlıyordu. Bu gece daha geniş görünüyordu, sanki içinde taşıdığı korkunç şey onu yavaş yavaş içten dışa doğru yutuyormuş gibi. Çabucak, o gömleğini tekrar yerine oturttu.

Bunu yapamazdı. Burada boş boş oturup bekleyemezdi, Aynaya bakıp bir şeyin geri dönmesini beklemek. Ondan geriye son ve yalnız bir soluktan başka bir şey kalmayınca kadar, itaatkâr kız ve ölümcül silah rolünü oynuyordu.

Alacakaranlıkta aklına kötücül bir düşünce geldi. Philip bir konuda haklıydı; o hiçbir zaman genç kız olmamıştı. O her zaman canavar oldu.

Ve yüzden, canavarca davranırdı.

Yatak odasına geri döndü ve üzerini değiştirdi. pijamalarını giydi, birkaç eşyasını eski bir dans çantasına tıktırmaya başladı. Molly ve Judd, o giderken huzursuz ve temkinli bir şekilde etrafını sardılar.

Makyaj masasının dağınıklığı içinde, tanıdık bir beyaz altın yumağı buldu. İncelemek için kaldırdı, yassı madalyon dönüyordu. önünde. Kanatlı bir melek profilden durmuş, elinde bir kılıç tutuyordu. Onu öptüğü gün Thomas'ın odasından çalmıştı. Öyle bir niyeti yoktu, sadece o kadar panik içinde gitmişti ki. Thomas'ı Kaçtıktan çok sonrasına kadar taktığını bile . O zamana kadar geri veremeyecek kadar aşağılanmıştı.

Başparmağını kenarlığa kazınmış sözcüklerin üzerinde gezdirdi.

Aziz Michael bizi koru.

Bir hevesle zinciri başının üzerinden kaydırıldı. Madalyon göğsüne soğuk ve ağır bir şekilde oturdu. İş bittiğinde balkonuna oturdu ve güneşin batışını izledi. Gökyüzü öyle kızarmıştı ki bir dut olgun görünüyordu. Yavaş yavaş, renk

kadife karanlık. Nem azaldı ve hava sonbaharın yaklaştığını gösteren bir keskinliğe büründü. Şimdiden, akçaağaç yapraklarının ilki araba yoluna düşmüş, karanlık, ölmekte olan tomurcuklar gibi kendi üzerlerine kıvrılmışlardı.

Alt katta ev yavaş yavaş sessizleşti.

Vivienne'in işine yarayan birkaç şey vardı. Birincisi, Philip günü asla bir gece içkisi içmeden bitirmezdi. Eğer stresliyse -ki genellikle öyleydi- günü iki kadehle bitirirdi. Benzer şekilde, annesi de bir Ambien ve birkaç bardak buz gibi Riesling asla yatağa girmezdi.

Kısa sürede uykuya dalacaklardı, bu da Philip'in ofisine girdiğinde ikisinin de bunu fark etmeyeceği anlamına geliyordu.

Sonunda aşağıya indiğinde hava tamamen kararmıştı. Köpekler iki sessiz hayalet gibi onu takip ediyor, her köşede onu kuşatıyorlardı. Annesi odasındaydı, kapı kilitliydi, ışıklar sönmüştü. Philip oturma odasındaydı, boş bir bardak karnının üzerinde dengede duruyordu, çenesi göğsüne değiyordu. Uyuyordu, ama sadece uyuyordu.

Sessiz olmak zorundaydı.

Neyse ki sessiz olmakta çok ama çok iyiydi.

Pencereden içeri süzülen ay ışığına şükrederek yanlamasına ofise girdi. Lambayı riske atamazdı. Çantasını yere bırakarak masasına oturdu ve parmakları iyi gizlenmiş bir düğmeye takılana kadar ahşabın altını yokladı. Küçük bir

Bölme, en üstteki çekmecenin hemen üzerinde açıldı.

Philip'in içinde sakladığı kâğıtları çıkardı, ne bulacağını zaten biliyordu. Kendini hazırlıyordu. Birkaç mühürlü adli tıp raporu kronolojik bir yığın halinde duruyordu. Philip'in işaretleri. Onun cinayetleri.

Eğer muhabir haklıysa, öldüklerinde hepsinin kanında aynı toksinler vardı.

Eğer haklıysa, kanıt vardı. Belki bir dava için yeterliydi. Bazılarını tanıdığı isimlerin çokluğu midesini bulandırdı, çoğunu tanıımıyordu. Hepsi de yeterince arkadaş canlısıydı. Aradılar

Bebeğini. Ona şeker verdiler. Ona oltaya nasıl yem takılacağını, balık için tarayıcıyı nasıl izleyeceğini öğrettiler.

O da onlar için şarkı söyledi. Bir kuş kadar güzeldi.

Yığındaki son iki isim ona soğuk geldi. Mikhail Popov, sesin dışında avlandı. Bryce Donahue, varışta ölmüş. Kâğıtları çantasına doldurdu ve çekmeceyi kapattı. O şekilde ayrıldı geldi. Sessizce.

Ön kapıda, eşikte durdu ve gece gökyüzüne baktı. Üstünde bir kubbe gibi parlıyordu, yıldızlar elmas Parlak. Tasmalarını sıkıca kavrayarak araba yoluna çıktı. Molly ve Judd hemen tuvaletlerini yapmak için çimlere doğru atıldılar. Kıpırdamadan durdu ve acının vurmasını bekledi - itaatsizliğin donuk ağrısı, itaatsizliğin kırılma hissi.

Hiçbir şey olmadı. Philip ona refakatsiz gitmemesini söyledi. Köpekleri hiç düşünmemişti.

- - -

Saatler süren pahalı eğitimlerine rağmen Molly ve Judd çok kötü yürüyorlardı. Tasmalarıyla onu çekiştiriyorlardı, her tavşana, yaprağa ve gölgeye dalar. Tepede, gökyüzü sokak lambasının parıltısı tarafından yutuldu. Hiçbir araba geçmedi. Merhametli bir sessizlik vardı.

Hadley Appelbaum kapının diğer ucunda yaşıyordu. beyaz süslemeli ve siyah panjurlu yakışıklı bir tuğla evde. Fıskiyeler açıktı ve Vivienne köpeklerin kendisini fıskiyein içinden çekmesine izin verdi, suyun tenindeki serin öpücüğüyle titriyordu. Ön kapıyı çaldığında iliklerine kadar ıslanmıştı.

Tepede bir ışık yandı ve Hadley kapıyı zorlayarak açtı, gece için ipek bir bornoz ve bukle maşası giymişti bile.

"Oh," dedi. "Senin olduğunu sanıyordum."

İçeri girebilir miyim? Vivienne imzaladı. *Babana bir şey vermem lazım.*

Hadley, Molly ve Judd'a bakarak, "Bilmiyorum," dedi. "Köpeklerin eve girmesine izin verirsem annem çıldırır."

Çabuk olacağım, Vivienne söz verdi.

Ama Hadley kapıyı açmadı. Kapıyı aralarında bir bariyer gibi tuttu.

"Bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu aniden. "Frankie ve ben senin *kaçırıldığını* düşündük. Bunun korkunç olduğunu biliyor musun? Hudson'la konuştuk ve her şeyi senin planladığını söyledi. Hepsini. Sadece bir şakaymış."

Bu bir şaka değildi, diye imzaladı Vivienne, hafifçe sönerik.

"Yani paintball baskınını düzenleyen kişi sen değil miydin?"

Vivienne cevap vermedi. Kendisini suçlu göstermeyecek ne söyleyebilirdi ki? O suçluydu. Ve bunun nedenleri Hadley'i sadece daha da uzaklaştıracaktı.

Hadley hiçbir şey söylemeyince, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ezik arkadaşların elbisemi mahvetti bu arada. Kuru temizlemeci bile düzeltemedi."

Ödeyebilirim, imzaladı.

"Zahmet etme," dedi Hadley. "Bak Viv, seni seviyorum ve eğer bir şeyler yaşıyorsan çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama bu benim için başa çıkılması zor bir durum. Bence en iyisi eve gitmen."

Ama babanla konuşmam gerek, diye imzaladı Vivienne ve çantasından bir dosya çıkardı. Kolunun altına sıkıştırıp ekledi: *Bunu ona vermem gerek. Bu çok önemli.*

Hadley, "O zaman bunu ona karakolda verebilirsin," dedi. "Yarın, o isteyken. Şu anda izinli."

Kapı yüzüne kapandı.

Bahçedeki fıskiyeler kapandı. Verandanın ışığı söndü. Güveler bile kaçışmaya başladı, sanki aralarında bir avcı olduğunu hissetmişler gibi karanlığa dağıldılar. Çantasından bir kalem çıkararak dosyanın ön tarafına bir not yazdı: *Bulundu Bunlar Philip Farrow'un ev ofisinde. Düşündüm ki ilgileniyordu.* İşi bittiğinde posta kutusuna attı. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Köpekleri ayağa kaldırarak araba yoluna yöneldi. Tepedeki yıldız ışığından oluşan geniş kubbe artık geniş görünmüyordu ve davet ediyordu. Şimdi ise onunla alay ediyor gibiydi. Hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir çift far yanmadan önce araba yolunun yarısına gelmişti.

Birkaç ev ötede bir araba rölantide çalışıyordu, ışıkları onu Spot ışığı. Tasmasının ucundaki Molly bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Havayı kokladı, tüyleri diken dikendi. Judd sorgulayıcı bir havlama çıkardı.

Farlar kapandı.

Vivienne bir çekiştirmeye Molly'yi daha hızlı yürümeye teşvik etti. Hızlandılar, Thomas'ın madalyonu bir sarkaç gibi Molly'ye doğru sallanıyordu.

göğüs kemiği. Çantasının askısı omzunu kesmişti. Nereye gittiğini bilmiyordu. Frankie'nin evi ama orası çok daha uzun bir yoldu.

Araba caddeye çıktı. Farları kapalı, onu takip etmeye başladı.

Kaldırıma yapışarak daha hızlı yürüdü. O döndüğünde, araba da döndü. Kapalı siteden çıktığında, o da onu takip etti. Araba arazi bir banliyö yayılması haline geldi, etrafındaki arsalar Dik tepeler ve eğimli vadiler, yapay olarak düzleştirilmiş çim parseller üzerine yığılmış sarı ve gri çerez kesici evler.

Köşeyi dönüp eski bir sokağa girdiğinde kısa bir süre durdu. Yolun ortasında başka bir araba rölantide gidiyordu. Bir araba kapısı duydu

kapandı. Karanlığın içinde bir adam sureti belirdi. Çoğaldı. Üçe katlandı. Birdenbire dört kişi oldular.

İki köpek de havlamaya başladı.

"Jesse Grayson cinayetinden sorumlu kızı arıyoruz," dedi bir adam. Bu ses tanıdığı bir ses değildi. "Tarife uyuyorsunuz."

"Konuşması için onu kışkırtma," dedi bir başkası. "Tabii kendi gözlerini oymak istemiyorsan."

tırtıklı bir dehşet kapladı. çekildi, giderken köpekleri de yanında sürükledi. Arkasındaki araba farlarını yaktı. Önündeki araba da öyle. Spot ışıklarının arasında sıkışmıştı, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu.

Sağında, bir zamanlar işçilerin yol açmak için yamacı patlattıkları yerden arta kalan geniş bir kaya duvarı vardı. Solunda beton dökülmüş bir kaldırım ve ardından derin ve karanlık bir dere vardı. Aşağıya, çam ağaçlarıyla kaplı ormanlık bir tepeye doğru eğildi. Görebiliyordu onları orada kaybetmek.

"Başkan seni arıyordu," dedi en yakınındaki adam. "Eve dönme vakti geldi."

Tam önünde duran arabanın alarmı çalmaya başladı. Araç tiz bir ses çıkarırken ışıklar yanıp söndü. Adamlar bu davetsiz misafirden ürkererek etraflarına bakındılar. Arkasında, ikinci araba takip etti. Judd, uluması yüksek ve net bir şekilde yayılarak ilerlemeye başladı.

Vivienne aniden gelen şansını sorgulamadı. Fırsatı değerlendirdi, kendini dereden aşağı attı ve köpekler peşindeydi. Ayaklarının üzerinde onun olmayı umabileceğinden çok daha fazla durabiliyorlardı ve karanlıkta dikliği yanlış değerlendirmişti. Kadın

yamaçtan aşağı düştü, yere bir kemikle çarptı-sarsıcı bir darbe. Şakağı bir kayaya çarptı. Yıldızları gördü. Yıldızların tadını aldı.

Islak bir burun saçlarını karıştırdı. Bir ikincisi hırıltıyla kulağını itti, dişlerini şaklattı. *Ayağa kalk*, der gibiydi. *Hareket et*. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, sağ bacağı acı içinde bağıırıyordu ve topallayarak ağaçlara doğru fırladı. Yukarıda, caddede alarmlar susmuştu. Şimdi gece bağıırışlarla doluydu.

Koşmaya başladı, köpekler onu peşlerinden sürüklüyor, köklerin ve çalıkların üzerinde sendeliyordu. Sonunda ağaçların arasından sıyrılıp çıktığında -dallar tarafından yarılmış ve zor nefes alıyordu- tanıdığı bir mahalledeydi.

Gürcü döneminden kalma yüksek konaklar karanlıktan yükseliyordu. Goliath'lar, sarı ışıklarla aydınlatılmış. O yavaşlamadı, köpekler de . Onu düşündüğünden daha hızlı götürdüler. ta ki böğründe bir dikiş oluşana kadar.

Hudson Turner'ın ailesinin evine yaklaşıana kadar durmadı. Neredeyse bayılmak üzereyken, Hudson'ın ailesinin hastanede mesaide olduğunu umarak kapıyı yumrukladı.

Kapı aralanarak Hudson içeri alındı, tişörtünün yarısı üzerindeydi ve eşofmanının bilekleri kelepçeliydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ölü gibi uyuyor olmasına rağmen. Ona bir baktı, alındaki kan damlasını ve elbiselerine sıçrayan çamuru gördü.

"Kapıyı suratına çarpmalıyım," dedi. "Bunu hak ediyorsun."

Ona üzgün olduğunu söylemek istedi. Yalan söylediği için üzgündü. Onu incittiği için üzgündü. Onu kendi hayatında bir rol oynattığı için üzgündü.

Şema. Her şey için üzgünüm, nasıl başladığı için. Nasıl bittiği için. Aradaki her şey için. Elbette bunların hiçbirini söyleyemezdi. O anlamazdı. Sadece ona göz kırpaabilir ve onunla ne yapacağına karar vermesini bekleyebilirdi.

Sonunda inledi. "Sanırım hepimiz birbirimizi kullandığımız için biraz suçluyuz, değil mi?"

Kıpırdamadan durdu ve kendini umut etmeye bıraktı. Omuzları sarkarak kapıyı daha geniş .

"ama," dedi. "Böceklerin içeri girmesine izin veriyorsun."

24

vivienne

Vivienne'i şaşırtan şey, Reed'in orada olmasıydı. Onu Turner'ların bitmiş bodrum katında, elinde oyun kumandası, bir oyun koltuğunun pelüş derisine oturmuş halde buldular. Vivienne'i görünce, oyununa ara verdi. ayağa fırladı ve kulaklığını boynuna indirdi.

"Lanet olsun, Viv."

Olduğundan daha kötü görünüyor, diye imzaladı ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Kalbinin sonraki her atışı, yüzünün yan tarafından aşağıya doğru akan taze bir kan çiçeği getiriyor gibiydi. Bacağı çığlık atıyordu. Karnında bir kalp atışı vardı. Ölmek üzere olan avatarının yanıp sönen kırmızısıyla halelenen Reed de pek iyi görünmüyordu. Burnunun kenarında çirkin bir yara vardı ve gözlerinin altı kızgın menekşe.

Ne oldu sana?

"Bu mu?" Parmağını burnuna götürdü. "Erkek arkadaşına teşekkür edebilirsin. Sen gittikten sonra tam bir John Wick oldu."

Midesinde bir şey çırpındı - kelebek hafifliğinde ve iki kat daha şişkin bir şey. Hemen bastırdı.

"Kalacak bir yere ihtiyacı var," dedi Hudson. "Ona bu gece burada kalabileceğini söyledim."

Reed kaşlarını çatı. "Grayson nerede?" Vivienne başını salladı.

"Kahretsin." Reed elini başının üzerinde ovuşturdu. "Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem. İyi misin?"

İyi olacağım.

"Walsh'la kalamaz mısınız?"

Parmaklarını sıktı. *Hayır.*

Reed'in gözleri kısıldı. "Anlaşıldı."

"Walsh'tan bahsetmişken," dedi Hudson, "o nerede bu arada?"

Thomas'ın muhtemelen geri döndüğünü kabul etmek istemiyordu. Massachusetts, cepleri para dolu ve torpido gözünde de Gizlilik Sözleşmesi'nin bir kopyası duruyordu. Bu düşüncüyü kabul etmek istemedi.

söylediği her mükemmel şey yalan olabilirdi.

Yüzünü buruşturarak iki başparmağını yukarı kaldırdı. "Yaşıyor," diye tercüme etti Reed.

"Ne demek istediğini anladım," dedi Hudson, hâlâ onu inceleyerek kuşkuyla. "Ve ben sana onu ne durumda bıraktığını sormadım Vivienne. *Nerede* olduğunu sordum."

Neden umursuyorsun ki?

Reed tercüme etme zahmetine girmeden, "Çünkü geçen sefer yaptığı pislikten sonra onu evde istemiyor," dedi.

Ne yaptığını sormak istiyordu ama Thomas hakkında konuşmak bir yara gibi hissettiriyordu; dürtmek için fazla hamdı.

Onun yerine, "Geri gelmeyecek." diye imzaladı.

Reed acımasız bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. "Bundan emin misin? Yaşanan onca şeyden sonra geri döneceğimi sanmıyordum ama yine de buradayım."

Üst katta biri ön kapıya vurdu. Ses evin her yerinde gürledi ve köpeklerin havlamasına neden oldu.

Reed kulaklığını takarak, "Şu anda o olduğuna dair her şeyine bahse girerim," dedi.

Hudson'ın gözleri lambanın aydınlattığı karanlıkta Vivienne'inkilerle buluştu. "Hakkını vermeliyim ki," dedi kayıtsızca, "zamanlaması kusursuz."

- - -

Thomas, Turner'ların antresine ite kaka girerken Vivienne'e bir bakış bile atmadı. Köpekleri nazikçe ama sertçe üzerinden iterek salonun hemen dışındaki oturma odasına geçti. Turner'ların evi sanal bir devdi, on iki metrenin üzerinde yükselen tavanlarıyla, Ama yine de Thomas, geriye kalan tek şey o olana kadar alanı dolduruyor ve dolduruyor gibiydi. Vivienne, Thomas'ın odayı her zaman bu şekilde doldurup doldurmadığından ya da bunun sadece onun algısı olup olmadığından emin değildi. Belki de onu öylesine tüketmişti ki diğer her şey yok olup gitmişti.

Ona bakmasını istedi. O

bakmadı.

Ön taraftaki geniş cumbalı pencerelerden dışarı baktı, mandalları üç kez kontrol ettikten sonra perdeleri kapattı.

"İçeri gel," dedi Hudson hayıflanarak. "Kendini evinde gibi hisset."

"Kapıyı kimseye açma," dedi Thomas, başka bir kapıyı kontrol ederek. Mandal.

Hudson ona, "Oh, yapmayacağım," diye güvence verdi. "İçeri aldığım son iki kişi için şimdiden pişmanlık duyuyorum."

"Ciddiyim, Turner."

"Tanrım, Walsh. Seni duyuyorum, kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim." Kalçasını sehpayaya dayadı, yüzü Tiffany cam lamba ışığıyla alttan aydınlatılmıştı. "Bize neler olduğunu anlatacak mısın?"

Thomas onun sorusuna başka bir soruyla cevap verdi. "Ailen evde mi?"

"Hayır," dedi Hudson. "Neden?"

Thomas bir sonraki odaya girdi -görünüŖe göre seyrek ve düzenli bir ofis. Özenle işlemini tekrarladı. Mandal. Perde. Sonraki. Vivienne ve Hudson onun peşinden gittiler, çift Fransız kapının arasında omuz omuza durdular.

Bir perde daha kapandı. "Connolly burada mı?"

"Aşağıda," dedi Hudson. "Yukarı gelmek istemedi.

Şu anda onun en sevdiği kişi sen değilsin."

"O benim de değil," güvence verdi Thomas. Hudson'la yüzleşmek için döndü. "Onu burada tut."

"Nasıl olur?"

"İnsanlar var." Bir perde daha kapandı. "Onu arıyor olabilirler."

Hudson'ın gözleri kuşkuyla gerildi. "Ne tür insanlar?" "*Kötü* insanlar," dedi Thomas, sabrı tükenmişti. "Bence

Hades Evi'ne bağlılar."

"Şu ezikler kulübü mü?" diye sordu Hudson. "İnternette mi?"

"Bu adamlar farklıydı," dedi Thomas.

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum Turner, iblis rol yapma oyunuyla ilgileniyor gibi görünmüyorlardı. Onu burada tutabilir misin, tutamaz mısın?"

Hudson uzun bir süre Thomas'a soğukkanlılıkla baktı. "Evet, sanırım onu burada kalmaya ikna edebilirim."

"Güzel. Vivienne, gidelim."

Adının sesi, bir fişğin ucuna tutulan kibrit gibi içinde parladı. Sarsılarak kendine geldi, kalbi hızla çarpıyordu. Adam hâlâ ona bakmamıştı ama şimdi köpeklerin tasmalarını toplayıp kapıya doğru gidiyordu.

"Sanırım şu an için güvenli," dedi Thomas. Kapının yanında durmuş, dar yan lambalardan dışarı bakıyordu. "Hadi gidelim."

- - -

Thomas'ın kamyoneti yolun biraz aşağısında, dışarıda park halindeydi. Tek kelime etmeden yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve çantasını arkaya attı. İçerisi eskimişti ama düzenliydi. Dağınıklık yoktu. Dağınıklık yoktu. Dikiz aynasında mavi bir tespih asılıydı. Thomas sokağa çıkarken sarkaç gibi sallanıyordu.

Sessizlik içinde yol aldılar. Tek ses motorun uğultusu ve kaputun üzerinden hızla geçen rüzgârdı. Molly ve Judd uyudular.

sığ arka koltukta üst üste dizilmişlerdi, onların Kulaklarını dikmeleri, belayı dinlediklerinin tek işaretiydi. Otoyol, şurada burada hızlı beyaz patlamalarla serpiştirilmiş geniş karanlık alanlar halinde geçip gidiyordu.

Camda Vivienne'in yansıması yoktu.

Elini uzattı ve parmağıyla kızının yattığı yere dokundu. olması gereken yüz, yolcu camının kavisli bölmesinde şekerleme gibi uzanıyordu. Orada karanlık, karanlık, karanlıktan başka bir şey yoktu, korkulukların soluk şeridi hızlı gümüş geçiyordu.

Arkasına yaslandığında Thomas'ın çenesindeki bir kasın ateşlenmesiyle onu yandan izlediğini gördü. Gözleri tekrar yola kaydı. Parmak eklemleri direksiyona karşı bembeyazdı. Yansımasının olmadığını fark ettiyse de söylemedi.

şey söylemedi.

Nereye gidiyoruz? diye sordu, iyi aydınlatılmış bir otoyola ulaştıklarında.

"Güvenli bir yerde," dedi.

Başka bir şey söylemedi.

Bir saat geçti. Bir saat daha. Massachusetts tabelası mavinin titreşimiyle geçip gitti. Thomas hız sınırına uyuyor, gözleri arada bir yan aynaya kayıyordu. Arkalarındaki yol boştu.

Arabayı büyümüş bir araziye çektiğinde saat gece yarısını geçmişti. garaj yoluna girdi ve park etti. Otoyoldan on beş dakika uzaktaydılar ve çeşitli bakımsızlık durumlarındaki iki katlı evlerden oluşan düz bir banliyö yayılımında kaybolmuşlardı. Önlerinde, birkaç eğri büğrü güneş lambası tuğla bir binayı aydınlatıyordu.

yol yabani otlarla kaplanmıştı. Örümcek ağı bir sundurma ışığı asılı demir pasla kırmızılaşmıştı. Perdeli pencerenin içinde bir televizyon titriyor, duvarları süsleyen bir duvarı aydınlatıyordu.

uyumsuz resim çerçeveleri ve sarkık ev bitkileriyle çevrili topaklı bir kanep.

Kapısı aralandı ve Thomas'ın yanında köpekler hazır olda bekliyordu.

"Gel ."

Burası sizin eviniz mi? İmzaladı ama adam görmedi. Adam karanlık yolu tarıyor, bitişik sokaktan geçen bir arabayı izliyordu.

"," dedi ve sesinde tanımadığı bir keskinlik vardı. "Çabuk olun."

Judd ve Molly büyümüş ormangülünün üzerinde tuvaletlerini yapmak için birkaç kez duraklayınca, Judd onu yürüyüşe çıkardı ve nefesinin altında küfretti.

Kapı açıldığında ön kapıya henüz varmışlardı. Televizyonun ışığında on beş yaşından büyük olmayan bir kız duruyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı, saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı. ve grafik tişörtü üç beden büyük.

"Gecenin bir yarısı," dedi Vivienne'in ikisini de oracıkta vurup öldürmediğine şaşırdığı, zehir dolu bir sesle.

Thomas tek kelime etmeden onu yolundan çekti ve bir şekilde Vivienne ile iki köpeği kapıdan içeri sokmayı başardı. bir sıvı süpürme. Kapı çarparak kapandı. Sürgü yerine oturdu. Alçak tavanlı, uyumsuz süslemeli, duvarları canlı, gün doğumu renkleriyle dolu bir oturma odasıydılar. Sıcak duvarlar arasında Oturma odasının ve sıkışık vinil levha mutfakın ışığında tek, sarkık bir pankart asılıydı.

MUTLU YILLAR!

Thomas göz deliğinden bakarak kıza, "Perdeleri kapat," dedi.
Vivienne'in kız kardeşi olduğunu tahmin ettiği kız onun ses tonundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Söz vermiştin, Tommy."

"Perdeleri kapat, Tess."

"Doğum gününü kaçırmayacağına söz vermiştin. Kek yaptık."

Thomas kapıda alnını çerçeveye dayadı. Gözlerini kapatarak tek bir sakinleştirici nefes aldı. Yumruğu havaya kalktı.

üç yavaş ama sert güm, güm, güm sesiyle duvara *çarptı*. Ve sonra, endişe verici bir çabuklukla perdelerle doğru ilerledi ve onları kapattı. İş bittiğinde kız kardeşine döndü.

"Özür dilerim," dedi net ve yavaş bir sesle, "doğum günümü kaçırdığım için."

Tess isteksizce de olsa, "Sana bir kek ," dedi. "Gözüne ne oldu?"

"Bunun için endişelenme."

Onu mutfığa kadar takip etti. Vivienne kendini biraz kaybolmuş ve son derece dehşete düşmüş hissederek istenmeyen bir hayalet gibi peşlerinden gitti. Thomas'ın bulaşık dolu lavabonun üzerinde parmak uçlarında yükselmesini ve pencere mandalını sabitlemesini izledi.

Laminat tezgahın üzerinde fırınlanmış bir

Tabakta küçük mavi el izleri vardı. *Tommy*, birisi dudak boyunca boyanmış. *3 yaşında*. Ortada tek bir kek duruyordu, kremanın erimeye başladığı yerde mum yamuk duruyordu.

"Yine kavga mı ettiniz?" diye sordu Tess, Tommy'nin peşinden arka kapıya doğru birkaç kısa adım atarak. Kilitli olduğundan emin olmak için kolu itti. "Çünkü kavga edersen annem seni öldürür. Sen de kendini çok kötü hissedersin, çünkü senin boyunda birini öldürmek için harcayacağı çaba onu bir ay boyunca dümdüz eder. Bunu ister misin, Tommy? Sonsuza kadar suçluluk duygusuyla boğuşmak?"

Tommy dönerek kız kardeşini omuzlarından sıkıca kavradı. "Tessa."

Hiç tereddüt etmedi.

"Tommy." "Git filmini bitir."

"İstemiyorum," dedi kız kardeşi parlak bir sesle. "Bu çok daha ilginç. Bu senin kız arkadaşın mı?"

Thomas gözle görülür bir şekilde, acı verici bir şekilde hareketsizleşti. Hâlâ Vivienne'e bakmıyordu, ama bu sefer Vivienne onun kasıtlı olarak kendisine bakmadığını hissedebiliyordu.

Sanki olduğu tek şey oymuş gibi, vücudundaki her bir hücre onu dönüp onunla yüzleşmeye çağırıyordu.

"Hayır," dedi sonunda. Sesi gergin çıkmıştı.

"Kanaması var," dedi kız kardeşi. "Araba kazası mı geçirdin?"

Thomas kaşlarını çatarak onun yanından geçti ve bir dolabı çekiştirerek açtı,

Kompakt bir tıbbi kitle yeniden ortaya çıkana kadar içindikileri tıkırdattı.

"Kekini yiyecek misin?" diye sordu Tess, onu takip ederek oturma odasına geri döndü. "Bu Funfetti."

"Sonra yerim," dedi Thomas. "Vivienne, gidelim."

Vivienne mutfağın karanlığında tek başına duruyordu. Onu neden buraya getirdiğini sormak istiyordu - neden evine böyle girmesine izin verdiğini

Bu kadar kasıtlı olarak kötü davrandıktan sonra. Sanki gol atmış gibi hissettirdi. Kendini açmış ve doğrudan onun kalbine bakıyordu ve bu zalimce, zalimce, zalimceydi çünkü şimdi onu sevmekten nasıl uzak durabilirdi?

"Vivienne?" Tessa geniş, solgun gözlerle ona doğru döndü. "Adın bu mu? Güzelmiş. Kardeşim her zamanki tuhaf davranışlarını sergiliyor, o yüzden lütfen bana söyler misiniz, bir araba kazası mı geçirdiniz? On arabanın karıştığı bir kaza olabilir mi? Bu yüzden mi *doğum gününü kaçırdı*?"

"Onu rahat bırak," dedi Thomas, Vivienne'e doğru ok gibi bir bakış fırlatarak. Kısa ama sessiz bir kardeş sohbeti yaptılar - Vivienne'in kendi çocukluğunun ne kadar yalnız geçtiğini açıkça fark etmesine neden olan türden - ve sonra Thomas galip çıktı,

"Benim odamda olacağız. Köpeklerle buzdolabından bir şey yedirmeyin."

25

vivienne

Vivienne başkalarının evlerinde fazla zaman geçirmemişti. Gençken bu bir tedbirdi. Philip ve Mikhail'in dikkatli gözlerinden uzakta, ağzından kaçırması ve konuşması çok kolay olurdu. Daha sonra, dilini bir kale gibi koruyacak kadar büyüdüğünde, bu bir alışkanlık haline geldi. Evde kaldı, odasına kapandı ve dünyayı hücresinin dar penceresinden izledi telefon - avucunun içinde gerçek bir krallık kurarak, istediği kadar gürültülü veya sessiz olabileceği, hiç konuşarak, kendini istediği şeye ya da kişiye dönüştürebilirdi.

Odasının dışında, Farrow evinin geri kalanına dokunulamazdı. Bir müze. Güneşten olmuş ve bej rengi, annesinin bir keresinde, en sevdiği ev ve bahçeyle ilgili bir röportajı sırasında böyle dediğini duymuştu.

dergi. Gazeteciyi oda gezdirirken gülümsüyor, fotoğrafçı fotoğraf çekerken yeni elbisesi ve tasarım topuklu ayakkabılarıyla gururla bir kenarda duruyordu.

Vivienne'in gördüğü tek şey soğuktu.

Walsh ailesinin evi hiç de öyle değildi. Her köşe renklerle bezenmiş, sayısız renk tonu küçük bir evin fotoğraflarıyla sıvanmıştı, Thomas şişme havuzda sırtlıyor, Tessa mama sandalyesinde, yüzü

spagetti bulaşmıştı. Çizgili zürafaların ve orantısız atların buruşuk Crayola çizimleri, sanatçının çizgilerin içinde kalacak kadar büyük olmadığı ana renklerin geniş kesikleriyle dolu yırtık boyama kitabı sayfaları oraya buraya ilıştırılmıştı.

Annesinin alır almaz çöpe attığı türden bir şeydi.

Vivienne ve Thomas, Thomas ve kız kardeşinin gülümseyen, aralık dişli fotoğraflarının bulunduğu dar bir koridorda sessiz bir şekilde tek sıra halinde yürüdüler - o kadar çoktu ki neredeyse hiç duvar kalmamıştı - ve sonra kısa bir dizi halı kaplı merdivenden aşağı indiler. Oradan bir kapı Açıldı ve bir garaja girdiler.

Ya da birinin kemikleri.

Bulunacak araba yoktu. Onun yerine, düzgünce yapılmış bir yatak en uzak duvara dayandırılmış, pazen yorganı katlanmıştı.

baş ucunda. Yakınında -kış işaretli saklama kutularından oluşan bir kule tarafından çevrelenmiş- kısmen boyanmış bir şifonyer *vardı*, sanki birisi onu restore etmek niyetiyle projeye başlamıştı.

yeni bir şey bulmuş ve yarı yolda vazgeçmiştim. Duvara birkaç tahta raf monte edilmişti ve üzerlerinde bir

Omuzlarında biriken toz tabakası dışında bozulmamış durumda çeşitli çizgi roman figürleri.

Burası senin odan mı?

"Ya bu olacaktı ya da Tess'le yatacaktım," dedi ona bakmadan. "Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ve sonra gitmişti, telefonu kulağındaydı, sesinin alçak mırıltısı anlaşılmaz bir baritonla ona doğru yankılanıyordu. Sessizlik içinde boşlukta ilerledi, yalnız ve çaresizce

Yapacak bir şey vardı ve boşta kalan parmaklarını heykelciklerin tozlu başları üzerinde gezdirmeye başladı. Parmağı bir pusulanın üzerinde durdu; pusulanın kapağı açıldığında kırık bir cam ve kırmızı, sallantılı bir ok görünüyordu. Merakla incelemek için kaldırdı.

Kapının kapanırken çıkardığı tıkırtı kalbinin boğazına düğümlenmesine neden oldu. Döndüğünde Thomas'ın hemen içeride durduğunu ve dikkatle elindeki dürbüne baktığını gördü. Çizgi amaçsızca sallanıyor, kuzeyi değil, omzunun hemen içini gösteriyordu. Gözleri karardı. Endişeyle pusulayı rafa geri koydu.

Üzgünüm, imzaladı. Hiçbir şeye dokunmamalıydım.

"Sorun değil," dedi ve boğazını temizledi. "Otur. Seni temizleyelim."

Kendim de yapabilirim.

Şakağını işaret etti. "Yansıma olmadan bunu düzeltmek biraz zor olacak."

Hudson'ın evine geldiğinden beri şaka yapmaya en çok yaklaştığı andı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve bacaklarını altına toplayarak kendini yatağa bıraktı. Onun yanına oturdu

Yan taraftaki tıbbi kiti çevirerek açtı ve steril bir ped ile küçük bir şişe serum fizyolojik bulana kadar içindekileri karıştırdı. Zekice, yüzündeki kanı temizlemeye koyuldu. Kıpırdamadan durdu ve onun çalışmasına izin verdi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Son olarak, şakağındaki yaranın üzerine hafifçe bir parça kelebek bant bastırdı ve arkasına yaslanıp el işine baktı.

lamplit karanlık. Adamın boğazı dikkatli bir yutkunmayla düğümlendi.

Sessizlikte, onun bir şey söylemek için cesaretini topladığını

hissede biliyordu ve o da

birden ne olabileceği konusunda dehşete kapıldı.

"Vivienne-"

Bugün senin doğum günün, diye imzalayarak

onun sözünü kesti. "Öyleydi, evet."

Bana söylememiştin.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Fark ettin mi bilmiyorum ama çok şey yaşadık."

Sana hiçbir şey almadım.

"Senden bunu beklemiyordum."

Bir şeyler almalıydım. Sinirliliği söz dizimine de yansımıştı; eli bir daire çizdi, işaret parmağı gökyüzüne doğru kalktı. Thomas elini onunkinin üzerine koyarak parmaklarını sakınleştirdi. Thomas'ın güven verici bir jest yaptığından emindi.

Onun yerine, dokunuşu kanında bir fitili ateşledi.

"Ciddiyim. Bana bir şey almadığına sevindim." Elini hızla geri çekti.

Benim için her şeyi yapıyorsun, diye imzaladı, yumruklarını kavuşturdu ve sonra sanki bir suçlamaymış gibi öfkeyle yere indirdi. *Ve ben*

senin için hiçbir şey yapmadı.

İfadesinde sertleşen bir şey vardı. "Yine başlama."

Neye başlayayım?

"Bana çok nazik davrandın," diye alay etti, kilise avlusunda söylediği sözleri yüzüne vurarak. "Bu kibarlık değil, Vivienne. Sana nazik davranmıyorum."

Ne zaman?

"Bunu söylememe gerçekten ihtiyacın var mı?" Kahkahası kısa sürdü. Adamın yutkunurken çıkardığı sesi duydu. "Peki, söyleyeceğim. Senden hoşlanıyorum, Vivienne."

Bu kabul, merdivende atlanmış bir adım gibi hissettirdi. Ayağa .
Yapamazsın.

"Evet, ," dedi, onun ardından ayağa kalkarak. "Neden şaşırdığını anlamıyorum. Oldukça açık olduğumu sanıyordum."

titrek bir sessizlik uzandı. Thomas yavaşça onun içine girdi. Kadın karşı koymayınca ellerine uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Bunun basitliği kadının omurgasından aşağıya doğru bir elektrik akımı gönderdi. Onu kendine doğru çekerek alnını onunkine .

"Senden hoşlanıyorum," dedi tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde.

Ellerine baktı, mükemmel bir şekilde birbirlerine dolanmışlardı. Onları. Kanepede sessizce otururlarken, aralarındaki boşluk gün geçtikçe küçülürken bunu kaç kez hayal etmişti?

Kaç gece uyanık yatıp, çekincesiz sevebilen bir insan olmayı dilemişti?

O daha iyi biliyordu. Asla o kız olmayacaktı. Ellerini onunkilerden ayırdı. *Önemli değil.*

Bakışları çalkantılı bir hal aldı. "Neyin önemi yok?

Benden hoşlansan da hoşlanmasan da. Birlikte olamayız.

Bir süre ona baktı. İki saniye. Gözlerindeki bakış neredeyse kadının kararlılığını kırıyordu. Yumuşak bir sesle, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sana her baktığımda, asla benim olamayacağını bilmediğimi mi?"

Maden. Bu kelime sessizlikte çınladı.

Çünkü ben bir canavarım, diye tahmin etti, gözyaşlarını geri kırparak. *Çünkü ben ölümden yaratıldım.*

"Hayır," diye karşı çıktı. "Çünkü sen disiplinli, zeki ve ve tüm dünya ayaklarınızın altında ve ben hayatımın geri kalanını geçinebilmek için ufak tefek işlerde çalışarak geçireceğim. Bana bak. Etrafınıza bakın. Size zaten sahip olmadığınız bir şey veremem."

Bakma sırası ondaydı, nefesi ciğerlerinden kaçıyordu.

"Yani, *Tanrım*, Vivienne," dedi, "bana hatırlatmana gerek yok."

Ayak parmaklarının ucuna uçtu ve ağzı kapalı ve umursamaz bir öpücükle onu susturdu. Adam bir süre donup kaldı. kalp atışı, şaşkınlık ve sonra onu dümdüz eden bir yakınlıkla kendisine çekti. Bu diğer zamanlar gibi değildi. güneşli yatak odaları ve gölgeli oyuklar. Bu sefer sadece ikisi ve önlerindeki sonsuz geceydi. Bu kez, yıldızları görmesine neden olan bir diş ve dil çarpışmasında buluştular.

Kendini tutmadı. Onun her yerine dokundu, parmaklarının izlerini çenesinde, köprücük kemiğinde, bıraktı. Boğazındaki ani bir çekiş dudaklarına bir soluk getirdi. Birbirlerinden ayrıldılar, adamın gözleri karanlıkta parlıyordu, parmağı

Odasından çaldığı zincir. Nefes nefese gömleğinin altından zinciri çıkardı.

Madalyonu ışıkta parladı ve bir eksen etrafında döndü. Gözlerini onunkilere dikti. Bakışları en derin okyanus kadar karanlıktı.

"Sen söyle," diye emretti.

Ne dedin?

"Benden hoşlandığını söyle."

İstemiyorum, diye imzaladı. *Seni seviyorum*, diye düşündü.

"Bir hırsız ve bir yalancı." Madalyonu bıraktı. "Sana yardım edeceğim. Benden sonra tekrar et: 'Senden hoşlanıyorum, Tommy.'"

Kadın başını salladı ama adam vazgeçmedi.

"Yapabilirsin," diye ikna etti. "Bana zarar vermezsin. Bağışıklığım olduğundan oldukça eminim."

Haftalardır onun adını dişlerinin arasında ısırıldığını söylemek istiyordu. Etrafta duyacak başka kimse yokken bunu her zaman söylediğini itiraf etmek istiyordu. Ama korkuyordu, korkuyordu.

Ya geçen sefer şans eseri olduysa? Ya bu sefer onu öldürdüyse?

Kadın sessiz kaldığında, adam . Aydan gelen ışık Boynunun omzuyla birleştiğı öpmek için başını eğdiğinde gözleri parlıyordu.

Ondan sonra, her anı canlı farkındalık patlamaları halinde kaydetti. Elleri saçlarında. Ağzı kızın boğazındaydı. Yumuşak Sırtında yatağının kabarıklığı ve parmak uçlarında kalbinin tavşan gibi atışı. Cesaretini orada buldu, bir gece yarısının sessizliğine gömüldü.

"Tommy," diye fısıldadı karanlığa.

Her gerildi ve kadının yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Bir elini uzatarak başparmağını adamın kaşındaki kırışıklığa bastırdı.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Bu itiraf fısıltıyla çıkmıştı.

"Şey, evet." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Kim istemez ki?"

Sonunda uykuya daldıklarında, elleri aralarında birbirine kenetlenmişti. Uzun zamandır ilk kez korkmuyordu.

26

thomas

Thomas uyandığında yanındaki yatağı boş buldu.

Hava hâlâ karanlıktı; şafak sökmek üzereydi, garaj gece yarısı gibi simsiyahtı.

Vivienne gitmişti. Dışarıda, oturma odasında televizyon sessizdi. Evde onu üşüten korkunç bir durgunluk vardı. Kalbi küt küt atarak doğruldu. Karanlıkta Molly de onunla birlikte ayağa kalktı. Biri onu içeri almıştı. Bu da birinin dışarı çıktığı anlamına geliyordu.

Panik onu yakaladı. Bunu hisseden Molly bir porsuk hırıltısı çıkardı. Ses Judd'ı uyandırdı, o da bir mırıltıyla kapıya doğru baktı.

Bir vardı.

Yataktan çıktı ve aceleyle pantolonunu giymeye çalıştı. Tişörtünü hızlı ama nafile bir arayıştan sonra şifonyerden yeni bir tane çıkardı ve köpekleri odasında sıkıca kapalı bırakarak koridora çıktı.

Oturma odasında, darmadağın bir görüntüyle karşılaştı. Birkaç fotoğraf duvardan düşmüştü. Çerçeveler kırılmıştı. camlar yıldız ışığı gibi parkenin üzerine saçılmıştı. Kız kardeşi yere diz çökmüş, camları bir faraşa süpürüyordu.

Gömleğini kafasına geçirdi ve onun önünde yere çöktü. "Tess, iyi misin?"

"Daha iyi oldum." Sesi titriyordu. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Ama bu yaz striptizci olarak çalışmadığını düşünmeye başladım. Mafya mı? CIA mi?"

"Tessa."

Ama Tessa'nın gergin enerjisi onu her zaman çok fazla ve tek seferde konuşmaya teşvik etmişti. Kendi odasına taşınmasının nedenlerinden biri de . "Siyah giyen adamlar mı? Vivienne Roswell'den mi? Elli Bir Bölgesi'nden mi? Az önce bir uzaylıyla mı takıldın? Pek sessiz değildin."

"Nerede o?" Thomas sordu.

"Onu götürdüler," dedi Tessa, yine saçmalayarak. "Su almak için dışarı çıktık. Ben hâlâ uyanıktım. Kekini yedim. Bütün kekleri yedim, Aslında. Karnım ağrıyordu, o yüzden film izliyordum. Biz de -Onlar içeri girdiğinde biz konuşuyorduk. Beş kişilerdi, hepsi de takım elbiseli."

"Siktir." Thomas ayağa fırladı.

"Özür dilerim," dedi Tessa. " dilerim, ne yapacağımı bilemedim."

Thomas kız kardeşine, " yok," diye güvence verdi. "Sen bir şey yapamazdın."

Ön kapı ardına kadar açık bırakılmıştı. Dışarıda, sadece şafağın ilk ışıklarını gördüm. Bir arabanın motoru döndü, tekleyerek canlandı. Garajdaki köpekler durmadan havlamaya başladı. Bahçenin karanlığına doğru koştu, annesinin bir zamanlar sevgiyle ektiği uzun ömürlü bitkilerin şimdi yabani otlarla kaplandığı bahçe yataklarının üzerinden atladı. Ön taraftaki yürüyüş yoluna inerek tuğlalar boyunca yalınayak ilerledi ve beton istinat duvarına doğru ilerledi. araba yoluna kadar.

Kamyonunun arkasına tek bir minibüs park etmişti. Beyaz. İşaretsiz. Yanında Vivienne duruyordu, onun tişörtünü giymişti, bilekleri bağlıydı ve ağzı bir tıkaçla kapatılmıştı. Onu görünce gözleri Geniş.

Koşmaya başladı, ona ulaşmaya o kadar kararlıydı ki Doğrudan onlara çarpma kadar karanlıkta bekleyen saldırganları göremedi. Onu kolayca zapt ettiler ve kendilerine doğru her hamlesinde bir adım daha geriye ittiler.

"Çek ellerini üzerimden," diye tersledi.

"Her şeyin zamanı var," dedi solundaki adam. "Önce onu uğurlayalım."

Vivienne'in üzerine bir torba indirilirken izlemek zorunda kaldı. Başından tutularak götürüldü ve takım elbiseli iki aynı adam tarafından aceleyle minibüse bindirildi. Thomas küfrederek kendisini yakalayanları itti.

"Bırakın beni! *Vivienne!*"

, neredeyse dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi bir ses geldi. Duymak istediği en son sestti, küçük ve uyku sersemiydi. "Burada neler oluyor?"

"Kim o?" diye hırladı sağındaki adam.

"O benim *annem*," diye tükürdü Thomas, hâlâ kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Sakin ol."

"Kurtul ondan," dedi solundaki adam. "Yoksa biz ."

Bir adım geriye itildi, kolları kutsanmış bir şekilde serbest kaldı. Orman güllerinin etrafından eve doğru ilerlerken bir gözü minibüsteydi.

Annesi orada duruyordu, cübbesi kırılğan bedenine bol geliyordu, teni ay ışığında hayalet gibiydi. Hem yüz yaşında hem de sonsuza dek genç görünüyordu; tam da hafızasının onu somutlaştırdığı gibi. Tess yarım adım geriden, gözleri kocaman ve özür dileyen bir ifadeyle kapıdan çıktı.

"Tommy?" Annesi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ona baktı, eli kalbinin üzerinde *bir T* şeklini almıştı. "Evde olduğunu bilmiyordum. Ne oldu? Bir çarpma hissettim."

"Her şey yolunda," dedi aceleyle tabelalarını gözden geçirirken. "Sizi uyandırdığımız için özür dilerim."

Onu solgun, keskin gözlerle süzdü. Ona verdiği gözlerle. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözler.

"Başın belada," diye tahmin etti. Başparmak sıkışmış. Parmaklar kapanıyor. Bu işareti çok iyi biliyordu. Bela, bela, bela. Thomas Walsh'un başı hep bir çeşit beladaydı. Bunun ne olmasını istemiyordu. Artık için bir pislikti, temizlemek için çok yorgun olduğunu bildiği halde.

"Ben iyiyim," dedi, dişlerinin arasından yalan söyleyerek. Elleriyle yalan söylüyordu. "İçeri gir anne. Uyanık olmamalısın."

Tess omzunun üzerinden Thomas ile öndeki çalılıarın kısmen gizlediği minibüs arasına bakıyordu. Kız kardeşine çaresizliğini ifade ettiğini umduğu bir bakış attı.

Bana borçlusun, diye mırıldandı, hemen anladı.

"Sadece birkaç salak arkadaşı," dedi annelerinin görüş alanına girerek, parmakları çoktan yalanlarını örmeye başlamıştı. "Doğum günü için ona sürpriz yapacaklar. Daha fazla gürültü yaparlarsa komşuların polisi arayacağını söyledim."

Annesinin gözleri Tess'ten ona kaydı. Çok uzun. Çok uzun. Gözlerini her kırışığında Vivienne'i kafasında çantayla görüyordu. Vivienne minibüse doğru sendeliyor, ayaklarını yere vuruyordu.

Annesinin omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti. "Sessiz ol, tamam mı?"

"Tamam anne," dedi. "Yapacağım. Özür dilerim. Seni seviyorum."

Gülümsemesi sıcacıktı. Hastalığı ondan çok şey çalmıştı ama gülümsemesi hep aynı kalmıştı. Mükemmel bir fotoğraf. Dönen evrenindeki en tutarlı nokta. "Eve dönmene sevindim," dedi. "Sana bir kek ayırdık."

Kalbi ikiye bölünecekti. "Tamam. Teşekkürler." "Dikkatli ol."

Ve sonra gitmişti. Tess kapıyı çekip kapattı ve Thomas'a son bir kez geniş gözlerle baktı. Garajdaki köpekler kurtlar gibi havlıyordu. Döndü, dövüşmeye hazır ve

orada duran yalnız bir adam buldu. Tanıdığı bir adam. Onu daha geçen gün kilise bahçesinde Philip Farrow'la tartışırken görmüştü.

Christian Price Çağırıcı bir nezaketle, "Annene yalan söylemene gerek yok," dedi. "Evine geri dön."

"Vivienne olmadan olmaz."

"Vivienne Farrow Saray'a vaat edildi." Christian Price'ın gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kaderin bir espri anlayışı var. Öyle görünüyor. Uzun zamandır onu arıyordum. Bunca yıldır burnumun dibinde olduğunu bilmiyordum."

"Başkan sizsiniz," dedi Thomas, anlayışlı bir tavırla.

Christian Price gülümsedi. "Bazı üyelerin bana böyle seslendiğini duydum, evet. Onlar için her şey bir oyun. Uzun süren, gerçek bir dünya kampanyası."

"Ne olduğu umurumda değil," dedi Thomas. "Onu alamazsın."

Christian'ın gülümsemesi kaba değildi. sempati vardı, ağzının jilet gibi keskin köşelerine sıkıştırdı. "Vivienne'e olan bağlılığınız takdire şayan. Bana cesurca davrandığın söylendi. Connecticut'taki adamlarımı alt etmeyi başardın. Onları yakalamak saatler sürdü. izini sürdürdüm. Çok etkileyici. Gerçekten . Ama bu yolun sonu."

Başka bir şey söylemeden döndü, ayakkabıları otlarla kaplı tuğlaların üzerinde tıkırdıyordu. Ufukta, güneş ışığının ilk iğneleri ağaçların arasından kanamaya başladı. Puslu bir şafak, kara gecenin içine süzülüyordu. Panik Thomas'ın boğazını pençeledi.

"O senin kızın," dedi. " değil mi?"

Christian Price sendeleyerek durdu. Arkasına dönmedi ama Thomas omuzlarının gergin çizgisinin yeni doğan güneş ışığında belirginleştiğini görebiliyordu. Cesaretlelenerek devam etti.

"Sadece ilginç buluyorum," dedi Thomas, "hepsi bu."

"O da ne?" Soru keskin bir şekilde geldi, daha önceki sıcaklığının bir kısmı buharlaştı.

"Sadece iki çocuğunuz var ve ikisi de Hades Evi'nin ilgi alanına giriyor."

Ardından soğuk ve mutlak bir duraklama geldi.

"Üç," düzeltti Christian Price. "Üç çocuğum vardı."

Bunu gerçekmiş gibi sundu, içinde hiç keder yoktu. Bu kez o uzaklaştığında Thomas peşinden gitti.

"Philip Farrow'a her şeyi anlatacağım," dedi. "Onu kaçıranın sen olduğunu söyleyeceğim. Kendisine karşı gelindiğini hissettiğinde misilleme yapmakta bir sakınca görmediğini bilecek kadar uzun süredir onun için çalışıyorum. Eğer üvey kızını alırsan, oğluna ne yapacağını düşünüyorsun?"

Christian soğuk bir tavrıyla, "Oğullarımın ikisi de öldü," dedi.

"Colton değil," dedi Thomas. "Henüz değil. Ama ."

"Christian Price, Thomas'ın yüzüne bakarak, "Bunu söylemek çok tehlikeli," dedi. Bu blöfü görmemi istediğinden emin değilim. Bana söylendiğine göre, C.J. senin arkadaşınmış."

"Anlayacaktır," dedi Thomas. "O da aynısını yapardı."

Christian uzun süre onu inceledi. Gökyüzünün aydınlanmasına yetecek kadar uzun bir süre. Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Beni de yanında götür."

Yavaş ve keskin bir gülümseme oluştu. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Kendini istemeden engerek yılanının inine mi atıyorsun? Ev, misafirlerinden ne alacağı konusunda titizdir. Eğer girerseniz, bir daha asla çıkamama ihtimaliniz var."

"Umurumda değil," dedi Thomas. "Bir söz verdim."

Christian Price ona dikkatle baktı. Bu haliyle, yüzündeki sert çizgilerin gölgede kalmasıyla ürkütücü bir biçimde oğluna benziyordu. Ama Vivienne'den de ipuçları vardı. İlk filizler erken-Sabah ışığı gözlerine küçük kehribar dilimleri oymuştu.

"Bir daha düşündüm de," dedi, "senin işine yarayabilirim. Bağla onu."

Dizlerinin üzerine çöktürüldü, kolları arkasından çekildi. Ağır ağır açan şafak, başına bir torba geçirilmesiyle aniden karardı. Tekrar ayağa kalkmaya zorlandı, yalınayak ve tökezleyerek minibüsün arkasına itildi. Kapı çarparak kapandı. Motor döndü. Bir sarsıntıyla sokağının çatlak asfaltına geri döndü. Vitesler değişti. Minibüs sert bir sol yaparak öne doğru savruldu.

Duyularına yapılan bu ani saldırıyı beklemiyordu. Hiç düşünmüyordu. Boğucu karanlıkta, duvarlar etrafına kapanmaya başladı. Kalbi örse vuran bir çekiç gibi çarpıyordu, Ses büyük, ağır içinden geçiyordu. Karnına kadar hava yuttu ve uykunun ekşittiği kendi nefesini tattı. Sekiz yaşındaydı, babası yollarda öfkeli bir hızla araba kullanıyordu.

bagajın halı kaplı köşelerine yuvarlanmasına neden oldu. Kazıyarak tabuttaki bir ceset gibi kapandı. Gözlerini kapadı, bulamadığı bir sükûneti .

Vivienne, diye düşündü, onun adına bir cankurtaran halatı gibi tutunarak. *Vivienne nerede?*

Sanki cevap verirmiş gibi, yakınlarda bir yerde çılgınca bir hışırtı sesi duydu. Korkunç bir sessizlik oldu. Ve sonra bir ayak çenesine sertçe çarptı. Acı, paniği yakıcı bir hızla bastırdı.

"Tanrım!" Yan yattı, gözlerinin arkasında yıldızlar belirdi. "Vivienne, benim. Benim, Tommy."

Topuğu tekrar vurdu, bu sefer öfke duymadan. Onu hissederek, göğsüne indi ve orada kaldı, küçük ve kemerli. Ayağının topuğuna çarpan kalbini hissedip hissetmediğini merak etti.

"Siktir, acıttı." Çenesini esnetti ve çatladığını hissetti. "İyi misin?"

Aptalca bir soruydu. Tırtıklı bir nefes yuttu.

Bir tane daha. Bir tane daha. Umutsuz bir girişimle onları yutarak

Nefes alabildiğine kendini ikna etti. Karanlıkta, hissedebiliyordu Vivienne onu dinlerken nefes almak için çırpındığını duyduğunu biliyordu.

"Beni bir daha tekmelemediğin için teşekkürler," dedi espri yapmaya çalışarak.

hissetmedi. Konuşması çok . Sesi boğuk çıkıyordu. "Biraz daha sert olsa, pipetle içiyor olurum."

Tek tepkisi onu tekrar tekmelemek oldu ama bu sefer daha yumuşaktı. Korku yerine öfke.

"Hey!"

Durmadı ve doğrudan adamın karnına bir tekme daha attı. Bir sonraki hamleyi bekledi ve onu ıskalayacak kadar yana doğru yuvarlandı. Yelken açarken topuğunun öfkeli *vınlamasını* hissetti. kafasının yanından geçti. Minibüs keskin bir dönüş yaptı ve birbirlerine çarptılar. Adam ağırlığını kaydırıp ve bir şekilde onu göğsünde yakalamayı başardı.

"Anladım," dedi. "Demek istediğini ."

Çenesini kızın başının üzerine koydu ve bileklerinin böylece ona ulaşabildi. Bir süre bu şekilde yattılar, motorun gürültüsünü dinliyordu. Sonunda, kadının sıcaklığı çarpan kalbini sakinleştirdi. Nefes alış veriş i düzene girdi.

"Gerçekten bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu sonunda, sesi çanta yüzünden boğuklaşmıştı. "Sen daha iyi bilirsin."

- - -

Saatlerce araba sürdüler. İki, belki üç. Karanlıkta bunu söylemek zordu, hava bayattı ve örtüsünün altında ekşimişti. Zamanla Minibüs durdu, bileklerindeki his kaybolmuştu. Vivienne göğsünde uyuyordu, uyukluyordu.

"Hey," diye fısıldadı. "Bebeğim, . Sanırım buradayız." Ona karşı kıpırdandı, önce yavaşça, sonra bir anda, bir tavşan gibi uyandı.

"Bizi bu durumdan kurtaracağım," diye söz verdi, tam kapı tıkırdayarak açılırken.

Güneşin parlak sarısı taneciklerin arasından süzülüyordu. Başlık. İtiraz edemeden, pazarlık yapamadan, ikna edemeden Vivienne kabaca yanından uzaklaştırıldı. Birkaç saniye sonra arabadan sürüklenerek çıkarıldı ve ayağa itildi. Uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde durduğu yerde sallanıyor, bacaklarından aşağı karıncalanmalar ve iğneler akıyordu.

Yakınlarda bir yerde, fark edilebilir bir boğuşma sesi duydu. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu ve ileri atıldı.

kör bir hücum. Bir çift el geri çekti ve demir gibi sağlam tutuşlarla zapt etti. "Neredesin- Vivienne! *Vivienne!*"

"onu," diye emretti Christian Price, sesi soğuk ve karanlıktı.

Yıldız ışığı gözlerinin arkasında patladı. Dizleri çakıl taşına çarptı, derisi . Başı tek bir şiddetli nabız attı. Ve sonra sadece karanlık vardı.

27

vivienne

Vivienne'in kafasındaki çanta kaldırıldığında gördüğü ilk Şey bir aynaydı. Geniş ve kesintisiz, duvardan duvara, yerden tavana uzanıyordu, böylece etrafındaki tüm oda aynaya yansıyordu.

Sonsuzluk.

Vivienne'in nerede olduğunu anlaması için birkaç kez göz kırpması gerekti. Burası bir balo salonuydu, Őatafatlı ve büyüktü, çatallı köşeleri süslü altın panellerle süslenmişti. Orada burada, yerden cafcacflı stnlar halinde yükselen, gamzeli melek yığınları vardı. Düz patine bakışlarla ona bakıyorlardı, ağızları geriye doğru sıyrılmıştı. kalıcı gülümsemeler.

Aynalarda, düzgün siyah takım elbiseli, uzun boylu ve zayıf aynı adamın bin bir çeşidi duruyordu.

Ama ondan sadece bir tane vardı.

Küçük. Soluk. Yansımasız. Her tarafa baktı ve hiçbir Şey göremedi.

Merhaba, diye seslendi içinden, kemiklerinin gecekonduluyu arıyordu.

Nereye gittin sen?

Cevap gelmedi.

Daha sessiz, "*Ya sana ihtiyaım olursa?*" diye düşündü.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu adam. Ellerini arkasında kavuşturmuş, hayranlıkla onu inceliyordu. "Birinin olmaması Yansıma yani. Orada olup olmadığınızı bile merak ediyor olmalısınız."

Ona normalde çok güzel bir kız olduğunu söylemedi. ya da onu durduğu yerde öldürecek kadar vahşi olduğunu düşündü. Bunu ona söyleyemezdi. Dizlerinin üzerine çökmüştü, bilekleri sırtının alt kısmında bağlıydı, ağzının kenarları gözlerini sulandıracak kadar kuvvetle çekiştiriliyordu.

Takım elbiseli adama baktı. O da ona baktı. Kadın Onu az da olsa tanıdı. Birkaç saniye boyunca Onu kilisenin dışında, Philip'le tartışırken nerede gördüğünü hatırlamak için hafızasını yokladı. Adamın koyu kahverengi gözleri rahatsız edici derecede tanıdıktı.

Bu esrarengiz bir farkındalıktı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Adam omuz silkerek, "Ne kadar düşüncesizim," dedi. Ceketini çıkardı, böylece üzerinde sadece bir yelek ve tertemiz beyaz bir gömlek vardı. Giysiyi bir melek yavrusunun çarpık yüzüne örttükten sonra gömlek kollarını kelepçelemeye koyuldu. "Bu durumda konuşamazsın.

Adrian!"

Aynalı camda menteşesiz bir kapı açıldı. Bir an için, Vivienne dış koridoru bir an için görebildi, her yer karanlıktı, sert ahşap bir kâbustan farksızdı. Kapı açıldığı gibi hızla kapandı ve Vivienne sürekli olarak Adrian Faber'i fark etmeye başladı Orada durmuş, asık suratlı ve gergin görünüyordu. Rehin yaklaşırken ona bakmadı, ancak umutsuzca onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. bakışlar.

"Lütfen onu çözün," diye talimat verdi adam.

Adrian ona söyleneni yaptı. İpler gevşedi ve Vivienne'in kolları . Ellerini göğsüne doğru çekti ve bileklerine hücum eden kan karşısında neredeyse . İşini bitiren Adrian gitmeye başladı.

"Kal," diye emretti adam ve Adrian donakaldı. "Tercüme etmene ihtiyacım olabilir."

"Ama-" Adrian'ın gözleri Vivienne'e kaydı. "İmzalamıyorum."

"Peki," dedi adam, "o zaman kulağına fısıldaması gerekecek, değil mi?"

Adrian'ın yüzündeki kan çekildi. "Evet, Bay Price," diye fısıldadı.

Price. Demek adı buydu.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedi Price, bakışlarını ona doğru çevirerek. "Başlangıçta benimmiş gibi gelebilir ama öyle değil. Bu bir

Senin. Ve tam burada, Hamptons'da ailemle birlikte başlıyor. Her yaz New York'a giderken buradan geçerdik. Annem malikanelere bakmayı, babam da onu şımartmayı severdi. Bazı yıllar arabayı park eder ve dışarı çıkardık. Bütün bir öğleden sonrayı sahil boyunca yürüdüğümüz mahallelerde geçirirdik.

asla yaşayamayacağımız, asla paramızın yetmeyeceği evlere bakıyoruz."

çıkarınca Vivienne belindeki deri kılıfı ve içine düzgünce yerleştirilmiş tabancayı görebildi. Midesi buz kesti.

"Ev'le ilk kez o zaman karşılaştım," dedi. Sesi hüzünlü geliyordu.

"Çitlerin arkasına gizlenmiş, göze batan bir yerdi. Çürümeye terk edilmişti. Ama konuştuğunu duydum. Beni çağırırdı. Bana eşi benzeri olmayan bir fırsat sundu; içine doğduğum sıradan hayattan bir çıkış yolu. Tek yapmam gereken onu beslemektir."

Vivienne onun seçtiği kelimeler karşısında irkilerek duraksadı.

"Bu seni endişelendiriyor mu?" diye sordu onu incelerken.

"Endişelendirmeli. Meclis'in doymak bilmez bir iştahı var. Ona istediğini verdiğim için mutluydum.

istedi ve Meclis de teşekkürünü sayısız şekilde gösterdi. Borçlarımı ödedi. Daha önce kapalı olan kapıları açtı. Bu

başarı kuyusundan derin derin içmeme izin verdi. Bir süre için bu iyiydi.

"Ama hangi insan daha fazlasının vaadine karşı koyabilir ki? Evi ne kadar uzun süre beslersem, teklifleri de o kadar büyüyordu. Ödülleri sallandırdı

bir havuç gibi önümde. Bilgi. Anlayış. Bilinen evrene yayılan bilgelik. Sonunda, birkaç damla kan yeterli değildi. Yükselmek istedim. Bunun için Saray'ın çok daha büyük bir fedakrlık yapması gerekiyordu."

Vivienne anlamadan baktı. Yan tarafta, Adrian hafifçe yeşil görünüyordu.

"Ben sadece genç bir adamdım," diye devam etti Price, sanki Olayları kendi bakış açısından görmesi için yalvarıyordu. "Evlenmemiş ve ocuksuzdum. Verdiğim sözlerin ağırlığını bilmiyordum. Bir aptal gibi, ilk oğlumdan vazgeçtim. Ancak o gelip de onu kucağıma alınca korkunç bir hata yaptığımı anladım. I geri almaya . Yalvardım. Yalvardım. Ama Meclis tutulmayan sözlere karşı naziktir. Tahsilat zamanı geldiğinde, bir çocuğu almak yerine hepsini aldı."

Bir anının içinde kaybolmuş gibiydi, gülümsemesi zayıftı. Kadının tedirginliği derinleşti.

Price camdaki yansımasını incelerken, "Ev onları almadan önce oğullarımla neredeyse on yıl geçirdim," dedi. "Boğulduklarında Mart ayıydı. Bana yavaş olduğu söylendi. İstirap verici. Sizin için de öyle miydi?"

Vivienne'in cildi nemlenmişti. Mart ayında, bir kır kuyruğunun peşine takılıp vadiye yuvarlandığı zaman. Mart ayında, karanlıkta uzanıp Bayan Marley'in ona öğrettiği şekilde ısıık çaldığında ve korkunç bir şeyin neşeyle ısıık çaldığını duyduğunda.

"Sabahın geç saatleri olmalı," diye devam etti Price. Sanki cevapları sadece yüz ifadesinden anlayabilecekmiş gibi onu bir şahin gibi izlemeye geri dönmüştü. "Neredeyse ğleye çeyrek kala. Dört yaşından büyük olamazsın. İtiraf edeyim, ben Büyülenmiş. Daha doğrusu etkilendim. Bu kadar genç yaşta hayatta kalmayı nasıl başardınız?"

Midesine hastalıklı bir berraklık doldu. Kalçalarının üzerine çöktü, düşünceleri bir topaç gibi dönmeye başladı. Vadinin yıldızlı karanlığını düşündü, boğazı düğümleip sesi kesilene kadar ağlayıp gözyaşı dökerken o soğuk gözler ona bakıyordu.

Zavallı küçük kuzu, diye mırıldanmış, uzun siyah bir yılan gibi etrafında üç kez dolanmıştı. *Birisi seni cehennemın ağzına bir adak gibi bırakmış. Sanırım seni kendim için kapacağım. Biraz oynayacağız, sen ve ben. misin? Artık gözyaşı yok; her şeyi güzel ve neşeli yapacağız.*

"Yaşayan oğlum yok," dedi Price, Vivienne'in çılgınca hafıza bankasında gezinmesinden habersiz. "Önemli bir şekilde değil. Ev ilk çocuğumu bütün olarak yuttu. Bir çocuk aldı İkincisinden yarım kilo et kopardı, onu soğuk ve inatçı bıraktı, tanınmaz hale getirdi. Bir süre için, terazinin ağırlıklandırılacaktı. Bunun yeterli olduğunu düşünmüştüm. Ama ne zaman buraya gelip Meclis'ten yükselmeme izin vermesini istesem, bana şöyle diyordu

Henüz değil. Bana söylediğine göre bekliyormuş. Hala borçlu olduğu daha çok şey varmış."

Daha da yaklaştı, burnunun ucuyla sanki bir haşaratmış gibi ona baktı.

"Vivienne," dedi, adını söyleyerek. Kulağa bir lanet gibi geliyordu. Bir halsizlik. "Varlığından haberim yoktu. Philip arayıp başının dertte olduğunu söyleyene kadar. O adam her zaman sefil bir fırsatçı olmuştur. Eminim yeteneklerinin boyutunu anladığında seni kendi amaçları doğrultusunda kullanma fırsatı için ağzı sulanmıştır."

Her şey yerli yerine oturuyordu. Önündeki bu adam, bu Bay Price çok tanıdık bakışlarıyla hırslı, kurnaz ve Soğuk, hedeflerine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu herkesi kesmeye istekli. Tıpkı onun gibi.

Bir yansımaya ihtiyacı yoktu; zaten aynaya bakıyordu.

"Geriye kalan tek şey sensin," dedi babası. "Sen gittiğinde, sonunda yükseleceğim. Bilinen evrendeki tüm bilgelik senin içinde olacak.

Kavrayışım. Bir insanın sonsuz bilgiyle neler yapabileceğini biliyor musunuz? Eğer isterse, dünyayı yönetebilir."

Price'ın arkasında, paslı aynada bir hareket titremesi yakaladı. İlk başta sadece bir gölgeydi; küçük, şekilsiz bir biçim.

Sanki metrelerce uzaktaymış gibi görünecek kadar. Giderek yaklaştıkça, sefil bir şekil almaya başladı. Yukarı doğru yükseldi.

Hırpalanmış ayak parmakları, küçük balerin adımlarıyla hareket eden kollar, uzun ve çift eklemlili parmaklar, düzgün küçük burgularda titreyen çıplak ayaklar.

Vivienne'in kalbi korkunç bir şekilde . Diğer aynalara baktı ve babasının göremediği tam arkasındaki ayna hariç her yönde yansımasız olduğunu gördü.

Diğer Vivienne büyük bir sıçrayışla havaya fırladı ve büyük bir jeté yaptı. Vivienne'in yanındaki Adrian Faber yeşil yol. O da görmüştü. Bundan emindi. Aynadaki diğer Vivienne'in gülümsemesi neredeyse kulaklarına kadar uzanıyordu. Öne eğildi ve uzun, keskin bir goblin parmağını dudaklarına bastırdı. *Sessiz ol.*

"Bay Price," diye Adrian. "Orada-"

"Şimdi olmaz Arnold," diye azarladı babası, hâlâ Vivienne'e bakıyordu. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Evin kalbinde uyuyan bir yaratık var. Biz ona Charybdis diyoruz, ama kimse gerçekten adını biliyor. Her zaman burada yaşıyor, toprağa kök saldı. Temel onun etrafında yükseldi ve tüm bu zaman boyunca burada ikamet etti."

Mahzende, diye düşündü Vivienne ve yine kâbuslarındaki o karanlık, açık kapıyı gördü. Bir vagon tekerleği gibi onu eve çağıran o sesi duydu.

"Alt kata ineceksin," dedi babası, "ve kendini ona sunacaksın. Oğullarımın yasını tutma işini çoktan bitirdim. Sen yaşadığın sürece, onların fedakârlıkları boşa gidecek."

Camdaki diğer Vivienne uzandı ve babasının yansımasının omzuna dokundu. Sanki kendine bakıyormuş gibi

bir at sineğini temizliyor.

"Muhteşem bir amaç için, Vivienne, emin ol-"

"*Bay Price*," dedi Adrian, bu kez umutsuzca.

"Ne?" diye tersledi babası. "Sorun ne olabilir *ki*?"

"Bu- O- Sen-"

Diğer Vivienne göz kırptı ve babasının yansımasına dokundu tekrar, öncekinden daha ısrarlı bir şekilde. Bu sefer hissetti. Döndü, bakışları camdaki şeytani kıza yaklaştı.

"Boo," dedi sevinçle.

28

thomas

Thomas önce yavaşça kendine geldi, düşünceleri sersemlemiş ve dağınıktı. Ve sonra, korkunç bir farkındalık patlamasıyla dik oturdu. Başını hemen cezalandırdı, acı vücudunun her tarafına yayıldı. kafatasının arkasında. Etrafını sessizce gözden geçirdi. Bulunduğu oda tozlu olduğu kadar resmiydi, emlak yeşili duvarlar Geniş siyah çiçeklerde küflenme.

Tavan, yer yer çürümüş olan ahşaptan yapılmıştı. Solunda, duvar boyunca uzanan geniş bir kitaplık vardı, Raflardan yuvarlanan su dolu kitaplar eğilmişti. Sağında bir pencere vardı, üzeri tahtayla ve kadife perdesi çubuğun bir kısmından sarkıyordu. Tam önünde asimetrik bir şezlong oturuyordu. Döşemeler soluk sarı bir renge bürünmüştü. Şezlongda Philip Farrow oturuyordu, elleri ve ayak bilekleri bağlıydı ve aşırı terliyordu.

"Yüce Tanrım," diye tersledi sabırsızca. "Gelme vaktin gelmişti. için."

Thomas kafa derisini dürtmeye çalıştı ve kendini benzer şekilde buldu. Elleri bağlıydı, bilekleri iğli bir koltuğa, ayak bilekleri ise çürümeye yüz tutmuş pençe ayaklara bağlıydı. Boynunu sağa sola çevirip bir çıkış bulmaya çalıştı. Omzunun hemen üzerinde bir kapı duruyordu, bir ağız gibi esniyordu.

geniş, sudan zarar görmüş bir salona girdik. Dışarıda kimse yoktu. Ev korkunç bir sessizliğe gömülmüştü.

"Vivienne nerede?" diye sordu.

"Başka bir yerde," diye cevap verdi Philip. "Bizi buradan çıkar, Walsh."

Thomas bileklerine baktı. "Benden ne yapmamı beklediğinizden emin değilim."

Philip yemin etti. "Burada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikriniz var mı?"

"Biraz var," diye itiraf etti Thomas. "Zorladığınızı biliyorum Vivienne'e rakiplerinizi saf dışı bırakmasını söyledim. Isaac Shaw'ın canlı bir tanık olduğunu ve iyileşir iyileşmez biteceğini biliyorum."

"Benim işim çoktan bitti," diye gürledi Philip. "Sence ikimizden biri buradan canlı çıkabilecek mi?"

Aralarında soğuk ve kararlı bir sessizlik yükseldi.

"Hiç balıkçıların köpekbalıkları için suya yem attığını gördünüz mü?" Philip sordu. "Bir kova çamur alıp denize döküyorlar. Köpekbalıklarının kokusunu almasını beklerler."

Thomas hiçbir şey söylemedi.

"Biz buyuz," dedi Philip. "Bu yüzden buradayız. Onda O bodrumda bir şey var -Christian'ın var- ve onu ortaya çıkaracak olan da sen ve benim. Sözlerimi unutma, Walsh. o adamı yıllarca mahkeme salonunda tuttum. Kan gövdeyi götürmek üzere olduğunda anlarım."

Koridorda bir kapı açıldı. Bir çığlık duyuldu; koşan ayak sesleri. Bir figür tökezleyerek salona girdi, kapı çerçevesine tutunuyordu. Thomas, Adrian Faber'ın geniş ve vahşi gözlerini hemen tanıdı. Thomas onu en son gördüğünde, Onları kiliseye kapatmıştı. Çocuk vahşi saçlarının altından ona baktı ve eliyle boğazını işaret etti. Dizlerinin üzerine çökerek şiddetle öğürmeye başladı.

"Tanrı aşkına," diye tükürdü Philip. "Ayağa kalk."

"Örümcekler var," diye Adrian. "Boğazımda örümcekler var. Ciğerlerimde. Nefes alamıyorum."

Görünmeyen bir kapı çarparak kapandı. Tekme sesleri geldi, Sürüklenen birinin tırmalama sesi. Başka bir kapı paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açıldı ve sonra kapandı. Thomas az önce Viviennein sesini duyduğundan -her şeyden emin olduğu kadar- emindi. Onun arkasından seslenmeye zahmet etmedi. Bunun yerine, bağlarına karşı ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı.

Philip, Adrian'ın boğazını tırmalayışını izledi. "Sana bir kelimedenden fazlasını söyleyemezdi," diye sinirli bir şekilde ısırdı. "Ayağa kalk. *Kalk*. Çözün bizi."

Adrian sırt üstü yuvarlandı, gözleri kapalıydı ve derisini kaşıyordu. Adrian birkaç kesik kesik alıp verirken Thomas ona yan gözle baktı. Sonunda kolları gevşedi. Gözlerini açtı ve tavana baktı.

"Hey," diye seslendi Thomas. Adrian'ın gözleri yavaşça Thomas'ın sandalyesinde bağlı oturduğu yere doğru kayd. "İyi misin?"

Adrian inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

"İyi dinle," dedi Thomas, "çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Senin yardımın olsun ya da olmasın, bu sandalyeden kalkacağım. Sonra da burayı yerle bir edeceğim. Ya geride kalırsın ya da bana yardım edersin."

Adrian daha dik oturdu, hâlâ zor nefes alıyordu. Öyle görünüyordu ki Thomas'ın teklifini ciddi ciddi düşünürken vücudu bir dizi kemik kıran öksürükle sarsıldı. İki büklüm oldu ve şiddetle ellerine sarıldı. Sonunda arkasına yaslandığında, siyah bir şey kesinlikle sekiz bacaklı avucunun içinde kıvrandı. Bir çığlık atarak onu fırlattı ve geriye doğru tırmandı. Sekiz bacaklı şey karanlık bir şekilde uzaklaşarak kitaplığın altına girdi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Thomas.

"Bilmiyorum," dedi Philip. "Onun yetenekleri hiçbir zaman elle tutulur bir şeye dönüşmedi. Her zaman halüsinasyon şeklindeydi."

Kilisede olmaz, diye düşündü Thomas ama söylemedi. Kutunun içine bakıp kendi gözlerinin ona baktığını düşündü.

Adrian, "Ev doğaüstü bir yer üzerine inşa edildi," diye soluk soluğa kendini sandalyeye doğru sürükledi. "Bu sanki Büyüteçteki güneş ışığı. Her şey ... yoğunlaşmış." Bir kez şiddetli bir şekilde öğürdü. "Seni çözeceğim. Ama beni buradan canlı çıkaracağına yemin etmelisin."

Thomas, "Ben , sen de ," diye söz verdi.

Adrian son bir hıçkırıkla Thomas'ın bileğindeki düğümü çözmeye koyuldu. Philip şezlongda Thomas'a gülümsüyordu.

"," dedi. "Hiç şüphe etmedim. Her zaman iyi yatırım gördüğümde anlarım."

Thomas onu görmezden geldi. Adrian'a odaklanmıştı. "Bana burada neler olduğunu anlat."

"Başkan yükselmek istiyor," dedi Adrian. "Vivienne'i Meclis'e beslemenin bunu yapmasına yardımcı olacağını düşünüyor."

"Detaylandır." Thomas kaşlarını çattı ve daha hızlı gitmesini diledi. "Ve acele et."

"Bu sonsuz bilgi," dedi Adrian. "Nihai güç. Ve nihai güç, nihai fedakarlığı gerektirir. Başkan İlk oğluna söz verdi ve bu sözünden dönmeye çalıştığında, Saray onun tüm soyunu talep etti."

"Ama Vivienne hâlâ burada," dedi Thomas.

"Bir şey onun ölümüne müdahale etti." Adrian tekrar öksürdü, elinin tersini ağzına sürerek. Parmak eklemlerine ihtiyatlı bir bakış atarak ekledi: "Ne zaman yükseldiğinde, Meclis'in hala ondan daha fazlasına ihtiyacı olduğu söylendi. Ne olduğunu bilmiyordu. Kendini satın almak için Hades Evi'ni kurdu.

zaman. Bize yeterince uzun süre ondalık verirsek yükseleceğimizi söyledi." "Biri ne olur?" diye sordu Thomas.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Adrian. İlk bileği kurtarmıştı. Thomas diğeriyle uğraşırken o da Thomas'ın bileğine doğru ilerledi. "Tek bildiğim bodruma indikleri. Dışarı çıkmıyorlar."

"Bu aptallar yükselmiyor," dedi Philip. "Onlar kurban."

Thomas'ın içine çirkin bir anlayış yerleşti. "Onları Saray'a yediriyor."

Aniden bir kapı sesi duyuldu, çatırdayarak açıldı. Çürümüş alçıpanı parçalayan sap. Güneş ışığı dış koridorda yanlara doğru saptı ve sonra tekrar karanlığa gömüldü. Reed Connolly lentonun altından kaşlarını çatarak onlara baktı. Salona uzun, yavaş bir bakış attı, elleri koltuğunun içindeydi.

deri yeleğinin cepleri.

Sanki Thomas'a 7-Eleven'in önünde rastlamış gibi, "N'aber Walsh?" diye sordu.

"Çok fazla değil," dedi Thomas hafifçe, hâlâ bileğindeki düğümle boğuşuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Kıçının üstünde oturuyormuşsun gibi görünüyor," diye kırıptı Reed. "Vivienne hangi cehennemde?"

"Bodrum," dedi Adrian, bir örümcek daha tükürmüştü.

Reed'in beti benzi attı. "Kahretsin."

Düğümün son parçası da düştü. Thomas ayağa fırlayıp bileklerini tekrar hissetmeye başladığında parmak uçlarına kan hücum etti.

"Aferin Walsh," dedi Philip. "Şimdi acele et ve beni çöz." Thomas onu görmezden geldi. "Ben aşağı iniyorum," dedi Reed'e. "Bu gerçekten kötü bir fikir," dedi Reed kuru bir sesle. "Ben de seninle geleceğim."

Adrian'ı Philip'e göz kulak olması için salonda bıraktılar.

Kapıdan çıkıp mahzene doğru koşarken Thomas'ın adını haykırıyordu.

- - -

Bir zamanlar bu kadar görkemli olan bir ev için bodrum katı küçük ve sıkıştıktı. Önce eski bir şarap mahzenine çıktılar - kırmızı tuğla ve kırık harçla dolu, eski ahşap kiler hâlâ onlarca yıllık tozun altında donuklaşmış şişelerle doluydu. Tavan eğikti ve Thomas daha derine doğru ilerlerken eğilmek zorunda kaldı.

"Neden buradasın?" diye sordu Reed'e, yoldan çıktıklarında. Taşlı set ve eski kabloların düğümlenmiş demetler halinde tepeden uzandığı dolgu toprak. Havaya kalın, ıslak bir çorap kokusu sinmişti. "Connecticut'ta kalabilirdin. Kimse seni seni suçladı."

Reed basitçe, "O benim arkadaşım," dedi ve sonra Thomas'a alaycı bir gülümseme fırlattı. "Tüm hatalarına rağmen."

Kemik kadar beyaz ve neredeyse baştan aşağı çürümüş mütevazı bir kapı, örümcek ağılarıyla kaplı bir alt kata açılıyordu. Bu kadar derinde hava soğuk ve ıslaktı. Tadı mezar gibiydi. Eğilerek geniş ve karanlık bir alana çıktılar. Thomas sendeleyerek durdu, görüşünün köşeleri hafifçe grileşmişti ve gözlerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Nefes alıyorum.

Neye anlamak için birkaç kez göz kırpması gerekti. Bir girmişlerdi. Duvarlar Ağartılmış beyaz kafataslarından oluşan sarkık raflar. İçi boş gözleri ve geniş, dişlek sırtısları olan insan kafatasları. Hiçbiri çok eski görünmüyordu. Thomas bunların başarısız yükselişlere ait olup olmadığını, bir kupa gibi mahzenin toprak mezarına yerleştirilip yerleştirilmediğini merak etti.

Birkaç metre ötede, odanın gölgeli girişinde Vivienne duruyordu. Sığ alt kat sular altında kalmış gibi görünüyordu. Durgun su birikintisi önünde düz, yağlı bir disk şeklinde uzanıyordu. Ondan Kapının yanındaki bakış açısından, sanki bir deniz kıyısında duruyormuş gibi görünüyordu.

Cehennemin kendisi, bir gemi bekliyor. Sanki karanlık, insan gözünün ölümlü erişiminin çok ötesinde, sonsuza dek devam ediyormuş gibi.

Yerin bu kadar altında doğal ışık yoktu ama yine de Yine de yüzey onu yakalamış gibiydi. Siyah su Soluk gümüş fraktallar, sanki biri küçük havuzu balıkla doldurmuş gibi aceleyle . Suyun birkaç santim mi yoksa kilometrelerce mi derin olduğunu söylemek zordu. Mantık ona hangisinin daha olası olduğunu söylüyordu. Deneyimleri ona aksini söylüyordu.

Christian Price bir eli Vivienne'in omzunda, yarım adım arkasında duruyordu.

"Bunu bir vaftiz olarak düşünün," dediğini duydu Thomas ve sesi sanki damlayan bir kök mahzeninde değil de mağarada duruyorlarmış gibi yankılandı. "Su seni rahatsız eden şeyleri temizleyecek. Tıpkı yeniden doğmak gibi olacak."

"Peki plan nedir?" diye fısıldadı Reed. Sığ mezarlıktan bir kafatası çıkarmıştı ve şimdi halkalı bir parmağını göz çukuruna sokuyordu.

Soket. "Bir planın var, değil mi?"

"Elbette." Thomas parmaklarını ağızına soktu ve keskin bir ısıklık çaldı. "Hey!"

Christian Price onlara doğru dönerken Reed, "Ne bekliyordum bilmiyorum," diye mırıldandı. Bir kalp atışı için, şaşkınlık onun üzerinde oynadı

Yüzünü. İfadesini çabucak, Thomas'ın evinin önünde karşılaştığı o müthiş sabra dönüştürdü.

"Ben de tam gelip seni almak üzereydim," dedi gülümseyerek.

"Beni bir yolculuktan kurtardın."

29

vivienne

Su buz gibiydi. Vivienne'in fark ettiği ilk Şey buydu. Çıplak ayaklarına soğuk bir *sessizlik, sessizlik, sessizlik* içinde vuruyordu. onu yaklaŐmaya çağırıyordu. Yağ karası yüzeyin altında, insan yüzlerinin bulanık alkantısını seçebiliyordu. Ayrıldılar ve sonra kıpırdayan, kavrayan bir dehŐetin içinde birleŐti, solgun ve hayalet gibi sulu.

İçeri girmek istemiyordu ama nasıl kurtulacağını da bilmiyordu. Yüzeyin aynalı camı ona tek bir yansıma gösterirken, donakalmıŐ bir Şekilde baktı: kendi yansıması. On sekiz yaşında ve yorgun değildi, yüzü sıyrıklarla kaplıydı. Dişlerle dolu bir gülümseme ile alaycı ve çift eklemli değil.

Suda, dört , saçları rglyd ve bir pamuk kuyruğunun peşinden koşuyordu.

Seni kandırmasına izin verme, diye fısıldadı içindeki o cinli ses. *Bizi boğacak.*

Keskin bir ıslık sesi başını kaldırmasına neden oldu. Bir an için - geçmiŐinin sulu görüntüsü içinde kaybolmuştu- gelenin Philip olduğunu sandı, onu arabaya geri çağırdı. Gözlerini sudan anda zaman hızla geri geldi.

Karanlıktaydı. Nemliydi. Hem kendisine ait olan hem de bir bedende. Ve orada Thomas Walsh vardı, her zamanki gibi kararlı. Karanlıkta bir şamandıra. Ona bakmıyordu. Onun yerine -Reed'in yanında- küçük kök mahzeninin havasız karanlığında babasına bakıyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Thomas. Sesi gölün üzerindeki bir misina gibi yayılıyordu. "Eğer o suya girer ve çıkmazsa, burayı yerle bir ederim."

"Aceleci olma oğlum," dedi Vivienne'in babası. "Bunu yaparsan hepimiz yanarız."

"O halde yanıyoruz," dedi Thomas basitçe.

Reed alaycı bir ifadeyle, "Keşke plan üzerinde biraz daha çalışsaydık," diye mırıldandı.

Suyun içinden tek ve yumuşak bir ses geldi.

"Seni seviyor mu?" diye sordu babası aniden ve önsöz söylemeden. Soru karanlıkta bir şekilde yükseldi. "Seni seviyor mu?"

açık sözlülüğü Thomas'ın karnına saplanmış gibiydi. Gözleri Vivienne'e kaydı ve uzaklaştı.

"Ne?"

"Vivienne için *önemli* misin?" diye sordu babası, sanki Thomas kasıtlı olarak yavaş davranıyormuş gibi. "Seni önemsiyor mu? Senin acı çektiğini görmek onu incitir mi?"

"I-"

Vivienne bütün yaz boyunca Thomas'ın ne diyeceğini nadiren görmüştü. Onun bocaladığını neredeyse hiç görmemişti. Şimdi ise kekeliyordu, hazırlıksız yakalandı. Birkaç adım , babasının sabrı tükenmiş gibi görünüyordu.

"Boş ver onu," dedi ve tabancasını kılıfından çıkardı. "Kendi sonuçlarımı yeterince iyi çıkarabilirim."

Sessizliğin içinde bir emniyet sesi duyuldu ve Vivienne'in boğazından boğuk bir çığlık yükseldi. Çığlığı atamadan tek bir el ateş edildi.

çınıladı. Karanlıkta patladı ve arkasında itici gazın keskin kokusunu bıraktı.

Korkunç, mükemmel bir sessizlik vardı. Bir an için, Vivienne sadece onları korkutmak için bir uyarı ateşi açmış olabileceğini düşündü.

Ama sonra Thomas düştü.

Bir taş gibi önce bir dizine, sonra da diğer dizine düştü. Gövdesinde koyu ve koyu kırmızı bir daire oluştu. Reed'in elleri omuzlarındaydı, daha fazla batmaması için onu destekliyor, sabitliyordu. Thomas'ın gözleri onunkilerle buluştu ve sarıldı.

"Sadece bir sıyrık," dedi Price huysuzca. "Hayati bir şey vurmadım."

Vivienne, Reed'in yapması gereken önemli bir şey olduğundan emindi -yarayı mı deşecekti? Yardım çağırmak mı? Ama bunu düşünemiyordu. Gözlerini Thomas'tan ayıramıyordu. Ona bakıyordu ve ona bakıyordu ve ona iyi olacağını söylemek istiyordu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bundan emin olacaktı.

Kanının kokusu havayı kirletiyor, karanlığı yoğun ve bakır rengine dönüştürüyordu. Parmaklarının arasından damlıyordu. Yara. Koyu kırmızı kanallar halinde zemin boyunca ilerledi. garip küçük havuzun kenarına ulaştı. Arkasında su kıpırdanmaya başladı. Dalgalandı, dalgalar ayaklarına aceleyle vuruyordu. Sanki derinliklerden bir şey yükseliyordu. Yüzeyin altındaki hayaletlerin hepsi dağılmıştı.

"Zaman burada kesinlikle bir faktör," dedi babası. Yüzünü ona dönmüş, ayaklarının dibinde uzayıp giden suya bakıyordu.

"Ne kadar beklerseniz, o kadar az zamanı . Bir doktorun bakımına ihtiyacı var, yoksa kan kaybından ölebilir."

Garip, babasının nasıl gözleri olduğunu merak ederdi. vardı. Şimdi burada onun karşısındayken, onların soğuk ve duygusuz olduğunu gördü. Hırs, yüzünün her çizgisine işlemişti.

Umutsuzca bir şey isteyen bir adamdı ve onu elde etmek için her şeyi yapardı.

Onun içinde yaşayan da aynı hastalıktı. Aynı bencil dürtü. Ama Thomas. Thomas.

"Eğer onun yaşamasını istiyorsan," dedi babası, "aşağı ineceksin. Bu basit bir al-ver meselesi."

Önündeki karanlık gözyaşlarıyla parçalandı. Su çalkalanıyor, köpürüyordu; ince beyaz köpükler ayaklarının üzerinde kırılıyordu.

"Sen," dediğini duydu babasının. "Senin adın ne?"

"Reed" diye kaba bir cevap geldi. Sanki *canın cehenneme* der gibiydi. "Yakınlarda bir araban var mı, Reed?" Başını sallamış olmalı,

Çünkü babası, "Altına girdiği anda onu buradan çıkarın. Onu en yakın hastaneye götürün. Anlaşıldı mı?"

"Kristal," dedi Reed, ama içinde cinayet vardı.

"İşte, şimdi görüyorsun," dedi babası, sanki bir alışveriş görevlisini makul olmayan bir başlangıç fiyatından aşağıya indirmeyi başardı. "Halledildi. Sana söyleneni yaptığın sürece çocuk ölmeyecek, Vivienne."

"Vivienne-"

Adı Thomas'ın ağzından döküldü. Thomas'ın söylemeye cesaret edemediği şeyi duydu. *Yapma bunu. Bırak kanayayım.* Hataya karşı özverili.

Sonuna kadar haksız yere cesurca davrandı. Onun sadakatini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Onun için yaptığı küçük odayı düşündü. garajda, hiç yiyemediği orantısız doğum günü çöreği.

Benim için şeyi yapıyorsun, demişti ona. *Ve ben senin için hiçbir şey yapmadım.*

İşte ona bir fırsat.

Elini son bir kez ona uzattı, üç parmağı Balerin zarafetiyle uzatılmış. Pinkie, işaret parmağı, tahmin edemeyeceği kadar iyi ve terbiyeli bir cevap veriyordu.

Seni seviyorum.

Ve sonra, kırılmadan önce, aŖağı indi.

30

colton

Colton Price öldüğü gün kardeşiyle hokey oynuyordu. Kıyıdan bakıldığında Walden Göleti'nin buz gibi beyazı baştan aşağı donmuş görünüyordu. Aldatıcı derecede katı. Düşmeden saniyeler önce altında çatladığını hissetmişti. Bu, ikiye ayrılan bir kemiğin subdural çatırtısıydı. Çıglık atmaya bile vakit bulamadan aşağı düştü. Akan suyun buz gibi iğnesi nefesini ciğerlerinden söküp almıştı.

Bunca yıl sonra, gökyüzüne doğru adım atarken, sanki büyük, buz gibi bir yumruk doğrudan karnına inmiş gibi hissetti. Diğer taraftan öğürerek ya da öğürmemeye çalışarak çıktı, ciğerleri suyla doluydu ve elleri boğazında.

Çok uzun zaman önce, bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti. Her zaman bir yalancı olmuştu.

Mackenzie Beckett telefonuna "Tamam, teşekkür ," dedi. Delaney'nin eski sınıf arkadaşı kırmızı yeleli bir aslan gibi oluk boyunca volta atıyordu. Bir ileri bir geri. İleri ve geri. Colton bunu fark etmemek için dişlerini sıktı. "Bu mükemmel, teşekkür ederim. Harikasın, seni seviyorum, hoşça kal."

Connecticut'ın hemen dışında bir yerdeydiler, virajlı bir orman yolunun kenarına park etmişlerdi. Colton boş boş arabaya yaslandı. ve saatini kontrol etti. Şimdiden hissedebiliyordu - kayma

ayaklarının altından toprağın çekilmesi. Gölgelelerin komik titreyişı geri dönüyordu. Sanki karanlık bile onun geri dönmeye hazırlandığını biliyordu.

Tam karşısında Lane duruyordu - arkalarındaki karanlık ormana karşı soluk beyaz bir nokta. *Malum Navis*, onun limanı Fırtına.

"Beş etti," diye belirtti.

Ellerini ceplerine sokarak ve kaşlarını kaldırarak onu şakaya vurdu. "Beş mi?"

"Son bir dakika içinde saatini beş kez kontrol ettin." Suçlayıcı bir ifade kullanmıştı ama kızın gözlerindeki derin yeşim rengine endişeyi görmüştü. Adamın yavaşlayıp yavaşlamadığını görmek için dakikaları izlediğini biliyordu. Kötü bir alışkanlıktı. Huysuzlaştıkça tekrar içine düşme eğiliminde olduğu bir alışkanlık oldu.

"Ben iyiyim."

Gülümsemesi inandırıcı değildi ama yalanın yanına kâr kalmasına izin verdi. "Biliyorum."

"Adya onu görmüş," dedi Beckett, aniden belirerek. "Vivienne."

Lane'in birinci sınıftaki oda arkadaşı Adya Dawoud, Lane'e yardımcı oldu Bir aynanın içinde çoğu insanın görmediği şeyleri görme eğilimi. Son birkaç saatini Vivienne Farrow'u aramak için şüpheli bir şekilde aynaya bakarak geçirmişti. Ya da en azından, Thomas Walsh'un kaybolduğunda ısrar ettiği Vivienne Farrow'un yansımısını.

Colton açıklama istediğinde telefonda, "*Artık orada değil*," diye terslemişti. *Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.*

Delaney'nin arkadaşı bir cadı, değil mi? Bulamaz mı?

Sanki kayıp bir yansımayı aramak için astral düzlemde dolaşmak son derece normalmiş gibi. Her halükârda Beckett tam olarak ne yapacağını bilmiyordu ama Dawoud -yaz için Kings County, New York'taki evi- biliyordu.

Bu biraz garip bir istek, onlara telefonda söylemişti. Ama deneyebilirim.

Beckett onun kişisel alanında dururken beklentiden nefesi . Colton burnunun ucuyla ona baktı. Bekledi.

"Bana başka ne olduğunu sor," dedi sonunda.

"Gerilim yaratmaya gerek yok," dedi Colton. "Sadece ." Kulağa iyi gibi gelen bir nefes çekti. "Bu

Adya'nın aynada gördüğü Vivienne'in *yansımasıydı*. Bu ."

Lane'in gözleri Colton'inkilerle buluştu. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Adya en son aynada birini gördüğünde, o ölü çıkmıştı. Eğer Vivienne Farrow astral düzlemdeyse, bu onun öldüğü anlamına geliyordu. gökyüzünün arasından kaydı. Colton bunu düşündüğü anda karanlık geri çekildi. Zavallı bir proletarya gibi ayaklarının dibinde titriyordu. "Colton," dedi Lane, onun bakışlarını üzerine çekerek. "İçeri girmek zorunda değilsin.

onun peşinden."

Liam'ın altında ulaşamayacağı bir yere battığını düşündü. Liam'ın Suyun soğuk, bitmez tükenmez basıncı, dipsiz karanlıkta zamanın zahmetli ilerleyişi. Yüzünü gökyüzüne çevirdi, bir gözü kel sarı güneşe karşı kapalıydı. Sonunda iç çekti.

" değil mi?"

Bunu ağır bir duraklama izledi. Lane'in onu incelediğini hissedebiliyordu. Profil. Kıpırdamadan durdu ve içinde dönüp duran parçalarını görmezden gelerek bunu yapmasına izin verdi. Kendini en çok bu şekilde insan gibi hissediyor, onun bakışları altında sıkışıp kalıyordu. Sanırım bunun nedeni, kadının onu başka bir şey olarak görüyor.

Sonunda, "Seninle gelebilirim." dedi.

"Hayır." Bakışlarını onunkilere indirdi. "Söz konusu bile olamaz." "Ama-

"Sana burada ihtiyacım var," dedi. "Böylece işim bittiğinde sana geri dönmenin yolunu bulabilirim."

31

vivienne

Boğulmayı bekliyordu. Batmayı, ciğerlerine kadar su çekmeyi.

Vivienne bunun yerine, sonu ve başlangıcı olmayan, aydınlık ve karanlık olmayan bir odada duruyordu. Fark etti ki, başka hiçbir şey yoktu. renk yokluğundan ve sert, kemiksi bir zeminden başka bir şey değildi. Ve orada o durdu, hem kendine hem de kendi dışına baktı, sanki garip bir her yerde var olma durumu söz konusuydu.

Sanki bir rüyanın içinde uyanık gibiydi.

Ondan birkaç adım ötede başka bir Vivienne duruyordu. Bu dört yaşındaydı, pudra pembesi bir gecelik giymişti ve ayakları terliklerin içindeydi. Kendisinin küçük versiyonuna bakmak Vivienne'e düzgünce ikiye bölünmüş gibi tuhaf bir his.

Küçük Vivienne öfkeli bir sesle, "şimdi yaptın," dedi. Ağzının içinde jilet gibi keskin iki sıra diş vardı. "Her şeyi mahvettin. Bir daha asla birlikte olamayacağız."

Vivienne kafası karışmış bir halde ona baktı.

Küçük kız ayağını yere vurdu. "Umarım mutlusundur."

"Olacak" dedi o ses, bir vagon tekerleği gibi. "Sen gittiğinde. Ben de öyle. Yeterince sorun çıkardın."

Vivienne dönerek hiçliğe baktı. Yavaşça, boşluktan bir çocuk çıktı. Geniş omuzlu, soluk gözlü, bir

çenesinde gamze. Thomas. Vivienne telaşla geri çekildi.

"Bu mümkün değil," diye nefesini tuttu ve sonra tekrar nefesini tutarak elini boğazına götürdü. Sesi pürüzsüz ve berraktı. A Bal gibi tatlı bir alto. Eğer bir vadide çığlık atmasaydı, sahip olabileceği ses. Onun önünde, Thomas olmayan gülümsedi.

Ve bu Thomas değildi, bunu şimdi anlıyordu. Parçalanıyor ve bir araya geliyor gibiydi, parçaları kenarlarda tuhaflaşıyordu Ne zaman çok yakından baksa. Sağ elinde yedi parmağı vardı, sonra gözünü kırptı ve sadece üç parmağı olduğunu gördü. Gülümsemesi iki sıra dişten oluşuyor gibi görünüyordu, ama doğrudan ağzına baktığında, sıralar sayısız hale geldi.

"Bu kadar zor düşünme," dedi Not-Thomas. "İnsan beyni benim ne olduğumu kavrayamaz ve yüzden beni en hoşuna giden şeyle değiştirir."

"Nesin sen?" diye sordu.

"Havuzuma akın edenler bana Charybdis diyor," dedi, "ama benim adım bu değil."

"Sen-" duraksadı, hem onun yer değiştirmesinden hem de aşinalık ve konuşma kolaylığı. "Evin altında yaşayan sen misin?"

"Burası bir ev olmadan çok önce burada yaşıyordum," dedi Thomas Olmayan. "Onlar gelip temellerini atmadan önce, sığırları için patikalar açarlardı. Çiftliklerden önce ağaçlar vardı.

Ağaçlardan önce ben vardım. Zamanın başlangıcından beri buradayım, çamurun içinde mutlu bir şekilde uyuyorum. Ve doğduğun günden beri seni bekliyorum Vivienne Farrow."

"O benim," diye tısladı gözle görülür biçimde sabırsızlanan minik Vivienne. "Onu ben sahiplendim. *Benim*."

Thomas Olmayan gülümsedi. Yetişkinlerin huysuz çocuklarla uğraşırken kullandıkları türden sabırlı bir gülümsemeydi bu. Vivienne'in akli başında

Kemiklerine yerleşen kadim şey her neyse çok gençti, karşısındaki varlık ise çok ama çok yaşlıydı.

"Bunu bunca yıldır içinde taşımak yorucu olmalı," dedi Thomas Olmayan, azımsanmayacak bir sempatiyle, "bunu senden alabilirim. Bunu senden alabilirim. Her şeyin durgunlaşmasını sağlayabilirim."

Varlığın teklifini düşündü.

"bir his olacak?" diye sordu. "Ölmek mi?"

"Hiçbir şey gibi" diye cevap geldi. Yukarıdan ve aşağıdan yayılıyordu. Sanki önünde duran, sevdiği çocuğun bedenine sığmayan bu şey, uçsuz bucaksız, uyuyan Charybdis'in sadece bir parçasıymış gibi onu kucaklıyordu.

"Yaklaş," dedi, ayaklarının altındaki zemini gümbürdeterek. "Zaten içimdesin."

O anda ayaklarının altındaki geniş kaburga kıvrımının farkına vardı. Nefes alan bir şeyin uzun süren böğürmesi. O sert, kemiksi tepedeki oluşum aniden belirginleşti.

Bir altında duruyordu.

Metalik bir şeyin hafif çınlaması kulaklarına ulaştı. Kuyuya düşen bir kuruş gibi.

Karanlığın içinden yuvarlanan tek bir madeni para sallanarak ayak parmaklarının dibinde durdu. Arkasından obsidyen kadar koyu renk gözleri olan bir adam -ya da belki bir çocuk, tam olarak anlayamıyordu-geliyordu. Vivienne ilk başta onun

Babası olmalıydı, bir şekilde onu buraya kadar takip etmişti. Ama yaklaştıkça yüz hatları yumuşadı, koyu renk buklelerin altında çocuksu bir hal aldı. Ağzı harabeye dönmüştü, dudaklarının bir köşesi Neredeyse kulağına kadar uzanan bir yara iziyle uzamıştı.

Kilisedeki çocuktü. Adını hatırlayamadı.

"Sen," dedi Thomas Olmayan. Sesi hoşnutsuz geliyordu.

Çocuk dalgın dalgın Charybdis'e baktı. Bir süre durakladıktan sonra, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır," dedi, "ama seni tanıyorum. Sen pençelerinle güneşe geri dönmeden önce yıllarca kemiklerini kemirdim."

"Oh," dedi çocuk, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

"Lane gibi görünmenin bir nedeni var mı?"

Vivienne'in göğsünde bir ampul yandı. "Lane?"

"Evet." Çocuk hâlâ Charybdis'i inceliyor, önce bir gözünün ucuyla, sonra diğer gözüyle ona bakıyordu. "Görmüyor musun?"

"Bana başka biri gibi görünüyor," dedi. Tekrar onun adını hatırlamaya çalıştı. Neydi o? *Neydi* o? Bu

Mabetteki o meşum günden bu yana sanki çağlar geçmiş gibiydi. Kendini hem yüz yaşında hem de hâlâ yanı başında öfke saçan keskin dişli Vivienne kadar küçük hissediyordu. "Adını hatırlayamıyorum."

Gözleri onunkilere kaydı. Adamın tanıdıklığı neredeyse onu şaşkına . Uzun bir süre ona baktı, gerçek bir midenin içindeki biri için rahatsız edici derecede rahattı.

"Ben Colton," dedi sonunda. "Price."

"*Fiyat mı?*"

"Maalesef."

"Ama bu şu anlama geliyor- Ama sen-" Doğru kelimeleri bir araya getirmekte zorlandı. Başı dönüyordu. Kaburgalar etraflarında kasıldı, Charybdis'in nefes alışları hızlanmaya başladı. Zemin devrildi ve kollarını sallayarak sendeledi.

"Sanırım ben senin kız kardeşinim," dedi sonunda.

"Yani, yarı yarıya." "Bana öyle söylendi," dedi Colton.

"*Bana* öldüğün söylendi."

İstedikinden daha küstahça çıkmıştı. Her saçma bir suçlamaydı. O her neyse, canlı değildi. Zemin tekrar eğildi. Küçük Vivienne ıslıklı bir *tıslama* çıkarırken Colton

tepeden baktı. Tavandan bir şekilde balgam damlamaya başlamıştı; kemiğin kavisli kıvrımından aşağı doğru kayan balgam şeritleri.

Vivienne sindirildiklerini hissediyordu. Görünüşe göre Colton da öyle.

Colton Charybdis'e "Kalamayız," dedi. "Yine de güzeldi."

"Gidebilirsin," dedi Thomas Olmayan. "Senden istediğim her şeyi aldım. O kadar uzun zamandır cehennemde dönüp duruyorsun ki, kemiklerinde yumuşak bir şey kalmamış."

"Hayatımda hiç hassas olarak tanımlanmadım," diye hafifçe onayladı Colton ve kol saatindeki zamanı kontrol etti.

Bunu korkunç bir sessizlik izledi. Kaburgalar genişledi ve sonra umutsuz bir iç çekişle büzüldü.

"Kız kalıyor," dedi Thomas Olmayan. "O bana ait."

Bir sarsıntı boşluğu sarstı. Salya topakları etraflarına yağmur gibi yağdı. Zemin ayaklarının altında dalgalandı. Vivienne'in önünde, Thomas Olmayanlar parçalanmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Nedir bu?"

"Evde bir huzursuzluk var," dedi Charybdis. Yüzü ona dönüktü, karanlığın içinde göremediği bir şeye bakıyordu. Thomas'ın şekli bir mum gibi titredi ve sonra tekrar geri döndü. "Aptal." Sesi kavernöz genişlikte gürledi. "Senin peşinden geliyor."

Thomas. Kalbi mide bir şekilde çarptı.

"Başaramayacak," dedi Charybdis. "Yol kapalı."

İlk sarsıntıyı, bu kez öncekinden daha güçlü olan bir başka sarsıntı izledi.

Charybdis dişlerini gösterdi. Sırtını kamburlaştırarak korkunç bir hırıltı çıkardı. "Bu nasıl bir çocuk böyle?" diye sordu, "Gökyüzünde zorla ilerleyebilen?"

Bu Thomas, diye düşündü yine, bu kez gururla.

Çünkü tabii ki .

Her zaman onun için gelirdi. Söz verdiği şey bu değil miydi?

"Yol kapalı," diye bağırdı Charybdis. Artık sesi Thomas gibi çıkmıyordu. Şimdi sesi bir balina şarkısıydı, ürpertici ve engin. Neredeyse onu devirecek bir güçle ona çarptı.

Bir el onunkine dolandı ve şiddetle geriye doğru çekildi. Colton Price onun kulağına, "Gitme zamanı," dedi.

"Bekle-"

Karanlıkta tökezledi, ayakları küçük gümüş sıçramalar bıraktı.

"Beni bırakmayın," diye haykırdı küçük Vivienne. Küçük gri elini uzatmış, onların peşinden koşuyordu. "Beni burada yalnız bırakmayın!"

Büyük bir emme sesi geldi, sanki hava bir vakum tarafından yutuluyordu. Vivienne, arkasında bir yerlerde Charybdis şiddetli bir kükreme çıkarırken tüm vücudunun kendi içine sıkıştığını hissetti. Hava değişti, bir kış kadar donuklaştı. Nefesi soluk beyaz fraktallar halinde önünde asılı duruyordu. Düz, donmuş bir göletin yanındaydılar, Çivili beyaz çiçeklerden oluşan bir çayırdaki el ele sendeleyerek yürüyorlardı. Siyah saçlı küçük bir çocuk irkilerek altından kalktı ve onlara doğru baktı. Başında orantısız bir çiçek tacı vardı.

"Kim o?" diye sordu Colton'a.

Colton hiç durmadan, "Kız kardeşin," dedi. "Su kenarına gitme."

Göletin dışında, buzun üzerinde büyük siyah yarıklar oluşmaya başladı. Dışarı doğru çatırdadılar, cam gibi kırıldılar. Alttan sanki ağır bir şey itmeye çalışıyormuş gibi sulu bir gümbürtü geldi.

"Sakın ," diye emretti Colton.

Bir çimdik daha. Buzdan çıkıp karanlığa adım attılar.

Vivienne düştü, düştü, önce öne sonra arkaya doğru yuvarlandı, yere düştü. bir kez daha o lanetli geçide girdiler. Bir nehir kadar ince ve adamit kadar siyah, kuru bir vadide ilerliyorlardı. Arkalarında Yer yarıldı, büyük taşlık gibi yarıldı. Colton daha hızlı koştu.

Ve orada, tepelerinde, gökkuşağı eldivenli küçük bir kız, çöl yıldızlarından yayılan ışığın altında duruyordu.

"Geri dön," dedi. "Eve gel."

Güneş ışığına dönüştüler. Mavinin parlak ışıltısı. Kızılıcak ağaçlarının kokulu bir kümesi. Yol ayaklarının altında uzanıyor, çıplak ayaklarının altında cızır cızır yanıyordu. Vivienne durduğu yerde sallanıyordu. Dengesi ve dizlerinin üzerine çöktü. Nefes alması tamamen durmadan önce tek ve kararsız bir nefes almayı başardı.

"Onu kontrol et," dedi Colton. Sesinde alttan alta bir endişe vardı. "Hayati bir yerini kesmediğinden emin olun. Dikkatli olamayacak kadar hızlı hareket ediyordum."

Vivienne'in onun söylediklerini anlamaya vakti olmamıştı ki kilisedeki beyaz saçlı kız orada, önünde çömelmişti. Vivienne Lane'i hatırladı. Ona çilli, alev saçlı bir kızıl saçlı eşlik ediyordu.

"Burnunuzdan nefes alın," diye talimat verdi kızıl saçlı. "Nefesini tutma."

"İlk sefer berbattır," dedi Lane, sırtına daireler çizerek. "Sen harikaydın."

Kendini hissetmiyordu. Şiddetli bir şekilde kasıldı ve burnundan nefes aldı. Çimlerin üzerine kusmadan önce iki kez daha başardı. Kendini tuhaf bir şekilde boşlukta hissediyordu. Göğsündeki boşlukta, kalbi bir çanın tokmağı gibi boş boş sallanıyordu.

Tommy, diye düşündü, panik beyaz bir sıcaklıkta yükseliyordu. Onu en son gördüğünde dizlerinin üzerindeydi ve böğründeki bir sıyrık yüzünden yavaşça kan kaybediyordu. Ona onu sevdiğini söylemişti ve sonra

Gitmişti. Bunu yapmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Onu kurtarmanın tek yolu buydu.

Colton, "Sıyrık yaraları nadiren ölüm sebebidir" dedi, onun başında duruyordu. "Onu öldüren şeyin sığ bir kesikten kaynaklanan kanama olması pek olası değil."

"*Colton,*" dedi Lane dehşete kapılarak. "Ne? Rahatlatıcı olmaya çalışıyorum."

Vivienne, boğazı ağrıyarak aralarına bakana kadar hepsini yüksek sesle söylediğini fark etmedi. İçinden çılgınca, utanç verici bir gevezelikle, ama tamamen kendisine ait bir sesle dökülmüştü.

"Nerede o?" diye sordu Lane. "Sen biliyor musun?"

"Hamptons," dedi Vivienne yumuşak bir sesle. "O Hamptons'da."

thomas

Thomas ambulansın arkasına oturdu ve gözlerini önüne dikti. Tam önünde geniş ve karanlık bir göl vardı, suyu öğle güneşinin altında elmas tepelerle kesilmişti. Solunda, gölün ötesinde Yol, evler ve kumsaldaki otlarla dolu kum tepeleri, düz ve mavi bir denizdi. Sıkışık ve güneşsiz Sound değil, Atlantik.

Sonsuz, kristal okyanus. Soğuk, dipsiz derinlikler. Başarısız olmuştu.

Yanı çığlık atarcasına ağrıyordu ve hafifçe kaydı, geniş steril bir ped gövdesini çekiştiriyordu. Sağlık görevlileri Reed'le birlikte çöken evden tökezleyerek çıkmalarından kısa bir süre sonra, ciğerlerine duman dolmuş ve Adrian Faber aralarında topallayarak yürüyordu. Sağlık görevlileri Thomas'ı görmek için ısrar etmişlerdi.

iyi olduğuna dair tekrarlanan iddialar.

Sadece bir sıyrıktı.

Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim.

O gece Turner'ların partisinde Vivienne'i ay ışığında otururken görmüş ve onun tıpkı bir sirene benzediğini düşünmüştü. Ama o gece Vivienne'i ay ışığında otururken görmüş ve onun sirene benzediğini düşünmüştü. Siyah sular, cam gibi yüzeyin altında hiçbir dalgalanma olmadan batıyor.

Seni seviyorum, demişti ona. Ve sonra gitmişti.

Ondan sonra savaştı. Sert ve öfkeli. O zamana kadar peşinden suya atladığında, onu hiçbir yerde bulamamıştı. İnciklerine kadar bir su birikintisinin içinde duruyordu. Sonsuz siyah deniz yok olmuştu. Gecenin bir zamanlar kilometrelerce uzanıyor gibi görüldüğü yerde artık sadece bir duvar vardı. Sadece toprağın içinde kıpırdayan tek bir solucan.

Etrafındaki ev korkunç bir sarsıntı geçirdi. Etrafına toprak yığınları düştü.

Walsh, Reed'in bağırdığını duymuştu. *Gitmemiz gerek!*

Temelin ne zaman tehlikeye girdiğini anlayacak kadar amcasıyla birlikte evlerde çalışmıştı. Deniz kenarındaki bir evde, toprağın yavaşça çöktüğü bir bodrumda böyle bir sel Aşınmış, yıkmak için fazla bir şey gerekmez.

duvara çarptı. daha fazla toprak geldi.
Köpüklü su ayaklarının etrafına sıçradı.

Yine yapmıştı. Yine Reed'in gitmesi için yaptığı yalvarışları görmezden geldi.

Gökyüzünü yırtmayı hiç başaramamıştı. Bu Colton Price'ın uzmanlık . O sadece var olan bir açıklıktan geçebilirdi. o bayat, boğucu hiçlik patlamasını yaşayacak ve sonra diğer tarafa geçecekti. Ama burada her şey daha da büyümüştü; yerin derinliklerindeki bir ley hattının titreşimiyle daha da büyümüştü. Faber da aynı şeyi söylemişti. oturma odasında örümcekler öksürmüştü.

Vivienne kafasından bir şeyler koparabiliyorsa, onun kendini gökyüzüne doğru zorlayamayacağını kim söyleyebilirdi? Yine duvara çarpmıştı. Su ayak bileklerinin etrafında buz gibiydi. Ayaklarına öfkeyle vuruyordu. Kafatasları nekropollerinden devrilirken, soluk beyaz kayalar gibi sığ suya düşerken omzunu toprağa çarptı.

Tekrar. Tekrar. Vücudu durması için çığlık atıyordu.

Büyük bir çatırtı olmuştu - evin kulaklarının dibine yıkılma sesi.

Ne zaman bıraktığını bilmiyordu. Christian Price başladığında Belki de uluyordu. Ya da Reed'in deli gibi üzerine çullanıp kulağına öyle şiddetli küfürler savurması onu sarsıp kendine getirdiğinde.

Şimdi de toplanan itfaiyecilerin bir kenarda durup binanın çöküşünü izlemelerini seyrediyordu. Bir tahta ve cam yığını halinde duruyordu. kiremitli çatı içbükey oldu. Çivilere kadar yırtılmış, tıpkı onun Söz verildi. Yakınlarda, Philip Farrow bir polis arabasının arkasına bindiriliyordu.

Bu onu hiç tatmin etmedi.

Ön bahçede, sağlık görevlileri tarafından nazikçe dürtüklenen Christian Price diz çökmüştü. Thomas onun kurumasını izlemişti.

kök mahzeni. Her şey çok çabuk oldu. Vivienne battı ve yaşlı Price gülmeye başladı -derin, muzaffer bir ses- ellerini yüzüne doğru uzattı, sanki sırlarla dolu bir paketin kollarına düşmesini bekliyordu.

Olan şey bu değildi. Zaman, bir camdan kırılan güneş ışığı gibi etrafında uzanarak bükülüyor gibiydi. Onun Parmakları inceldi, kemik gibi eğrildi. Saçlarından beyaz teller döküldü, yanakları çöktü, ta ki bir canlı gibi görünene kadar, Gülen iskelet, elleri hâlâ karanlığın önünde açık bir şekilde yalvarıyor.

Thomas'a o zamanlar kendi babasını hatırlatmıştı - suçluluk duygusundan sersemlemiş, akşam dualarında çılgınca Meryem'in İlahisini mırıldanıyordu: *Bugünden itibaren*

bütün nesiller beni kutsanmış olarak çağırarak. Christian Price şimdi elleri kucağında, çimenlerin üzerinde sürünüyordu. Ağzı mırıldandığı tek bir cümleyi tekrar tekrar söylüyordu. Saatlerdir söylediği tek şey buydu.

"Gördüm. Ben gördüm. Sen gördün mü?"

"Walsh."

Yukarı baktı. Reed, Adrian Faber'ın yanında duruyordu, de onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

"Burada bir dedektif var. Sorgulama için karakola gitmemizi istiyor."

Thomas bunu düşündü. Philip'in mantrası kafasında çınladı:

Aile içinde kalsın. Farrow ailesi paramparça olmuştu. Ondan geriye saklanacak bir şey kalmamıştı.

"Ne yapacaksın?"

Reed omuz silkti. "Git, sanırım. Umurumda değil, onlara her şeyi anlatacağım."

"Sana inanacaklarını mı sanıyorsun?"

Avluda, Christian Price yorgun görünümlü bir adam olarak bağırmaya başladı.

Memur onu ayağa kaldırdı. "Onu gördüm! Sana söylüyorum, gördüm. *gördüm!*"

Reed yüzünü buruşturdu. "Belki," dedi. "Ama muhtemelen değil."

Thomas'ın iyi olup olmadığını sormaya zahmet etmedi. İkisi de iyi olmadığını biliyordu.

"Walsh," diye başladı ve sonra ağzını kapattı. O

kaşlarını çatarak ona baktı. Gözlerinin altındaki morluklar sararmaya başlamıştı. İnce bir iç çekti ve tekrar denedi: "O kendi seçimini yaptı. Onu durduramazdın."

Ve hepsi bu kadar. Elindeki tek veda buydu. Bu, o Muhtemelen hak ettiğinden daha iyi bir vedaydı. Thomas hiçbir şey hissetmeden Reed'in cipine yönelmelerini izledi. Onlar gittikten sonra tekrar suya bakmaya başladı.

Derinliklerinde o kadar kaybolmuştu ki, bir arabanın durduğunu ve Colton Price'ın dışarı çıktığını fark etmedi bile.

Şık gümüş çatının üzerinde göz göze geldiler. Colton ona bir başını salladı ve Thomas umudun imkansız bir şekilde sıkıştığını hissetti. Arka yolcu kapısı yavaşça açılarak ışığı yakaladı.

Vivienne Farrow, hâlâ tişörtünü giymiş bir şekilde dışarı çıktı.

Ambulansın arkasından zıpladı, hantal hantal yürüdüğünü umursamadan - aslında yalpalayarak - yan tarafındaki ağrı Protesto. O koştu, Vivienne de öyle. Kumlu bir yerde karşılaştılar.

Kolları adamın boynuna dolanıyor, adam kadının ortasını kavrıyordu, ta ki kadın yerden tamamen kalkana, dansçı bacakları adamın bacaklarına değene kadar.

Sonunda onu tekrar aşağı indirmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir dakika. Bir saat. Zor nefes alarak onun yüzüne baktı. Ona gülümsedi. Gözleri parlıyordu, Işıktaki altın gibi parlıyordu. Ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Geri söyle, diye imzaladı, o gece yatak odasında ona söylediklerinin bir aynasıydı. *Yardım edeceğim. "Seni seviyorum, V-i-v-i-e-n-n-e."*

"Seni seviyorum," dedi ciddiyetle. "İlk günden beri." Ve bunda ciddiydi.

33

vivienne

Vivienne, oldukça saçma bir şekilde, bir horozun ötüşüyle uyandı. İlk düşüncesi rüya görüyor olması gerektiği idi. İkinci düşüncesi Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını düşündü. Bilmediği bir odanın tavanına baktı. yabancı bir yatak. Uykunun kalıcı sisi içinde hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Kardeşinin evindeydi. Henüz tam olarak anlamamıştı.

Bir *kardeşi* vardı. Kendini yalnız hissettiği onca yıldan sonra bu kelime yabancı gelmişti.

Odanın dışında horoz ikinci kez öttü. Gidip araştırarak enerjisi yoktu. Hafif ama ateşli bir ağrı eklemlerinde nabız gibi atıyordu. Bunun, cehennemi bir dehşet tarafından yutulmanın ve ardından gökyüzündeki boşluklardan sürüklenmenin sonucu olduğundan şüpheleniyordu. Her şey bir ateş rüyası gibiydi. Kemiklerin bükülmüş çukurları. Thomas Olmayan'ın sürekli değişen yüz hatları. Hayatı boyunca uğrak yerinin bodur şekli onun yanında geziniyordu.

Gözlerini kapadı ve onun yüzünü hayal etti. Bunca yıldan sonra, beklediği gibi olmamıştı. Bir şey hayal etmişti.

kaygan ve garip. Geniş yabancı gözleri ve yırtıcı bir gülümsemesi olan bir parazit.

Onun yerine, bal rengi gözleri olan öfkeli küçük bir kızla karşı karşıya kalmıştı.

İlk kez merak etmiyordu, belki de bunu kendi kendine yapmamıştı - dokunulmaya karşı hassas olan parçalarını kireçlememişti. Öfkesini zehre dönüştürdü, gittikçe daha da sinirlendi, ta ki akana kadar.

Hiçbir yaratık ısırıklarında zehirle başlamadı. Evrim geçirdiler.

Onlar *hayatta* kaldı, o da öyle.

Uzuvlarını esneterek yan tarafına yuvarlandı.

Thomas onun yanında yatıyordu, sırtüstü yatıyordu ve derin nefes alıyordu, bir kolu gazlı bezle bağlanmış karnının üzerine eğilmişti. Bileğinde ona verdiği, üzerinde siyah beyaz harflerle CRYBABY yazan bileklik duruyordu. Önceki gece el ele uykuya dalmışlardı, çarşafı bile indiremeyecek kadar yorgundular. Onu orada yataarken gördüğünde göğsündeki alev daha da parladı.

Onun peşinden gelirdi.

Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Ona çekip gitmesi için yüzlerce sebep vermişti. Binlerce.

Başka biri olsa dişlerini gıcırdattığı ilk anda kuyruğunu kısıtırıp kaçardı. Ama Thomas değil. O kalmıştı. Sonuna kadar, sonra da ötesinde. Böyle sevilmenin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Böyle *sevmenin* mümkün olduğunu bilmiyordu.

Ambulanstan sonra, hastaneden sonra, şafak öncesi puslu havada uykulu uykulu eve döndükten sonra ona Ev'in büyük bir güç odağının üzerine inşa edildiği söylenmişti. Kendi kâbus gibi yeteneklerini yoğunlaştırmış, Thomas'inkileri de aşırı hızlandırmıştı. Öfkesiyle, dünyaları omuzlayıp geçmişti.

Onun için gökyüzünü paramparça etmişti.

Pencereden gelen yumuşak ışığın altında, adamın ön koluna kazınmış dövmeği seçebiliyordu. *Non omnis moriar*. El işi, sanki bir amatör tarafından yapılmış gibi, blok halinde bir çubuk ve dürtmeydi.

Ona doğru uzanarak fısıltı kadar hafif bir dokunuşla yazının izini sürdürdü.

"Anlamı, 'Tamamen ölmeyeceğim'," diye konuştu Thomas, onu şaşırtarak.

Başını kaldırıp baktığında onu uyanık, sabah ışığının gözlerinde toplandığını gördü. Belli belirsiz, ne kadar zamandır uyuduğunu merak etti.

onu izliyordu. Muhtemelen kızın onu izlediği kadar uzun süredir. Bu düşünceyle midesinde tek bir kelebek kanat çırpı.

"Bunun bir şiirden olduğuna eminim," dedi mürekkebi daha iyi görebilmek için kolunu açarak. "Kardeşliğimdeki herkeste bir tane var. Bu bir

zorunlu bir . Bu ve ara sıra gökyüzündeki boşluklardan keşif görevi."

Biftek bıçağı mı kullandın? diye sordu Frankie'yi düşünerek.

Adam kaşlarını çatı. "Ne?"

Yok bir şey. Boş . Ne ?

Odak noktası, iki elinin arasında tuttuğu ellerine kaydı. Her şeye rağmen neden hâlâ konuşmadığını sormadı. Başka biri , ama Thomas değil. O anladı. O her zaman anladı. Aniden ve kesin olarak görüldüğünü hissetti, iliklerine kadar.

Sessizce, "Bizi takip eden bir şey olup bakmamız gerekiyordu," dedi.

Vadinin dibini, o bitmek tükenmek bilmeyen sesi düşündü.

karanlıktan sürünerek çıktı ve bir bastırdı. *Neden bana söylemedin?*

"Ne söyleyeyim? Eskiden okült deneyler yaptığımı mı? Bu sıradan bir sohbette dile getirilecek bir şey değil."

Hiç sıradan bir sohbetimiz olmadı.

"Doğru. Beni kovdurmaya çalışmakla çok meşguldün." Gülümsedi Yüzündeki ifade. "Bilmiyorum, pek alakalı görünmüyordu.

o zamanki iş deneyimi."

Peki ya şimdi?

Saçının bir tutamını parmaklarının arasından geçirerek sorusunu değerlendirdi. "Artık diğer tarafta olduğumuza göre Philip'in beni bu yüzden işe aldığına dair güçlü şüphelerim var. Sanırım daha önce sizinki gibi bir durumla uğraştığımı düşündü."

Ya sen?

"Vivienne," dedi, ciddi bir bakışla onu sabitleyerek, "daha önce hiç karşılaşmadım.

senin gibi *biri*."

Bardaktaki Vivienne'i soruyordu ama adamın yüzündeki ifadeden tam önündeki Vivienne'i kastettiği anlaşılıyordu. Başından beri tek önemseydiği şeyin bu olduğunu çok geç anlamıştı. Çürümüş yanlarını saklamak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, geri kalanını ihmal etmişti. Derisinin içindeki kızı. Et ve kan parçalarını.

Yine o baş döndürücü görülme hissini yaşadı. *Sevildiğini*.

Her biri bir diğeri kadar anlaşılmaz olan binlerce duygu yüzeye çıktı. Uzun zamandır iki eli boynuna dolanmış, kendini boğuyordu. Susturmak

Kendini. Birdenbire bu kadar çok şeyi bir arada hissetmek bunaltıcıydı. O anda ona bir şeyler söylemeyi çok istedi. Bir şeyler Anlamlı. Ciddi bir şey. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Kullanmadığı için sesi kısılmıştı, "Sanırım evde bir horoz var" dedi.

Bir sırtışın başlangıcı yanaklarını çukurlaştırdı. "Price'ı tanırıyorsa," dedi bir kolunu başının altına sokarak, "bu çatı altında yaşadığı en garip şey bu olmazdı."

Bir süre daha öylece yattılar, güneşin kalan pusu yok etmesini izlediler. Işık yavaş yavaş soluk beyazdan sıcak, tereyağımsı bir sarıya dönüştü. Dışarıda, koridordan gelen sesler ev başladı. Borular tıkırdadı. Döşeme tahtaları gıcırdadı. Bir duş

birkaç oda ötede tekmeledi. Sonunda Thomas tekrar uykuya daldı.

Onun uyanmayacağından emin olana kadar bekledi ve sonra koridora çıktı. Kapıyı usulca çekerek kapattı ve kısa bir süre durdu. Orada bir horoz duruyordu, kırçıl ve kuşkulu, sanki ikisi arasındaki yabancıymış gibi ona bakıyordu.

Ve öyle olduğunu sanıyordu.

Kuşa doğru bir adım attığı anda kuş kaçtı, panik içinde koridorda sallanıyordu. Peşinden gitti, eğri büğrü merdivenlerden inip geniş mermer fuayeye girerken kendini beyaz tavşanın peşinden giden Alice gibi hissetti.

Kısa bir aramadan sonra, horozu seyrek bir şekilde dekore edilmiş bir ofisin içindeki geniş bir yönetici masasının üzerine tünemiş olarak buldu. Ve o değildi

Yalnız.

Colton Price masada oturuyordu, kaşları çatıktı ve bir çift yuvarlak telli çerçeve burnunun üzerinde aşağı doğru kayıyordu. Görünüşe bakılırsa bulmaca çözüyordu. Arkasında, orantısız bir kral kelebeği tablosu, zengin altın ve gümüş tonlarından oluşan geniş bir duvar resminde açılmıştı.

ballı kahverengiler. Bu biraz kanatlı bir yaratık gibi gösteriyordu, insanlık dışı ve emperyal. Kadın tüm bunların komik yan yana gelişine hayretle bakarken gözleri onunkilere kaydı.

"Merhaba," dedi.

Ardından gelen sessizlik belirgindi. Bu boşluğu doldurmak için ne söyleyeceğinden emin değildi - tabii bir şey söylemek istiyorsa. Biliyordu ki

imzaladı, en azından biraz. Onu hastanenin bekleme odasında kız arkadaşıyla konuşurken görmüştü, Lane'le birlikte kendi dünyalarında birbirlerine yakın bir şekilde eğilmişlerdi.

"Dans ediyorsun, değil mi?" diye sordu, kız . "Walsh senin bir balerin olduğunu söylüyor."

Başını salladı.

"Mükemmel." Bulmacasını işaret etti. "Karşıdan karşıya beş, anlayamıyorum. İpucu, bir ayağın diğerine vurulduğu bir adım.

diğer bacağı ya da ayağı. Üç harf yazdım ama gerisini getiremedim."

Ona gülümsedi, cevabı parmağıyla heceledi. Adam onu anlamlı bir şekilde izledi ve sonra kulağının arkasından bir kalem kaptı.

"Battu," dedi. "Harika."

Başka bir şey söylemedi -konuşmaya zorlamadı, soru yağmuruna tutmadı, rahatsız edici havadan sudan konuşmalara geçmedi. Philip için sessizlik her zaman onunla işinin bittiği anlamına geliyordu. Kız kovulmuş, taburcu edilmiş, bir daha ona ihtiyacı olana kadar rafa kaldırılmıştı. Colton'ın yanında sessizlik bir davet gibi geliyordu. O da kabul etti, açık kapıda geziniyor ve profilini inceliyordu.

Eğer gerçekten ararsa benzerlikler olduğunu düşündü. onları. İkisi de keskin hatlara sahipti, tüm açıları ve kenarları vardı. Aynı koyu renk saçlara ve kalkık, düz bir buruna sahiptiler - gerçi onunki yüzüne uyuyordu ve çok güzel görünmüyordu. Benzerlik burada bitiyordu ama yeterliydi.

Horoz sinirli bir ses çıkardı. Colton kalemini bıraktı ve ona baktı. Onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Sessizce benzerliklerinin haritasını çıkarıyordu.

Sonunda, "Kardeşimizin odasını görmek ister misin?" diye sordu.

Orası da sessizdi. Liam'ın odasında. Düzinelerce başsız kupayla dolu bir yatak odasında, tertemiz yapılmış bir yatağın kenarında oturuyorlardı. Liam onları sormadı, Colton da açıklamadı. Bunun yerine ona bir fotoğraf uzattı. Çerçevenin yaldızı yontulmuş, camı ortadan çatlamıştı. Yıllar güneşe maruz kalan sarı kayık ve turuncu can yeleklerinin renkleri solmuştu ama sırttan iki çocuk çok netti. İkisinden küçük olanı Colton'dı, aralık dişli ve güneş yanığıydı. Ve daha büyük olan-

Rüyalarındaki çocuktı. Hem düşmanı hem de dostu olan boğulmuş çocuk. Parmağını camdaki çatlakta gezdirdi ve derin ve korkunç bir hüznün hissetti. Öyle bir kederdi ki bu.

bir adı vardı. Bir an için Colton'a söylemeyi düşündü ama hemen vazgeçti.

Mikhail onun da peşini bırakmamıştı ama sonuçta o değildi.

Onu bir canavarın midesine çekmek için gönderilmiş acınası bir benzerlik.

Colton aniden, "Bu odayı yeniden dekore etmeyi düşünüyordum," dedi. Standından imzalı bir beyzbol topu almış ve elinde evirip çeviriyordu. "Bu odada yaşamaktan bıktığıma karar verdim. mezar."

Bu onu ürkütmüş ve ona bakmasına neden olmuştu. Connecticut'taki soğuk evinde, geniş, yankılı salonları ve sürekli soğuğuyla aynı şeyi binlerce kez düşünmüştü. İzledi Colton konuşmadan beyzbol topunu sehпасına geri koydu ve yataktan kalktı. Elleri ceplerinde, sözsüz bir şekilde şifonyere yaslandı. Gözleri tozun içinde dolaştı-
yüklü uzay, onu .

"Senin olabilir," dedi. "Eğer istersen."

Fotoğrafta iki kardeş ona gülümsüyordu. Biri yaşıyor. Biri ölü. İkisi de onun. Parmakları çerçeveye sıkıca yapıştı. Onlara sahip olmaya hakkı yokmuş gibi hissediyordu.

"Annem nerede merak edecek," dedi sonunda. Kaba ve alışılmadık bir şekilde çıktı.

"Yakın mısınız?" diye sordu Colton, çok dikkatli bir şekilde ona bakarak. "Sen ve annen?"

Bir an düşündükten sonra, "Sahip olduğu tek şey benim," dedi.

Anlamış gibi başını salladı. Ve belki de yaptı. Belki de herkesten daha iyi anlıyordu. Belki de hiç tanışmadan çok benzer hayatlar sürmüşlerdi. Bir keresinde tek yumurta ikizleri hakkında aynı seçimleri yaptıklarını, aynı hayallerin peşinden koştuklarını okumuştı. Belki aynı şey diğer kardeşler için de geçerliydi. Hatta sadece yarısı için bile.

"Eğer ihtiyacın olursa," dedi, "burada bir yerin var."

Bunu o kadar rahat söylemişti ki, hiçbir uyarı ya da koşul belirtmemiştir. Bu bir teselli olmalıydı ama yine de tüyleri diken diken oldu. Kadın

Gardının bu kadar kolay düşmesinden nefret ediyordu; karşılığında ne beklediğini hemen sormak istiyordu. Elbette bir şey istiyordu.

Herkes hep bir şeyler isterdi.

Ama o sadece sırttı ve ekledi: "Eğer arada sırada kötü ruhların ortaya çıkmasını sorun etmiyorsanız tabii."

Ve bir horoz, diye ekledi başparmağının ucunu alına götürerek.

"Ve bir horoz," diye onayladı Colton. "Lane, Bastard'ı bazı arkadaşlar. Şansımız varsa, bugün gelip onu alırlar. Horozlar Boston şehir yasalarına aykırıdır."

Endişelerine rağmen kendini gülümserken buldu. Onunkini yansıtan geniş, açık bir gülümseme. Bu başka bir yansımaydı, bu kez bir erkek kardeş şeklindeydi. Etrafındakilerin yüzlerinde kendi insanlığını keşfetmeye devam etmesi biraz komikti. Ona gösterdikleri ilgide. Birdenbire ona bunu yapacağını, kalacağını söylemek istedi. Sözcükler ağzından çıkmadan hemen önce dilini ısırması başardı. Körelmiş ve istekli.

Eve döndüğümüzde hâlâ çözülmesi gereken bazı yarım kalmış işler vardı. Özür dilenecek. Onarılması gereken yarıklar. Şehirden ayrılırken ardında bir katliam izi bırakmıştı. Hadley. Frankie. Hudson. Reed. Ortadan kaybolamazdı. Hâlâ onlara bir açıklama borçluyken olmazdı.

"Belki bir gün," dedi usulca, resmi rafına geri koyarken.

Colton'ın gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme parladı. "Bir gün işe yarar."

Thomas sonunda onları orada buldu; birlikte sessizlik içinde oturuyorlardı, güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. tozlu altın tomarları. Onu görmeden önce duydular, ayakları koridorda gümbürdeyerek ilerledi. Açık kapıya çok hızlı bir şekilde çarptı ve kendini çerçeveye sıkıştırırken yüzünü buruşturdu.

"Yangın mı var?" diye sordu Colton, eğlenmiş görünerek.

Thomas ona kötü kötü baktı. "Uzun bir kırk sekiz saat oldu."

"Buna katılıyorum," dedi Colton. Sonra da, "Seni ayakta görmek güzel," dedi.

Thomas kaşlarını hafifçe çatarak ikisinin arasına baktı. "Biliyor musun," dedi, "şimdi ikinizi böyle yan yana otururken görünce biraz huzursuz oluyorum."

Colton'ın ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Sorun değil, Walsh. Güzel olduğumu düşündüğünü kabul edebilirsin."

- - -

Daha sonra, güneş iyice yükseldikten sonra, ön verandada vedalaştılar, dik revakın gölgesinde gezindiler.

Lane tepeden tırnağa siyalara , horozu bir kolunun altına sıkıştırmış halde Colton'ın yanında duruyordu.

"Bu kadar erken ayrılmak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi. "Daha sonra arkadaşlarımız gelecek. Onları gerçekten seveceğini düşünüyorum."

Colton, "Onlar sonradan kazanılan bir tat," dedi. " neyse, geri dönecek." Sanki geri dönmesi kaçınılmazmış gibi kendinden emin bir şekilde söylemişti bunu,

Ama yüz ifadesinden emin olmadığını anlayabiliyordu. O anda, yalnızlığın tıpkı onun içine kazındığı gibi onun içine de kazındığını biliyordu. O da bundan aynı şekilde nefret ediyordu.

Geri döneceğim, diye kabul etti ve bunda ciddi idi. Gülümsemesi yavaş ama içtendi.

"Mükemmel."

Sokağın aşağısında Thomas kamyonetinin yolcu kapısını açtı.

Vivienne üst basamakta bir süre daha tereddüt etti,

Kucaklaşmak için içeri girip girmeyeceğini merak ediyordu. Lane onun yerine karar verdi ve horozu kararsız bir şekilde

Colton'ın kolları Vivienne'i kendine çekti. Vivienne kucaklaşmaya karşılık vermeden önce tek bir belirsizlik atışı yaşadı.

Lane onu bırakmadan hemen önce kulağına, "İyi ki varsın," diye fısıldadı.

Vivienne bunu eve kadar yanında taşıdı, Thomas'ın kamyonetinin ön koltuğuna oturdu, müzik bangır bangır çalıyordu ve camlar açıktı. *İyi ki varım*, diye düşündü. İleride, yol açılıyordu sonsuz bir siyah şerit halinde. Sonsuza kadar devam ediyor, dağları oyuyor ve gözden kayboluyor gibiydi.

"Kız kardeşimi aradım," dedi Thomas müziğin sesini kısarak. "Sanırım bir sorunumuz olacak. Molly ve Judd'a aşık. Kalıcı velayet için seninle savaşılmaya hazır."

Rüzgâr Vivienne'in saçlarını yüzüne doğru savurdu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, aklına ani bir düşünce geldi.

Beni bıraktıktan sonra eve gidecek misin, diye imzaladı.

Cevap verene kadar bir süre geçti. Yeni bir şarkı çalmaya başladı, şarkıcının sesi hoparlörlerden rüzgârın ısırdığı bir tenorla süzülüyordu.

"Duymuş ya da duymamış olabileceğiniz gibi," dedi Thomas, "işimden ."

Onunla yüzleşmek için döndü. Bunu hiç düşünmemişti bile.

"Mantıklı," dedi adam hızla, o daha ne diyeceğini düşünemeden. destekleyici bir şeyler söylemek için. "Eve geri taşınmak yani. Üniversite terk işsizler genelde böyle yapar."

Özür dilerim, imzaladı.

"," dedi. "Bu işi kabul ettiğim için memnunum. Yine olsa yine alırdım."

Kereste taşıyan büyük bir açık kasa kamyon hızla geçti. Thomas başparmaklarını direksiyona vurarak müziğin ritmine ayak uydurdu.

"Price, uh," diye başladı ve boğazını temizledi. "Price'ın bazı bağlantıları var. Boston'da. Önümüzdeki Pazartesi için bir telefon görüşmesi ayarladım."

B-o-s-t-o-n'da, diye tekrarladı.

"Evet," dedi Thomas. "İş Boston'da olacak." Ona doğru bir bakış daha attı. "Senin Boston'da çalışabileceğine dair bir söylenti duydum. o tarafa da yöneldi."

Olabilirim, diye imzaladı. *Henüz karar vermedim*.

"Hayır mı?" Şerit değiştirirken yan aynasını kontrol etti. "Bunu bugün çözmek zorunda değilsin. Zamanın var."

Sen de öyle, imzaladı.

"Evet." Çenesinde bir kas seğırdi. "Hey, belki ikimiz de aynı şehirde olursak, seni gerçek bir randevuya çıkarabilirim."

Kalbi şiddetli bir şekilde başladı. Yumruklarını birbirine bastırdı, başparmaklarını uzattı. *Randevu mu?*

"Evet, bir randevu-akşam yemeği, sinema, Seaport'ta yürüyüş." O durakladı, yanakları renklendi ve ekledi, "Bilirsiniz işte, kız arkadaşınızla yaptığınız şeyler."

Bir kız arkadaş. Normal bir kız için normal bir kelimeydi.

Sessizce, "Tommy?" dedi.

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden, kamyon hafifçe yan şeride doğru sürüklenirken, adam dönüp kadına baktı. Bir korna korna çaldı ve mırıldandığı bir küfürle rotasını düzeltti.

"Özür dilerim." Gözleri tekrar onunkilere kaydı. renk gelmişti. "Ne?"

"Ben senin kız arkadaşın *mıyım?*"

Gülüştü sessizdi. "Umarım öyledir."

Emniyet kemerinin kayışını çözdü ve orta konsola doğru eğilerek adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına. "İyi ki varsın."

Kadın koltuğuna geri dönerken elini kendi elinin içine aldı. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

İleride yol sonsuza kadar uzanıyordu. Başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. Bugün çok güzel bir gün olacaktı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

AUTHOR'S NOTE

Ne zaman yeni bir şey yazsam, sayfalarında her zaman kendimden bir parça bırakırım. Bu, hikâye anlatmanın kaçınılmaz bir parçası; yazdıklarımıza kendimizden bir parça katmadan edemiyoruz.

I Am Made of Death de farklı değil.

Hem işaret dili hem de konuşma dili ile her zaman çok sıkıntılı bir ilişkim oldu. Dilimi kaybettiğimde dört yaşındaydım.

İşitme. Hepsi bir anda yok oldu. Zaman yoktu yeniden ayarlayın. Bir gecede dünyamız değişti. Ailem buna uyum sağladı, ancak kaynaklar sınırlıydı ve işaret diline erişimim çok azdı. Sonraki birkaç yıl boyunca sessizliğe karşı çıktım.

Vivienne Farrow benim kişisel şeytanım.

Sağır olmamasına rağmen dille ilişkisi benimkiyle aynı. Onun öfkesi benim de öfkem. Yoğun bir öfke taşıyor. ötekileştirme hissi, bir kısmı kendi kendine oluşmuş. Çoğu da değil. Bu duyguyu onun iletişim biçimine yansıtmayı seçtim.

Vivienne'in dili artıklardan bir araya getirilmiş bir karışımdır.

Hem ASL (Amerikan İşaret Dili) hem de SEE (İşaretli Tam İngilizce) ve ayrıca parmakla heceleme. Vivienne kendini hiçbir yere ait hissetmeyen bir kız ve dili de hiçbir yere ait değil.

Ondan başka kimse.

Doğru temsilin öneminin bilincindeyim,

Özellikle de ne yazık ki yeterince temsil edilmeyen bir alanda. Bugünlerde ortaya çıkan pek çok harika hikaye var ve bunların çoğu Amerikan İşaret Dili'nin doğru ve özlü bir tasvirini kullanıyor. Bu benim yolculuğum değil ve hiçbir zaman da olmadı. Benim yolculuğumun yükü

yanlış anlaşılma, erişim eksikliği ve yoksunluk. Benimki öfkeli, kafası karışık ve çalkantılı. Benimki bağırıyor, ayaklarını yere vuruyor ve sesini duyurmak için elinden geleni yapıyor.

Biçimsel tercihlerim kasıtlıydı ve bu tercihlerin Vivienne'in yaşadığı yoğun baskı. Onun dili tasviri ASL'nin tasviri değildir. *IAMoD*'da kullanılan herhangi bir ASL SimCom (eşzamanlı iletişim) aracılığıyla, hem sağır bir ebeveyn hem de bir CODA (sağır bir yetişkinin çocuğu) tarafından sayfada kullanılır. İşiten çocuklarım ve ben evde aynı şekilde iletişim kuruyoruz.

Bugünlerde eskisi kadar öfke taşımıyorum. Kaybettiğim dilin çoğunu geri kazandım. Her zamankinden daha fazla kaynak var ve giderek daha fazla engelli insan görüyorum ASL öğrenmeye açık olmak. Belki bir gün sıradan. Belki bir gün Vivienne ve benim gibi insanlar dil ve izolasyon arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaklar.

Sadece umut edebiliriz.

Kelly

ACKNOWLEDGMENTS

Bu sefer teşekkür yazısını yazıyor olmak biraz tuhaf hissettiriyor. *I Am Made of Death*'i yazmak için ilk oturduğumda, hem *The Whispering Dark*'ın hem de *The Whispering Dark*'ın doruk noktasına ulaşmasını istediğimi biliyordum.

ve *Senin Kanın*, *Benim Kemiklerim*. Bu üç hikaye -her ne kadar kendi başlarına ayakta dururlar - her zaman keder, iyileşme ve devam etmenin acı tatlı acısı ile birbirine bağlanmaları gerekiyordu. Ve sanırım burada yaptığımız şey de bu. Devam ediyoruz.

Vivienne ve Thomas'ın bölümünü yazmak uzun bir veda gibi geldi. Bir yolculuğun sonu. Bu nedenle, teşekkür etmem gereken kişilerin listesi, pandeminin ilk günlerine, mutfağıma ilk oturduğum ve nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikrim olmadan acemi bir korku derlemesi taslağı çizmeye başladığım zamana kadar uzanıyor.

Son iki teşekkür yazım çok uzundu. Bunu kısa tutmaya çalışacağım.

Eşime, her şey için. Bu seferki zordu. Başımı suyun üstünde tuttuğun için teşekkürler.

Josh'a ve Adams Literary ailesinin geri kalanına
Tuhaf kitaplarımı savunduğunuz ve her zaman mantığın sesi olduğunuz için.

Mallory'ye, sabrın, zekân ve içgörün için. Maeve ve Sasha'ya, bir başka harika kapak tasarladıkları için.

Tessa'ya, bu hikâyenin okuyuculara ulaşmasındaki tüm yardımları için.

Janell'e, detaylara gösterdiğin özen ve telaşlı son dakika düzeltmelerime gösterdiğin sabır için.

Scholastic'teki yaratıcı ekibin geri kalanına, enerjiniz ve heyecanınız için ve sizinle başka bir kitap yazmak için geri gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Shannon'a, yazarlık ve ebeveynlik arasında denge kurmama yardım etmeye her zaman hazır olduğu için.

Hafsah'a, 2020 yılında bu vizyonu gören ilk kişi için.

Yazar arkadaşlarıma -kim olduğunuzu biliyorsunuz- teşekkür ederim. Her paniklemiş sesli notu ve gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmelerini hoşgörüyü karşıladığın ve beni her zaman her çıkıntıdan aşağıya indirdiğin için.

Bu kitabı yazarken yanımda olan ama artık olmayan ve bu dünyada geçirdiği zamanın değerini bileceğim bebek Andrew'a Ne kadar kısa olursa olsun. Seninki en zor veda oldu.

Ve son olarak, hem Howe Üniversitesi'ndeki o ilk Eylül gününden beri burada olan hem de bu hikayeleri yeni keşfeden okuyucularıma teşekkür ederim. Hepiniz bu yolculuğun ayrılmaz bir parçası oldunuz ve bu hikayeleri yazmaya ve sizlerle paylaşmaya devam edebildiğim için çok onurluyum.

Telif Hakkı© 2025 Kelly Andrew tarafından

Tüm hakları saklıdır. *1920'den beri yayıncılık* yapan Scholastic Inc. şirketinin bir baskısı olan Scholastic Press tarafından yayınlanmıştır. SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS ve ilgili logolar Scholastic Inc. şirketinin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data mevcut Birinci

baskı, Mart 2025

Kapak resmi© 2025 Sasha Vinogradova Kapak tasarımı Maeve Norton

e-ISBN 978-1-5461-0449-0

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilmiş, indirilmiş, derlemesi açılmış, tersine mühendislik uygulanmış, herhangi bir yapay zeka teknolojisi için eğitmek için kullanılmış veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, şimdi yayıncının açık yazılı izni olmadan bilinen veya bundan sonra icat edilen. İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazınız

Scholastic Inc., Dikkat: İzinler Departmanı, 557 Broadway, New York,
NY 10012.

